

ANAUTA
ALEA, AZ
ESZKIMÓ LÁNY

MÓRA KÖNYVKIADÓ

ANAUTA

ALEA, AZ
ESZKIMÓ LÁNY

REGÉNY

MÓRA FERENC KÖNYVKIADÓ
BUDAPEST, 1974

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült
Anauta: Wild like the Foxes
The true story of an Eskimo Girl
Dennis Dobson, London, 1959
© 1956 by Anauta

FORDÍTOTTA G. BEKE MARGIT

FEKETE MÁRIA RAJZAIVAL

©G. Beke Margit, 1974

Hungarian translation

ISBN 963 11 0124 X

ELŐSZÓ

Amit ebben a könyvben elmondok, az nem kitalálás. Nagy részét apámtól, Jorgkétől hallottam gyerekkoromban. Viharos téli estéken sokszor kértem, hogy meséljen valamit, és ő a saját emlékeit idézte fel. A történetek erősen megragadták képzeletemet. Sokáig nem tudtam elaludni, csak feküdtem a hálózsákomban, és tovább forgattam magamban, amit hallottam. Nehéz volt elhinni, hogy minden igaz, és ami fő: apám és drága jó anyám, Alea életében történt. A jó szellemek országa című könyvemben Jorgke és Alea későbbi életét írtam le. Remélem, hogy olvasóim megszeretik majd és jó barátaik közé sorolják ezt a két embert, az én édes szüleimet.

Üdvözlettel
Anauta

1. A FÉLBESZAKÍTOTT UTAZÁS

Egy csónak szelte a csendes vizet, amíg orrával a parti homokba nem fúródott. Akkor Ahpea kiugrott, kiségette Szunát, a feleségét, meg a fiút és a kislányt. Míg ő a csónakot feljebb húzta és kikötötte, Szuna meg a két gyerek felszaladt a dombra, hamarosan el is tűntek a szeme előtt. Valamivel odább egy jó lapos szikla kínálkozott ülőhelynek, Ahpea hát odaballagott, letelepedett, és némi fáradozás után a pipáját is sikerült meggyújtania.

„Micsoda pompás idő! Ez az utazás igazán jól sikerült, jobbat nem is kívánhatunk” - mormogta magában.

Különben is szerencsés volt ez az év. A labradori eszkimó vadászok nem panaszkodhattak. Jóformán egész télen száraz hideg volt, sok rőt vadat lőttek, sok rókát fogtak. Tavasszal meg a parti szél segítette őket a fóká- és rozmárvadászaton. Ennek köszönhetően Ahpea, hogy most megvehette a telepen ezt a jó csónakot meg a puskákat, télire való meleg holmit és élelmet. Annyi bőrt és prémet vitt a kereskedőnek, hogy mindenre futotta. Most hát nyugodtan üldögélt és pöfékelt, egyelőre semmi gondja.

Eszébe jutott, milyen meglepetten nézett rá Kupah, amikor az új puskát a kezébe adta, és azt mondta neki: „Ez a tied, fiam, de jó lesz, ha máris beteszted a csónakba, nehogy itt felejtődjön.”

Sehogy se akarta elhinni.

- „Az enyém? Atata, igazán az enyém?”

És mikor végre megértette, hogy új puskát kapott, elhatározta, hogy még ma fókát lő vele, a csónakból lepuffantja a legelsőt, amelyik kidugja fejét a vízből.

Hogy szeretik ezt a fiút, pedig nem az ő fiuk. Alig volt benne élet, amikor rátalált abban a nyomorúságos sátorban, és felvette, hazavitte. Legfeljebb két éves lehetett, akkor kezdett jáni...

Jól emlékezett arra a késő őszi napra. Egy zezugos part mentén vadászott, abban a hiszemben, hogy sok mérföldre van minden emberlakta helytől. Egyszer csak nagy meglepetésére gyereksírást hallott a közelből. Elindult a hang felé, megkerülte a kis partfokot, és meglátta a sátrat. Azt a látványt nem felejt el, amíg él. Ahogy félrehajtotta a sátorlapot, és benézett, mindjárt tudta, hogy az asszony meg az ember halott. Éhen pusztultak, nincs másként. De a kisfiú csodálatosképpen még élt. Éppen hogy élt.

Kabátjába takarta a kiéhezett csöppséget, és hazavitte. Szuna megetette, elaltatta, gondját viselte, és úgy megszerette, mintha édesgyerekek volnának. Gügyögéséből úgy sejtették, hogy Kupah a neve... Ennek tizenkét éve. Kupah most már nagy, erős fiú, ügyes vadász. Régóta kéne már neki egy új puská. Nagy öröm, hogy megszerezte. Jó hasznát veszik majd a télen.

Odahallatszott hozzá a nevetésük. Biztosan foglyokat hajszoznak. De csak kővel vadászhatnak rájuk, a puskák mind a csónakban vannak, gondolta Ahpea. És közben játszanak, mókáznak. Ilyenkor Szuna is gyerekké változik, éppen úgy tud kacagni, mint azok, ha belemelegszenek a játékba. Két fényes fekete szeme majd mindig nevet, az arca csupa élet. A magafajta csendes ember jobb társat nem találhatott. Mert Szuna nemcsak nevetni, játszani tud. Bajban is számíthat rá. Sohase csügged, mindig helyén van az esze is, szíve is. Boldog lehet, akinek ilyen asszonya van és két ilyen derék gyereke. Mert Alea, a kislány se akármilyen. Ha a következő év is olyan jó lesz, mint ez volt... Elálmodozott, tele bizakodással. De hirtelen felriasztotta Szuna rémült kiáltása:

- A csónak! Jaj! A csónak...

Ahpea talpra ugrott, és rohant le a tengerhez. A csónak a vízen lebegett, és gyorsan távolodott a parttól. Szél támadt közben, és megnövelte a dagály erejét, a feljebb-feljebb

csapó hullámok lesodorták a tuskóról a kötelet, vagy a hurok oldódott ki, és most viszik, hátukon táncoltatják a csónakot. Ahpea begázolt a vízbe, és nyújtózott, nyújtózott utána, de nem érte el, és úszni nem tudott. Mire kigázolt a partra, Szuna már ott állt a két gyerekkel.

Szótlanul bámulták a táncoló csónakot. Ahpea lába körül tócsa támadt, ahogy csurgott róla a víz. A csónak meg vitte, vitte, egyre messzebb vitte tőlük a télire való eleségüket, ruhájukat meg a puskákat, töltényeket.

Szuna hirtelen hátrakapta a fejét. Nem hagyhatják, hogy mindenük odavesszen! Ő visszahozza azt a csónakot!

Félig korhadt, de jó nagy szálfa hintázott előttük, néhány karhossznyira; hol feldobta a tenger a partra, hol vissza. Szuna megragadta, és úgy igazította, hogy hegyével a vízre mutasson. Arca ragyogott, örült a mentő ötletének.

- Visszahozom! Ti csak várjatok meg itt. Hamar itt leszek.

Ahpea elrémült. Nem volt nehéz kitalálni, mi a szándéka. A félig korhadt szálfán akar odaúszni a csónakhoz. Képtelenség!

- Azt nem lehet, Szuna, nem bír meg ez a fa. És kormányozni se tudod, nincs mivel.

De Szuna nem tágított.

- Partról fúj a szél. Egyenest oda sodor. Meglátod. Nem lesz semmi baj. Te maradj itt a gyerekekkel.

Kupah és Alea szótlanul figyelték, hogy bajlódik a vastag, hosszú fával, hogy taszítja a vízre.

- Légy jó kislány, Alea. Anana hamar visszajön, visszahozza a csónakot - fordult hozzájuk. - Kupah! Vigyázz a húgodra!

Ahpea megfogta a szálfa végét, és tartotta, amíg Szuna felült rá. De tovább kérlelte:

- Nem lesz ez jó, Szuna, nem bír meg ez a fa. Hadd a csónakot. Majd csak megleszünk valahogy. Eddig is megvoltunk. Maradj itt, kérlek.

Szuna hátrafordult és rámosolygott.

- Ne félj, nem lesz semmi baj. Utolérem és visszahozom. Segít a szél is meg a dagály.

Ahpea nem tudta, mit csináljon. Képtelenség. Még ha a fa megbírná is, ő nem bírja sokáig így, a lába elgémberedik a hideg vízben, és akkor lesodorja a hullám. Egy pillanatig még nézte, hogy próbál evezni egy darab fával, de aztán utána gázolt. Ha visszatartani nem tudja, vele megy, mást nem tehet. Ő is felkapott egy dorong-formát, uszadékfa volt ott a parton elég, és felült Szuna mögé. A szálfa majdnem egészen lemerült a súlya alatt.

- Nem, nem, te maradj csak a gyerekekkel, ne menjünk mind a ketten!

- Akkor maradj itt te is. Egyedül nem eresztelek. És a két gyereket se hagyhatjuk magára itt, ahol még sohase jártak.

- A csónakot meg kell mentenünk - erősködött Szuna - ott van mindenünk, a téli holmi meg a puskák, minden. A gyerekek jó helyen vannak.

Előrehajolt, és két kézzel fogta a fát.

- Na ugye! Mondtam, hogy a szél éppen odahajt, mindjárt utolérjük.

Ahpea tudta, hogy reménytelen a vállalkozás, de azt is tudta, hogy Szunát nem tudja meggyőzni. Most már csak azért fohászokodott, hogy a tenger ne hánykódjon nagyon. Már is erősen dobálták a szálfát a dagadó hullámok. És a csónak egyre távolodott.

Egy ágcsonk volt kettejük közt, abba kapaszkodott.

- Ha egyenesen ülsz, talán te is ebbe fogózhatszál - mondta, és Szuna szót fogadott, de kényelmetlen volt neki a helyzet, hát megint csak előredőlt.

- Jobb így, azt hiszem. Fárasztó úgy kiegyenesíteni a derekamat.

Rábízták magukat az árra, és csak sodródtak egyre beljebb a tengerre. A hitvány fadarabokkal evezni nem lett volna érdemes. Sokáig egyikük se szólt, nem volt mit mondaniuk. Csak a hullámok loccsanása hallatszott, ahogy a fát nyaldosták. A part mind messzebb maradt mögöttük.

2. HOSSZÚ ÓRÁK

A fiú meg a kislány csak állt, és nézte, hogy viszi a hosszú szálfá apjukat, anyjukat egyre messzebb tőlük. Aztán már csak a két ülő alakot látták, mintha a vízen nyargalnának ott kinn a tengeren. És nemsokára eltűntek a szemük előtt.

Alea elsírta magát. Tízéves volt mindössze. És Kupah nem tudta mivel vigasztalni. Annyi minden történt rövid néhány perc alatt, hogy egészen összezavarodtak a gondolatai. Azt sejtette, hogy szüleik veszedelemben vannak. Hogy jönnek vissza, ha a csónakot nem érik utol? Partról fúj a szél, és szél ellen azzal a két hitvány fadarabbal nem tudják kormányozni a szálfájukat, ők meg itt vannak egy ismeretlen szigeten, és a rajtuk való ruhán kívül semmijük sincs.

Érettebb volt, mint más tizennégy éves fiú. Tudta, amit minden eszkimó gyerek korán megtanul, hogy ha baj van, csak maga segíthet magán. Sírással nem sokra mennek, meg azzal sem, ha kibámulnak a tengerre. Valamit tenni kell.

- Alea szép kislány. Minden szép rajta, csak az arca nem - mondta tréfás hangon. - Csupa lucsok és maszat, mert csorog rá a víz. Ha elállna a vízcurgás, és Alea szépen megtörölné a pofikáját, felmehetnénk megint a dombra, és keríthetnénk magunknak egy vagy két madarat ebédre.

Alea megtörölte szemét a ruhaujjával.

- Jó, de mikor jönnek vissza? - szipogta.

Bátyja szétvetette a lábát, és komoly képet vágott.

- Okos kislány ilyen nem kérdez. Honnan tudhatnám, mikor jönnek vissza? Legfeljebb annyit tudhatunk, hogy sietnek, ahogy csak tudnak. Visszajönnek, amint lehet. És most már ne csurogjon az a csúnya víz az arcodra, Alea, elég volt a pityergésből.

Alea akaratlanul elmosolyodott. Kupah most is, mint mindig, elhessegette a bánatát. Jó barátok voltak. Kupah tudta, hogy Szuna és Ahpea nem vér szerinti szülei, de mégis úgy érezte, hogy Szuna az édesanyja, Ahpea az édesapja és Alea a testvérhúga. Nagyon szerette a húgát. Alea meg valósággal imádta őt. Gyakran tréfált vele így, mint most is. Néha felbosszantotta az incselkedésével, de jobban járt, ha ezt nem árulta el, mert mennél inkább mérgeződött, Kupah annál jobban mulatott rajta. Hanem azért jól megértették egymást. És Kupah az élete árán is megvédelmelte volna húgocskáját.

Egész délután barangoltak, bejárták a szigetet. Estefelé felkapaszkodtak a legmagasabb dombra, ahonnan kiláttak a tengerre. Se a csónakot, se a szálfán nyargaló két alakot nem látták. Okosabbat nem tehettek, hát leültek a part közelében, és vártak. A sötétség sűrűsödni kezdett körülöttük, és a mély csendben nem hallatszott más, csak a szél fűtyölése meg a sziklákon megtörő hullámok morgása.

Most már erős szél fúj, a levegő is lehűlt. Alea didergett.

- Fázom - suttozta.

- Tüzet rakunk - mondta -, gyere, szedjünk fát!

Fa nem nőtt a szigeten, de a régebben kivetett, száraz fadarabokat is jól használhatták. Összeszedtek, amennyi kellett, aztán megtisztították a kövektől a tűzrakás helyét, és jó csomó száraz mohát raktak a közepére. Kupah elővette zsebéből a kovakövet meg a törött ráspolyt, és addig ütögette a kovát, amíg szikrát csiholt belőle. A szikrától a moha füstölögni kezdett, ő meg fújta, teli tüdőből, hogy lángra lobbantsa. Akkor rászórt pár marék apróra tördelt fát, és mikor már jól égett a tüziük, Alea nagyobb fadarabokkal etette. Most már csak maguknak kellett helyet csinálniuk, hogy kényelmesen elférjenek, és melegedhessenek a tűz mellett.

Fázni hát nem fáztak már. De Aleának újabb panasza volt:

- Korog a gyomrom!

Kupah előbb nem szólt, de aztán olyan hirtelen ugrott fel mellőle, hogy majdnem fellökte.

- Hol a két madarunk? - kiáltott rá.

- Milyen madarunk? - Alea el nem tudta gondolni, mért olyan izgatott.

- Hát a reggeli zsákmány! Te is tudod, hogy kettőt leszedtünk kővel. Anana a te kezébe adta, mikor futásnak eredt, mert látta, hogy a csónak elszabadult, és előreszaladt. Hová tetted?

Erre aztán Alea is felállt. Kupah igazat beszél. De hogy is volt? Ő is megijedt, szaladt az anyja után, és elejtette vagy talán készakarva ledobta a madarakat, hogy ne akadályozzák a futásban. De hol? Igen, igen, ott, annál a kőnél, most már emlékszik...

- Gyere, ott, annál a kőnél... biztos, hogy most is ott vannak... Sötétben is megtaláljuk.

Felkapaszkodtak a köves domboldalon, és kezükkel keresték a madarakat, végigtapogatták a földet a szikla körül, mert a sötétben már nem láttak. És csakugyan. Alea egyszer csak felkiáltott:

- Megvannak! Ugye, mondtam, hogy itt kell lenniük!

Lebotorkáltak, kezükben a zsákmánnyal.

Mind a ketten a reggeli fogolyvadászatra gondoltak. Hihetetlen, hogy csak fél nap telt el azóta... alig pár óra. De milyen hosszú órák!

A madarakat a sziget túlsó oldalán találták, és Szuna azért nevetett olyan jóízűen, mert amelyiket megcélozta, az elrepült; de a másik, amelyiket nem is látta, leesett. Eltalálta, pedig nem is tudta, hogy ott van. Persze hogy ezen nevetni kell. Később Kupah is leszedett egyet.

Most a kopasztással bajlódott a tűz mellett. Nemigen értett ehhez a munkához, de valahogy azért boldogult. A tolluktól megtisztított madarakat jól megmosták a tengerben, aztán egy hosszú, hegyes botra tűzve forgatták a tűz felett, hogy megsüljenek. Hosszadalmas művelet volt, alig bírták kivárni a végét, mert a pecsenye-szagtól még éhesebbek lettek. Mikor nagy sokára megsült a hús, alaposan nekiláttak, a legkisebb csontot is tisztára rágták, semmi se ment kárba.

Alea elálmosodott.

- Mesélj a Nagy Vadászcsillagról - kérte a bátyját, és felnézett a ragyogó csillagokkal teletűzdelt égre.

Kupah tekintete is az éjszakai égbolton kalandozott. Tízéves lehetett, annyi, mint most Alea, amikor ezeket a történeteket kitalálta a csillagokról. Embereket és állatokat látott bennük, benépesítette képzelte alakokkal az eget. És minden csillagnak megvolt a maga külön története. Tudta, hogy húga szívesen hallgatja, hát engedett a kérésnek.

- Tudnod kell, Alea, hogy a csillagok is élő emberek. Amelyik kicsi, és csak pislog, az nem érdekes, nem csinál semmi különösöt, de a nagy, fényes csillag erős és hatalmas. Nézd azt ott! Az a Nagy Vadászcsillag, a legfényesebb mind között. És azért olyan fényes, mert nem ijed meg senkitől. Nem fél a többi csillagtól, még a holdtól sem fél, mert bátrabb és erősebb valamennyinél. Tűz ég benne, és az ad bátorságot neki. Elhalványodik mellette mind. És nemcsak bátor, hanem jó is. És boldog, nagyon boldog. Oda nézz! A hold szélesén nevet

rá, ő meg csak hunyorít. Ha nagy leszek, olyan akarok lenni én is, mint a Nagy Vadászcsillag ott fenn.

- Hogy lehet az, hogy nem fél a többitől? - kérdezte Alea. - Azok sokan vannak, ő meg csak egyedül.

- Sajnálja őket, mert lustaságból olyan sápadtak. Ha összeszednék az erejüket, és nagyon akarnák, erősebben fénylenének azok is. De megelégszenek a pislákoló kis fényükkel. Jó nekik így is. Nem erőlködnek.

Ezt Alea már nem hallotta. Elaludt, fejét a fiú ölébe hajtva. Hamarosan az is elbóbiskolt. De időről időre felébredt, hogy pár darab fát dobjon a tűzre. Az éjszaka hideg volt. Látta, hogy Alea fázik, mert úgy összekuporodott, hogy térde az állát érte. Ráterítette a kabátját, és magához szorította, hogy testükkel is melegítsék egymást.

Mikor pirkadni kezdett, Kupah gyengéden a földre eresztette húga fejét, és felállt, felszította a tüzet, és kinyújtózott. Minden tagja fájt, ami nem is csoda, órákig ült jóformán mozdulatlanul, kényelmetlen helyzetben, hogy Alea álmát ne zavarja. Bizony jólesett végre mozogni egy kicsit és megmelegedni.

Alea valami dobogásra rezzent fel. Kupah a domboldalon nyargalt lefelé, hatalmas szökkenésekkel, gubancos fekete haja hosszan lobogott utána. Mikor látta, hogy Alea felült, visszakanyarodott, és egy perccel később már előtte állt, hangosan fújtatva.

- Úgy horkoltál, mint egy öreg anyafóka - csipkelődött.

- Nem igaz! Te horkolsz, én nem!

- Dehogyanem! Azt hittem, legalább két anyafóka van itt a közelben, és sajnáltam, hogy nincs nálam az új puskám - évődött tovább, de hirtelen elharapta a szót. Az új puskája a csónakban van... Hol lehet most az a csónak? Meg Szuna és Ahpea? Visszajönnek-e estére?

Alea is aggódva fürkészte a tenger síkját. De hallgatott.

Kupah szólalt meg újra:

- Gyere, mozogjunk egy kicsit, legalább megmelegszünk. És talán madarat is kerítünk megint.

Szerencséjük volt. Három madarat is sikerült leszedni, megsütötték mind a hármat úgy, mint előtte való este. Aztán csak ültek tétlenül, és vártak, tekintetük a tenger síkjára tapadt. De az üres volt. Se csónak, se semmi nem bukkant fel a messzeségben.

Mikor sötétedni kezdett, megint csak a tűz mellé kellett húzódnium. Most már nyomasztó volt a csend, a magányosság. Kupah előbb megpróbált beszélgetni erről-arról, mintha semmi gondja se volna. De hamar abbahagyta. Csak ült némán, az izzó parazsat bámulva.

Alea már régen aludt, de az ő szemére nem jött álom. Töprengett, tanakodott, hogy mit is kéne tenniük. Soha életében nem érezte magát ilyen elhagyatottnak. Lassan, nehezen teltek az órák. Szeretett volna elaludni, de a gond és bánat elűzte szeméről az álmat.

3. A TRAGÉDIA

A hullámok szelíden nyaldosták a partot, és locsogásukkal ellankasztották a homokban fekvő férfit. Lassan kinyitotta szemét, de újra lehunyta. Vakította a napfény, meg fáradt is volt. Homályosan derengett a fejében, hogy homokparton fekszik, egészen közel a vízhez, lábát a hullámok lökdösik ide-oda. De megmozdulni nem volt ereje. Megpróbálta összeszedni gondolatait. Lassan, apránként kibontakoztak a homályból az emlékek. Látta a sötét vízen hánykolódó szálfát és saját magát, ahogy görcsösen kapaszkodik az ágcsomkba. Hirtelen rándítást érez, a szálfa eleje felcsapódik a vízből - és Szuna már nincs rajta.

Két tenyerét az arcára szorította és felnyögött. Szuna... Szuna... Utánakapott, azt hitte, még ki tudja húzni, megmentheti. De nem. Minden hiába volt. Egyszer mintha még hallotta volna a hangját a sötétből. Mintha Alea nevét kiáltotta volna. Egyedül maradt. Egyes-egyedül a fekete vízen a bánatával. Egy vadul táncoló szálfán. Még sokáig kiáltozott utána, de választ nem kapott. Más hang nem volt, csak a tenger zúgott, morgott körülötte.

És most egy homokparton fekszik. Kivetették a hullámok. De hol van? Milyen parton?

Felült, körülnézett. A szálfa ott hintázott nem messze tőle. Nagy keservesen feljebb kúszott, hogy lába ne lógjon a vízbe. Megpróbált felállni, de összecsucsklott a térde. Lehúzta a csizmáját. Lába elgémberedett, valósággal elhalt. Okosabbat nem tehetett, lefeküdt, és megint csak elszunnyadt.

Mikor felébredt, erősebbnek érezte magát. Most már lábra tudott állni, de még mindig bágyadt volt, mint aki hosszú betegségből kezd nagy nehezen felépülni. Nem értette, hogy menekülhetett meg, hogy került ide a partra. És milyen messze lehet a sziget, ahol a két gyereket hagyták? A szálfát nem használhatja. A tengerről fúj a szél, másként ő most nem lehetne itt a parton. Szél ellen nem kormányozhatja a szálfát, kivált ha nincs is mivel kormányozzon.

Az a fő, hogy visszanyerje valamennyire az erejét, mert még inog alatta a föld, ha járn próbál. Ha tetszik, ha nem, egyelőre pihennie kell. Jó volna tudni, mióta fekszik itt félájultan.

Mikor valamennyire legyőzte a kábultságot, felment a közeli dombra, hogy körülnézzen, és megállapítsa, hol van. Körülötte kisebb-nagyobb szigetek voltak, és túl rajtuk a szárazföld partvonala homálylott a ködben. Hirtelen eszébe jutott, hogy talán a csónakot is ide sodorta az ár meg a szél, erre a partra. Átkutatott minden zugot, de nyoma se volt.

Érezte, hogy újra szédülés környékezi, de ez most más. Ez az éhségtől van. Szerencsére sok bogyós cserje nőtt a domboldalon, áfonya is, más is. Ehetett bogyót, amennyit csak akart, és úgy élvezte az ízét, mint még soha. Kezdett visszatérni az ereje.

Mire leért a partra, a terve is készen volt. Uszadékfából összeeszkábál egy tutajt. Csak ki kell keresni a legnagyobb, legkeményebb fákat és egymáshoz erősíteni. Úgy is tett. Zsebkésével hosszú csíkokat vágott fókabőr kabátjából, csizmájáról is leoldozta a szíjat, és jó erősen összekötözte a dorongokat. Elég kicsi tutaj volt, de bízott benne, hogy az embert azért elbírja. Most már csak evezőnek való deszkát kellett találni és ráerősíteni kettőt a tutaj két oldalára. Mire elkészült a munkával, beesteledett, aznap már nem indulhatott el. Lefeküdt hát, hogy kivárja, míg pirkad.

Kora hajnalban vízre taszította tutaját, és elevezett. Csendes idő volt, és naposnak ígérkezett. Ahpea a partok mentén kanyargott, amíg csak meg nem pillantotta a jellegzetes alakú szigetet, közepén a kerek dombbal. Ott várja a két gyerek. Akaratlanul lassította a tempót. Keserves pillanat lesz, amikor meg kell mondania, hogy az anyjukat hiába várják vissza. Szíve elnehezedett.

Késő délután volt, mikor Kupah a kilátóhelyükről észrevette, hogy valami villog a vízben... evezőlapát! Karon ragadta Aleát.

- Oda nézz! Oda, ni! Nem látod? Ott valami mozog! Megvillan... most megint! És közeledik!

Majd kinézték a szemüket. De igaz volt. Valamilyen alkalmatosság közeledett a szigetükhöz. Ujjongtak, táncra perdültek. Végre-valahára. Mindjárt itt lesznek!

- Jönnek! Jönnek! - ujjongott Alea diadalmasan.

Egy csapásra elmúlt minden félelme, rossz érzése.

Majd kibújt a bőréből örömeiben. Két szempár tapadt a tengeren közeledő sötét foltra. Most már látták, hogy nem csónak, inkább valami tutajféle. És az apjuk csak maga van rajta.

- Atata, apánk az. De egyedül jön. Édesanyánk hozza a csónakot biztosan! - kiáltotta Alea, és szaladt le a partra. Kupah utána indult, de nem futva. Félelem markolt a szívébe. Ha utolérték, mért nem együtt jönnek a csónakon?

- Hol van az én ananám? - Alea meg se várta, míg a tutaj partot ér, kikiáltott a vízre.

Ahpea felállt, és a partra lépett.

- Mint látom, nincs semmi bajotok, gyerekeim. Ez jó. Féltettelek titeket.

Kupah érezte a feszültséget az apja hangjában, és szorongva várta, hogy mit mond még.

Ahpea nyugalmat erőltetett magára. Átkarolta a kislányát, úgy mondta meg neki a szomorú hírt.

- Anana bátor volt, kislányom, nagyon bátor. Vissza akarta szerezni a csónakot, hogy ne fázzunk, ne éhezzünk a télen. De a tenger nyugtalan volt, dobálta a szálfat, és anana nem tudott mibe fogózni, lesodorta a hullám. Mielőtt elmerült, a te nevedet kiáltotta, biztosan azt akarta üzeni neked, hogy ne sírj utána, ha nem jön vissza hozzánk.

Tovább nem bírta. Kitört belőle a keserves zokogás, összeroskadt. Kupah hallgatott. Úgyse tudott volna mit mondani. Édesanyát hiába várják, nem jön vissza hozzájuk, ennyit megértett. Odébb húzódott, úgy érezte, el kell bújni valahol, ahol senki se látja. Ment, ment, mindegy volt neki, hová viszi a lába. A sziget túlsó végén, egy eldugott helyen a földre vetette magát és sírt. Kétségbeesetten zokogott, amíg ki nem merült, és el nem nyomta az álom.

Mikor Ahpea rátalált, még mindig aludt. Felébresztette, mert beszélni akart vele.

- Meg kell beszélnünk sok mindent, fiam. Amink csak volt, odaveszett, a fegyverek, élelem, meleg ruha. Így nem húzhatjuk ki a telet. Segítenünk kell magunkon. Valamit tennünk kell. De mit?

A fiú felült. Apja úgy beszél vele, mint férfi a férfival. Ez jólesett. De szólni még nem tudott.

- Az a legfontosabb, hogy visszajussunk a szárazföldre - folytatta Ahpea. - Össze kell eskábálnunk egy nagyobb tutajt, mert ez, amivel idejöttem, engem magamat is alig bír meg. Aztán elmegyek Aiviktokra, a kereskedő jó ember, talán megkaphatom tőle, ami kell, ha most nem is tudok prémeket vinni neki. De ha ő nem segít, igazán nem tudom, mi lesz velünk a télen.

- Igen - mondta Kupah nyugodt hangon -, fegyvert, ruhát és eleséget kell szerezniünk, főleg eleséget, mégpedig hamar, különben éhen halunk. Én már nagyon éhes vagyok, apa.

- Igazad van. Sietniünk kell. A bogyó nem ad erőt. Gyerünk fát szedni.

Szorgalmasan dolgoztak mind a hárman. Összeszedték, ami alkalmas fát csak találtak a parton, és a másik tutajról levett bőrcsíkokkal, szíjakkal egymás mellé kötözték. De kiderült, hogy olyan nagy tutajt, amelyiken hárman elférnek, nem csinálhatnak, mert nem elég a szíj. Úgy döntöttek hát, hogy Ahpea kétszer fordul.

Közben rájuk esteledett, aznap már nem szállhattak vízre, vacsoráról is gondoskodni kellett. Addig járkáltak a szigeten, amíg sikerült két fogolymadarat elejteniük. Elköltötték a pecsenyét, aztán lehevertek a tűz mellett, és megpróbáltak aludni. De alig várták, hogy

megvirradjon. Mihelyt felkelt a nap, lecipelték a tutajt a vízhez. Kupah is jobbnak látta, ha Alea megy az első fordulóra, és ő marad a szigeten.

Vízre taszították a kezdetleges alkalmatosságot, Ahpea és Alea elhelyezkedett rajta, és elindultak. Egy darabig még integettek, Ahpea igyekezett megnyugtatni a fiút:

- Hamar visszajövök érted, gyermekem!

Mikor már nem volt kinek integetni, Kupah visszament a tűzhöz, felszította. Aztán kiült a partra, és nem csinált semmit, csak várt. Leste a tutajt. Mikor besötétedett, és a tengert már nem látta, felnézett az égre, megkereste a Nagy Vadászcsillagot. Meg is találta hamar, és felmosolygott rá. Igen, a Vadász most is ott van, éppen olyan nagy és fényes, mint máskor. És lenéz rá. Akkor pedig nincs miért félni. Nem lesz semmi baj.

Egy csapásra elmúlt a szorongása, a magányosság se volt már nyomasztó. Lefeküdt a tűz mellé, és nyugodtan aludt reggelig.

Késő délután volt, mikor Ahpea kikötött a szárazföldön. A tenger csendes volt, a levegő jó meleg. Körülnézett, hogy alkalmas helyet keressen Aleának, mert magára kellett hagynia, amíg a fiút elhozza. Egy füves gödröt választott.

- Az erdőbe ne menj - intette -, legokosabb, ha egyáltalában nem sokat mászkálsz. Nem szívesen hagylak itt egyedül, de mit tehetünk? És sietünk vissza hozzád.

Alea gyanakodva tekingetett az erdő felé.

- Farkasok is vannak?

- Nem mondom, hogy nincsenek - felelte Ahpea -, de tudod, hogy a farkas gyáva dög. Jó kis tüzet rakunk itt, te meg majd eteted. Vigyázol, hogy ki ne aludjon a tüzed. Akkor a farkas nem mer közel jönni, fél a tűztől. Légy bátor, kislányom, hamar itt leszünk.

Elnézte a lányát, hogy milyen kicsi és sápadt, az arca csupa maszat a sírástól. Nehéz szívvel vált meg tőle, de nem sokáig búcsúzkodott. Sietett le a tutajhoz, és már indult is vissza a szigetre a fiáért.

Alea bátran viselkedett. Integetett, hogy ezzel is mutassa, milyen nyugodt. Volt ő már egyedül máskor is. Vadászaton néha éjszakákat töltött egyedül. De akkor puskája is volt, tudta, hogy megvédheti magát, ha kell. Mert a puskával bánni tudott ő is kicsi kora óta. De most mit csinál, ha mégis odamerészkedik egy farkas?

Tréfával nyugtatta meg magát most is, mint annyiszor. Hát igen. Ha a farkas megeszi őt, akkor jóllakik, nem lesz már éhes. És ami fő: ő, Alea se lesz már éhes, mert a farkas hasában nem érzi az éhséget. Szóval mind a ketten jól járnak. Kuncogott a mulatságos ötleten. Aztán meg eszébe jutott, hogy milyen fura lehet ő most, ahogy itt kucorog magában, és nevetgél. Korgó gyomra figyelmeztette, hogy jó lesz legalább pár marék áfonyát szedni, mielőtt besötétedik. Felállt hát, és visszament arra a helyre, ahol idejövet áfonyacserjéket láttak az apjával. Evett, aztán még szedett pár marékkal, hogy az apjának, bátyjának is adhasson majd, bizonyosan éhesen jönnek.

Aztán már nem volt semmi tennivaló. Leült a tűzhöz, és elgondolkodott. Mi minden történt azóta, hogy a kereskedő telepéről eljöttek! Milyen boldogok voltak mind a négyen... Az anyja már nincs velük... Felzokogott, nem tudta visszafojtani könnyeit. És a magányosság is nyomasztó lett egyszerre. Hogy tud majd élni az anyja nélkül? Soha még így nem vágyott utána.

Felélesztette a tüzet pár darab fával, és tovább sírdogált, míg álomba nem sírta magát.

Lépések neszére ébredt. Ahpea és Kupah állt mellette, megjöttek szerencsésen, és ez nagy öröm volt. Megették a bogyt reggelire, aztán megtanácskozták a legközelebbi tennivalókat. Ahpea egy percet se vesztegetett, tudta, hogy a késedelem végzetes lehet. Jól emlékezett rá, hogy Kupah egyszer már közel volt az éhhalálhoz, Most mind a hármukra ez a sors vár, ha nem segít rajtuk valaki.

- Ide hallgass, fiam. Élelmet csak Aiviktokon szerezhettek, és oda csónak nélkül majdnem lehetetlen eljutni. Fel kell hajtanom valakit, aki kölcsönadja a kajáját. Sajnos ilyenkor, nyár

végén a vadászok már a belső vidéken próbálnak szerencsét, a part elhagyatott, de megpróbálom, egy-kettő talán még maradt itt. A legrosszabb esetben, ha a közelben senkit se találok, elmegyek Jamieson sátráig, ő marad mindig legtovább. De remélem, hogy nem kell olyan messzire mennem. Alea nem bírná, hosszú az út meg rossz is, éktelen rossz, okosabb, ha csak magam vágok neki. Gyorsabban is haladok így. Te maradj itt Aleával. Visszajövök, amilyen hamar csak lehet, hozok ételt és segítséget.

De ha mégúgy sietett is, a szabad ég alatt nem hagyhatta a két gyereket. Kerestek egy jó védett helyet, annál is inkább, mert közben hűvösebbre fordult az idő. Aztán kivágtak néhány fiatal fát, és valami hevenyészett kalyibát állítottak, jó csomó száraz gallyat is szedtek fekvőhelynek.

- Na, ugye, egész jó kis házikótok van, gyerekeim - mondta Ahpea -, csak el ne barangoljatok, akkor nem lesz semmi baj!

- Nem mehetünk veled mi is? - kérdezte Kupah.

- Nem, fiam, gyorsabban megjáróm az utat egyedül.

Ahpea jól ismerte ott a part minden zugát, tudta, hogy nehéz útja lesz, hol kapaszkodni kell, hol patakon átgázolni, vad bozóton törtetni, de hát életről-halálról volt szó.

Elszorult a torka, mikor visszanézett. A két gyerek a kalyiba előtt állt mosolyogva, mintha minden a legnagyobb rendben volna. Tudta, hogy megfogadják a tanácsait, meg azt is tudta, hogy korog a gyomruk, éppen úgy, mint az övé. Ha nem hoz ennivalót hamar, éhen pusztulnak. Nincs vesztegetni való ideje.

Elindult hát, és szívében a jó szellemekhez fohászzkodott, hogy segítsék meg ebben a nehéz órában.

4. A SKÓT VADÁSZ SÁTRÁBAN

Az út nagyon nehéz volt. Ahpea lassan haladt, de megállás nélkül törtetett előre. Ügyelt arra, hogy a parttól ne nagyon távolodjon el, mert ha egyáltalában van még ott valaki, csak a parton tanyázik. Bozóton, mocsáron kellett átvergődnie és megmászni a meredek, sziklás dombokat, ha nem akarta a messze benyúló partfokot megkerülni. Fáradságosabb volt így, de mérföldeket takarított meg.

Ment egész nap, éppen csak annyi időre állt meg, amíg pár szem bogyót szedett. De mikor beesteledett, nem látta az utat, hát ledőlt egy fa alá. Csak most érezte, mennyire fáradt. Az éhség is kínozta, és egy percre se tudta elfelejteni, hogy a gyerekek is éhesek. Öt napja már, hogy csónakjukat elrabolta a tenger.

Kell, hogy találjon valakit, aki segít. Lehetetlen, hogy az egész parton egy lelket se találjon... ha más nem, a skót Jamieson biztosan itt van még a feleségével. És azok jó emberek.

Alig derengett, már talpon volt. Ha lefelé vitt az út, nem is ment, hanem futott. És közben állandóan a tengert fürkészte meg a partot. De nem látott se csónakot, se kajakot, se sátrat, csak sirályokat. Egyszer valamilyen nagyobb állat csörtetését hallotta az erdőből, de akkor sem állt meg. Térde remegett, és mind gyakrabban megbotlott, de nem lassította az iramot. Már-már eltelt a második nap is, kezdett sötétedni. Ahpea egy dombon kapaszkodott felfelé, és tudta, hogy mire felér, sötét lesz, ma már nem mehet tovább. De holnap meg se áll a skót vadász sátráig.

Kora délután végre megpillantotta a sátrat egy védett partzúgban. Nekilódult, ugrált le a meredeken, és rekedt kiáltás tört fel a torkán. Jamieson meg a felesége kiszaladtak a zajra, és nem tudták, mit gondoljanak a furcsa alakról, aki sátruk felé bukducsol.

Ruhája rongyokban lóg, arca csupa karcolás, horzsolás, és botladozik a kimerültségtől. Beletelt egy jó perc, amíg ráismertek.

- Ahpea! Mi történt veled? - kérdezte ijedten Jamieson.

Ahpea úgy kifulladt, hogy nem tudott mindjárt válaszolni. Leült a földre, és zihált.

- Segíts, Jamieson - nyögte ki végre nagy nehezen. - A két gyerek éhen vész, ha most mindjárt nem viszek nekik ennivalót! Most rögtön!

Betámogatták a sátorba, látták, hogy nemcsak éhes és kimerült, de más baja is van. Nem faggatták, tudták, hogy később úgyis elmondja. Az asszony egy tányér meleg levest tett eléje meg valami harapnivalót. Mikor megtudták a szomorú hírt, jó darabig ők sem tudtak szólni. A telepen többször is találkoztak Szunával, és nagyon megszerették. Az asszony arcán kövér könnycseppek gördültek végig. Maga előtt látta a kis eszkimó asszonyt. Ez rávall! Mindenáron vissza akarta szerezni azt a csónakot, a veszedelemmel nem gondolt, segíteni akart a családján.

Mire Ahpea végére ért a szomorú történetnek, a skót vadász már összekészítette az ennivalót, ivóvizet, takarókat. Keménykötésű ember volt. Fiatalon került el Skóciából, és Labradoron telepedett meg, Ott került össze az asszonyával. Ahpea tudta, hogy jó vadász, higgadt, csendes, becsületes ember és derűs. Évek óta jó barátok voltak.

- Legokosabb lesz, ha te itt maradsz, kipihened magad, fölösleges velem jönnöd, odatalálok magam is.

De Ahpea ellenkezett:

- Pihenhettek a csónakban is. Csak gyerünk már, gyerünk!

Könnyű szél repítette a csónakot a holdfényes vízen.

Ezalatt Kupah és Alea a parti köveken mászkált. A kagylókat, halakat figyelték a vízben, a lomhán úszkáló, karcsú testű lazacokat.

- Azt nézd, te, azt a nagyot! - kiáltotta Alea. - Ha egy hosszú botom volna, megfognám!

- És elszaladt, hogy botot keressen. Botot talált is, de lazacot nem fogott, mert a leglomhább is gyorsan odább siklott, még mielőtt megérinthe.

Aztán bogyót szedtek a domboldalon. Marékszámra tömték a szájukba, de jól nem laktak vele. Érezték, hogy erejük lankad az éhségtől. Este összebújtak a kalyibában, és az apjukra gondoltak.

Vajon hol járhat most? Mikorra érhet vissza? És ha a skót is elköltözött már a partról? Ha azt se találja, mi lesz velük?

- Azt hiszem, mi itt maradunk, amíg meg nem halunk - mondta remegő hangon Alea. - Érzem, hogy gyengül a lábam, karom.

Kupah megdöbrent. Aleának igaza van. Ha apjuk reggelre nem ér vissza, mind a ketten éhen halnak. Hat nap óta nem ettek mást, mint bogyót meg azt a pár madarat. Ha puskája volna, még szarvast is lőhetne. Vagy dárdája, amivel halat foghat. De semmije, semmije sincs.

Felnézett az égre, és sokáig hallgatott. De mikor végre megszólalt, egészen más volt a hangja.

- Az égre nézz, Alea, oda ni! Látod a Nagy Vadászt? Nem mosolyogna ránk ilyen szépen, ha meg kellene halnunk. Érzem, hogy biztat, azt mondja, nem kell félnünk. Látod, milyen tréfásan hunyorog? Ej, ej, ti ketten odalenn, ti butuskák! Ahelyett, hogy ott kuporogtok, inkább csináljatok valamit azért, hogy ne haljatok éhen, szedjétek össze a tudományotokat. Mindent lehet, csak akarni kell...

Ebben a percben megzörrent mellettük a bokor. Alea összerázkódott ijedtében.

- Csak egy nyúl - mondta a fiú. De alighogy kimondta a szót, már fel is ugrott, mégpedig olyan heves mozdulattal, hogy Alea hanyatt esett.

- Köszönöm, Nagy Vadász! Megfogadom a tanácsodat! - kiáltott fel az égre, és elszaladt. Alea, mikor felült, csodálkozva látta, hogy Kupah az erdő szélén a földet túrja pusztá két kezével, valami gödröt ás. Mi lelte ezt a fiút? Meghibbant az esze? Van, aki az éhségtől megbolondul... De hiszen akkor veszedelmes... őt is bánthatja... Rémületében okosabbat nem tudott kitalálni, lebújt egy nagy kő mögé, és onnan figyelte a bátyját. Egyáltalában nem nyugtatta meg, amit látott. Kupah vadul túrta a földet, vékony gyökereket ásott ki. Megbolondult. Most már bizonyos. Hova meneküljön előle? Az erdőbe! Igen, az erdőbe... De ott meg farkasok vannak!

Kupah közben visszament a helyükre, és csodálkozott, hogy húga nincs ott. Szólongatta:

- Alea! Alea! Hol a csudában vagy, Alea?!

Ide-oda futkosott, benézett minden kő és bokor mögé, míg végre rábukkant.

- Te meg mért bújtál el? - kérdezte csodálkozva.

- Kupah... hát... nincs semmi bajod? Igazán... nincs valami hiba... a fejedben? - dadogta Alea.

- Mit beszélsz? Hiba? A fejemben? Azt hiszed, megbolondultam, mi?

- Hát... nem szoktál fellökni... csak ha játszunk... és aztán is olyan furcsa voltál... túrtad a földet a keziddel, el nem tudtam gondolni, mit akarsz ott kiásni... és hangosan beszélgettél a csillaggal... nagyon megijedtem... Az öreg Kumaknak is megzavarodott az esze az éhségtől, tudod... Beugrott a tengerbe, még jó, hogy kihúzták...

Kupah nagyot nevetett.

- Még ilyet! A húgom azt hiszi, hogy elment az eszem! Szép, mondhatom! Hogy az éhségtől meghibbantam, mint a vén Kumak, aki segítségért kiáltozott; azt hitte, hogy medve üldözi, pedig csak egy nyuszi futott arra... Haha!

Majd eldőlt, úgy hahotázott, meg kellett fogóznia a szikla dudorában. De hamar lecsillapodott. Karon kapta Aleát.

- Gyere, feküdjünk le aludni. Holnap majd megtudod, miért ástam azt a gödröt.

Alig aludtak pár órát, felriadtak valami közeli neszre. Mintha nagyobb ág vagy vékony fatörzs recsegett volna. Míg Alea a szemét dörzsölte, a fiú már felugrott, és futott az erdő felé. Pár perc múlva visszajött egy kimúlt nyulat lóbálva a kezében.

- Ide nézz, mit hoztam! Nem halunk éhen! Hurokkal fogtam!

- Hurokkal? - Alea ámult-bámult. - Miből csináltad a hurkot?

- Kiástam egy csomó hosszú, vékony gyökeret az este, ott ni, az erdőszélén. Amikor szerintem elment az eszem.

Megnyúzták, feldarabolták a nyulat, de nem tudták kivárni, míg rendesen megsül, félig nyersen ették meg. Így is ízlett nekik, és táplálóbb volt, mint a puhára sült hús.

- A Vadászcsillag mondta, hogy próbálj nyulat fogni? - kérdezte Alea.

- Csak azt mondta, hogy ne kuporogjunk itt, hanem csináljunk valamit. És éppen akkor, emlékszel? Éppen akkor megzörrent egy bokor. Arról jutott eszembe, hogy hurokkal is lehet nyulat fogni. Kaptam magam, jó mély gödröt ástam, és a vékony, erős gyökérszálakból megcsináltam a hurkot; aztán erősen odakötöztem a végét ahhoz a fiatal fához, ni, és úgy helyeztem el, hogy ha arra fut, fönnakadjon. Meg is köszöntem a Vadászcsillagnak, mert ő adta a jó ötletet. Te meg bolondnak néztél. Ha nem lennék ilyen álmos, bekapnálak! Hamm!

Kinyújtotta láthatatlan karmait, és fogát vicsorította rá. Alea meg felmarkolt egy csomó kavicsot, és hozzávágta.

Kora reggel kedves hangra ébredtek - evező loccsant a part előtt. Boldog ujjongással fogadták az apjukat meg a skót prémvadászt, beugrottak a csónakba, és már indultak is vissza. A sátorban Jamiesonné jó erős szarvashúsleveszt adott nekik, és aztán mindjárt nekiült, hogy megjavítsa ruhájukat.

Kétnapi pihenés után Ahpea és Jamieson megint csónakban ültek, hogy Aiviktokra, a kereskedőtelepre evezzenek. A két gyereket a derék skót asszony gondjára bízta. Egész kis csődület támadt a parton, mikor a csónak a kikötőhöz közeledett. Kíváncsiak voltak, ki lehet az a két ember, aki ilyen későn jön csereberélni, mikor már őszbe fordult az idő. A vadászok, vadfogók majd mind ott jártak már, és el is mentek. De az a néhány, aki valami okból még nem költözött vissza téli tanyájára, mind ott állt.

Aiviktok takaros kis telep volt. Két faház állt a füves térségen, amely lenyúlt egészen a partszélig, mögöttük sziklás hegyek emelkedtek sötét méltósággal.

A kereskedő is kinézett, és amikor az evezősök a partra léptek, rájuk ismert.

- Hello, Ahpea! Helo, Jamieson! Mi hozott vissza? Azt hittem, jövő tavaszig nem látlak.

Akik közelebb voltak hozzájuk, rögtön látták, hogy baj van, de nem kérdezősködtek. Ahpea nem kerülgette a dolgot.

- Mr. Wilson - kezdte -, engem nagy csapás ért. Mindenem odaveszett, a puskák meg a télire való eleség, meleg holmi, és ami ennél is rosszabb, elvesztettem a feleségemet.

Elmondta, hogy történt a szerencsétlenség. A kis csoport néma csendben hallgatta. Szunát mindenki ismerte a telepen, az ott levők közül egyik-másik rokona is volt, azok hangosan felsírtak. Nehéz volt elhinni, hogy a nevetős szemű, eleven kis asszony halott.

- Engem is elszomorít a hír, Ahpea - mondta a kereskedő, és Ahpea vállára tette a kezét.

- Sokat vesztettél. A feleséged derék, eszes, melegszívű asszony volt. Szívesen segíték, amiben tudok. Megkaphatsz mindent, fegyvert, ruhát, élelmet, de csónakom sajnos nincs, azt nem adhatok.

- Vidd az enyémet, Ahpea - szólt közbe Jamieson. - Én úgyis másikat akartam építeni magamnak tavaszra, mert ez kicsi, és télen nem lesz szükségem csónakra.

- Köszönöm, Jamieson, köszönöm neked - mondta Ahpea -, és nyáron kifizetem. Annyi prémet adok érte, amennyit kívánsz, remélem, sikerül a vadászat.

Ahpeának hát megint megvolt mindene, ami kellett, puskát is kapott, két nagyobb, magának és a fiának, meg egy kisebbet Aleának, meleg ruhákat is adott neki a kereskedő hitelbe meg rókacsapdákat, takarókat.

- Csak jó legyen a tél - mondta, és kicsit aggódva nézte a kincseit -, sok prém kell ahhoz, hogy ezt az adósságot leróhassam.

- Van egy derék fiad, Ahpea, az majd segít - biztatta mosolyogva a kereskedő. - Kedvelem azt a gyereket. Öröm látni a csillogó sötét szemét. Jó vadász lesz belőle.

- Máris ügyes vadász és derék gyerek - mondta Ahpea büszkén.

Így most már nyugodtabban nézhetett a tél elé. Csak mentül hamarabb otthon legyenek. Másnap visszatértek Jamiesonék sátrába, s Ahpea a két gyerekkel együtt mindjárt tovább folytatta útját az öböl felé, ahol a háza várta.

5. OTTHON

Alea gyengéden simogatta új puskája csövét, Jamiesonné szeretettel nézte. Ő is tudott a puskával bánni, akárcsak a férfiak, de ritkán kísérte el az urát vadászatra, inkább a ház körül tett-vett. Gyereke nem volt, és ez az anyátlanul maradt kislány nagyon a szívéhez nőtt. Arra gondolt, hogy magához fogadja, és gondját viseli, anyja helyett anyja lesz.

Tanakodott, hogy mondhatná meg ezt Ahpeának, és végre elszánta magát.

- Mit gondol, Ahpea? Nem lenne jó, ha a lányát nálunk hagyná? Attól félek, nagyon egyedül lesz ott abban a magányos házikóban, ha maguk vadászatra mennek. Nálunk jó helyen volna, higgye el. Ne vigye magával holnap.

Alea nem tudott angolul, de az apja látta, hogy megértette, mit mondott a skót asszony, mert úgy megmarkolta a puskáját, hogy a bütykök kifehéredtek csöpp kis öklén. Sötét szemét az apjára szegezte. Nem, Alea bizonyosan nem akar itt maradni. Pedig talán igaza van ennek a jó asszonynak. Lánygyerekeknek még nagyobb szüksége van az anyára, mint a fiúnak. És Jamiesonék jók volnának hozzá, annyi bizonyos.

Megrágta a szót, mielőtt kimondta:

- Igaza van, Jamiesonné, sokszor bizony maga lesz otthon napokig. Ha akar, itt maradhat.

Elmondta Aleának eszkimó nyelven, hogy miről van szó. De a kislány hevesen tiltakozott.

- Nem, nem! Én is veletek megyek holnap! Ott akarok lenni, ahol ti vagytok! Nem leszek útban, apa, meglátod. Csizmát is tudok varrni. Ne hagyjatok itt!

Ahpea átölelte, megnyugtatta.

- Sohase voltál útban, nem azért. Csak attól félünk, hogy neked nem lesz jó. Az ilyen kislánynak nem jó, ha sokat van egyedül. Na meg mi férfiak sok mindenben nem tudunk tanácsot adni, segíteni neked.

Kupah hol egyikre, hol másakra nézett. Fájt neki, hogy ez a terv egyáltalában felvetődött. Szuna órá bízta Aleát, mikor utoljára látták egymást. Nem állhatta meg, hogy ki ne mondja:

- Anana azt mondta nekem, hogy vigyázzak Aleára. Hogy vigyázzak rá, ha nincs velünk?!

Ahpea most már tudta, mit kell mondani, hiszen ő is azt akarta, amit a gyerekei.

- Igazán szép, hogy Aleát a házába akarja fogadni, Mrs. Jamieson, de nekünk hármunknak, azt hiszem, együtt kell maradnunk, nagyon összetartozunk, hiába. Alea ért a vadfogáshoz, kicsi korában kezdte. Sokat segíthet. Nem is tudom, hogy boldogulnánk nélküle.

- Maga jó ember, Ahpea. Meg is értem. De ha később meggondolnák, tudnia kell, hogy a mi házunk mindig nyitva áll a lánya előtt.

Megbeszélték, hogy másnap reggel indulnak. De nem indulhattak el. Vihar volt, még havazott is. Ahpea aggódva nézte a nagy, súlyos pelyheket, ha rögtön elolvadt is a földön, mégiscsak hó volt. Ez nem jót jelent. Megtörténhet, hogy beáll a tél, mielőtt felkészültek volna rá. Mert sok még a tennivaló.

Három napig kellett várniuk. Akkor végre berakhatták a holmit a csónakba, és útnak indulhattak.

Jamiesonné úgy féltette Aleát, mint egy szerető, gondos anya.

- Nagyon vigyázz a jégi halászáton, kislányom, bele ne ess egy lékbe vagy repedésbe! Meg a síkos domboldalon se rohangálj, az is veszedelmes! És hóviharban ki se mozdulj, nehogy felkapjon a szél!

Eltaszították magukat a parttól, és megígérték, hogy nyáron visszajönnek.

Nehéz útjuk volt. Három napig szakadatlanul evezni kellett. Megpróbálták felvonni a vitorlát, de semmit se ért a vihar utáni szélcsendben. Tenyerük felhólyagzott, kisebesedett. De hazafelé tartottak, és ez a fő!

Hála öntötte el a szívüket, amikor az utolsó földnyelvet megkerülték, és az öböl csúcsában, a tenyérnyi zöld tisztáson felbukkant a házuk. Ott állt a magányos házikó, a békés, nyugalmas otthon, és a vad, sziklás táj mögötte, körülötte, még hangsúlyozta békéjét, csendjét.

Alea ült a kormánynál, és egyenest odakormányozott. Még pár perc, és a csónak hirtelen megállt, orrával a parti homokba fúródva. Kiszálltak, és elindultak együtt a ház felé. Nem voltak beszédes kedvükben.

Ahpea megrántotta a belső kallantyúhoz erősített zsineget, mert zár nem volt az ajtón. Beléptek az első szobába.

Maguk építették a házat. A fákat is Ahpea vágta ki hozzá. A gerendák közeit agyaggal és tőzeggel tömte ki. Két szobájuk volt. A pitvar meg az első szoba földjét fehér homokkal szórták fel, és gyakran cserélték a homokot. De a belső szobába szőnyeget terített le Szuna meg egy medvebőrt. A medvét Ahpea ejtette el, ezért akarta, hogy az ő szobájukat díszítse a bőre.

Szótlanul mentek át a két első helyiségen, a homok recsegett a lábuk alatt. Minden úgy volt, ahogy hagyták. Az ablakokon csinos kartonfüggönyök - Szuna a varrásban is ügyes volt, az anyagot a telepen vették, vagyis cserélték prémekért, a polcon szépen összehajtogatva a ruháik.

Alea most meglátta anyja összehajtogatott ruháit, és sírva fakadt. Kupah a falnak támaszkodva állt, és üres szemmel bámult ki az ablakon.

Ahpea megköszöri a torkát.

- Ha Szuna itt volna, nem örülne, hogy bánkódunk - mondta. - Én azt hiszem, itt van ő velünk most is, mi nem látjuk, de ő lát bennünket. Ne lászon szomorúnak. Gyertek, rakjuk ki a csónakot.

Alea abbahagyta a sírást. Megvigasztalta a gondolat, hogy az anyja ott van velük. Apja után sietett, hogy segítsen behordani a házba a holmit. Miközben leszaladt a parton, majdnem vidám gondolatai támadtak. A patakban, fönny a domboldalon sokszor láttak pézsmapatkányokat. Hátha már előjöttek, meg kéne nézni... De nem, még korán van, majd csak akkor jönnek elő, ha leesett a hó.

Egykettőre kiürítették a csónakot, aztán felvontatták a partra, fenekével felfelé fordították, és lenyomatták nehéz kövekkel, hogy el ne vihesse a szél. Egy percre megálltak, hogy gyönyörködjenek a napnyugtában. Csodaszép volt az ég, még sokáig ragyogtak az alkonyi színek azután is, hogy a nap már letűnt.

Mikor odakinn mindent elvégeztek, bementek a házba. Alea szótlanul nézte az apját, ahogy tesz-vesz körülöttük. Kupah arra gondolt, hogy Aleának még üresebb lesz a ház Szuna nélkül, mint neki, pedig az ő szíve is nagyon fáj. De Alea jóval fiatalabb. És leány. Nem engedheti, hogy átadja magát a szomorúságnak. Fel kell vidítania. De hogyan?

Felhólyagzott tenyerét nézegette, és keservesen nyögött.

- Szegény Kupah, szegény, szegény fiú. Hazahozta azt a nagy, nehéz csónakot, a tenyere csupa seb, feltörte az evező, de senki se törődik vele! Óóó!

Alea megnézte a kezét. Mindjárt látta, hogy nem olyan csúnyák a sebek, a bátyja megint mókázik. No várj, te vén csaló!

- Szegény Kupah - mondta részvétellel - cafatokra tépte tenyerét az a komisz evező. Ilyen csúnya sebeket még nem is láttam. Meggyógyítjuk.

Úgy megszorította, hogy Kupah feljajdult, és ez a jajgatás nem volt komédia. Alea elnevette magát.

Az apjuk meleg mosollyal nézte őket. Kupah nagy tréfamester, majd csak felvidítja a hűgát. Rá kell bízni. Mindjárt gyanította, hogy a keserves nyögés nem komoly, és most, hogy már valósággal bolondozott a két gyerek, megnyugodott. Nem lesz semmi baj. Alea nem lesz elhagyatott.

Serény munkában teltek a napok, és egyre rövidültek, hamar beesteledett. Alig múlt el dél, már sötétedett, és egykettőre körülfogta őket a fekete éjszaka.

Órákat töltöttek fókalesen, de kevés szerencsével. Fókát ritkán láttak, és ha mutatkozott is egy, olyan messze volt, hogy nem kaphatták puszkavégre. Alea nem unatkozott. Az apja, hacsak tehetné, magával vitte, inkább csónakról vadászott, mert a kislány nem bírta volna a hosszú gyaloglást a nehéz erdei utakon. Kupah a parton maradt, szarvast akart lőni az új puskájával, de a szarvasok elkerülték. Volt úgy is, hogy Ahpea egyedül ment, de ilyenkor a fiút is otthon hagyta. Többnyire üres kézzel tért haza ő is, legfeljebb egy nyulat, foglyomadarat hozott.

- Csak leesne már a hó - mondta egy este. Arra gondolt, hogy akkor előjönnek a rókák, könnyebb lesz rókaprémet szerezni az adósságfizetésre. Mert ez bizony nagy gond volt. Sok drága holmit kaptak hitelbe a kereskedőtől. Egy darabig fürkészte az eget, és bizakodva megjegyezte, hogy a hóesésre talán nem kell már sokáig várniuk.

Kívánsága hamarabb teljesült, mint hitte. Másnap reggel, mikor kinéztek az ablakon, fehér volt a táj, és nagy pelyhekben, sűrűn hullott a hó.

Alea jó melegen felöltözött, és leszaladt a partra. Tetszett neki, hogy az orra elé is alig lát a ködben, meg hogy a hideg pelyhek belepik az arcát. Mozdulatlanul állt egy ideig.

A pehelykacsák hápogását egészen közlőrl hallotta, de őket magukat nem látta, elrejtőztek a sűrű ködben. Olykor éles vijjogás hasított át a ködön, egy sirály csapott le a haldarabkára, amit a fóka vagy bálna kiköpött.

Itt-ott felbukott egy fóka, és mivel tudta, hogy a köd miatt nem láthatják meg, vígan paskolta a vizet. Csupa jó hang volt, szerette ezeket a hangokat.

Tetőtől talpig fehérén ért vissza a házba. Mikor benyitott, betódult vele a hideg.

- Hé, te, ne hozd be azt a sok havat, most seperem ki! - dohogott Kupah.

Igazat mondott, valóban nem lustálkodott. Általában megosztották a házimunkát, a ruhák rendben tartását sem hagyták egészen Aleára. Mindenben segítettek egymásnak.

Mielőtt az öböl befagyott, Kupah szerencsésen lelőtt egy fókát új puskájával. A bőrt megtisztították, és kiterítették száradni, így hát megvolt az első darab a köteghez. Mert az

adósságra ment persze ez is, meg a többi prém és bőr, amit remélhetőleg sikerül jövő nyárig gyűjteni. Az adósságot, ha török, ha szakad, ki kell fizetni. Mindenesetre örültek, hogy ilyen jól kezdődik a téli vadászat.

Vidámak voltak, sokat nevettek, beszélgettek munka közben; tudták, hogy Szuna így szeretné látni őket. Gondolatban vele voltak, ott érezték maguk mellett a drágát, a bátor szívűt.

6. TÉLEN

Az első rókát Alea fogta. Arca csak úgy égett a hidegtől és izgalomtól, mikor a pompás zsákmányt hazavitte.

- Remek példány, igazán ritka szép! Büszke vagyok a lányomra - mondta Ahpea.

De Kupah most sem állhatta meg csipkelődés nélkül. Magában ő is örült a húga sikerének, de ahelyett, hogy dicsérte volna, két kezét hátrakulcsolva, ajkbiggyesztve megjegyezte:

- Csak az a kár, hogy ilyen hitvány kis róka volt. Talán elaludt egy sziklaodúban, és elfelejtett megnőni.

Folytatni akarta a tréfát, de Alea úgy elszomorodott, hogy meggondolta.

- Nem igaz! Csak mókáztam. Gyönyörű példány. Ilyen nagyot én egyet se hoztam haza az egész elmúlt télen - vigasztalta, és közben előre-hátra döntögette a vállánál fogva.

Míg apjuk megtisztította a rókabundát, és kiterítette az asztalon, ők vígan fecsegtek, nevetgéltek, és mikor két nap múlva megfordították a prémet, látták, hogy a szőre puha, selymes, a bunda szép vastag, a farka is dús, szóval értékes darab.

Este se ültek tétlenül. A levetett ruhákat ki kellett teríteni száradni, a fókabőr csizmákat kifordítani, és mikor megszáradt, még puhára rágni, hogy majd visszafordíthassák.

Kupah mélységesen utálta ezt a bőrrágást.

- A fogam nem szereti! - mondta. - Inkább felhúszom így a csizmát, nem baj, ha a belseje van kívül.

Alea jót nevetett. Neki se volt kedves ez a munka, és kaján örömmel nézte mindig, ha látta, hogy kínlódik vele a bátyja. De hát, mióta Szuna elhagyta őket, akár tetszett, akár nem, maguknak kellett csinálni, ha másnap fel akarták húzni a csizmájukat.

Ahpea is maga tartotta rendben a saját holmiját. A bőrrágás alól se bújt ki. Nem volt beszédes természetű, de örült, hogy a háza újra megtelik étellel, vidámsággal. Olykor bele is szólt a két gyerek beszélgetésébe, vagy útbaigazította, bátorította őket, és ha nagy néha velük nevetett, a nevetés szívéből jött.

Egész télen jóformán egy lelket se láttak. Az ő vadászóhelyük messzire esett a többiekétől, és kutyaszánjuk nem volt, csak a házuk környékén vadászhattak. Ahpea el is tökéltte, hogy jövőre okvetlenül szerez egy kutyafogatot.

Ha rénszarvast akartak lőni, sokszor az erdőben éjszakáztak, hókunyhót, iglut építettek kemény hókockákból, és fókaszőr lámpájuknál melegedtek. Kipihenték, kialudtak az egész napi fáradtságot, és reggel korán felkerekedtek, folytatták a szarvasűzést.

Sokszor üres kézzel tértek haza, de ha sikerült elejteniük egy szarvast, jó ideig annyi húst ehettek, amennyi beléjük fért. Volt úgy is, hogy nem tudták egyszerre hazavinni a zsákmányt, többször kellett fordulni, és néha bizony a rókák, farkasok felfalták, amit az erdőben hagytak, kénytelenek voltak beérni annyival, amit előszörre haza tudtak cipelni.

Értettek a jégi halászathoz is. Lékeket vágtak a tavon a vastag jégbe, és ha arra úszott egy hal, villámgyorsan beledöfték dárdájukat. A pisztrángfogás kedves multságuk volt.

Sokszor úgy dühöngött a szél, hogy ki se léphettek a házból. Ahpea a gyerekek segítségével különféle vadászeszközöket készített ilyenkor. Vihar után aztán, amikor kiléptek a ház elé, ámultan látták, hogy megváltozott a táj, hatalmas hótorlaszok magasodtak ott, ahol azelőtt sima volt a föld; a hóhegyeknek, amelyek a vihar előtt még elállták a kilátást, nyomuk se volt.

Egy napon a házuk mellett kanyargó patak partján indultak felfelé. A jeget majd mindenütt hótakaró fedte, csak itt-ott kékeltek egy-egy folt. Egész nap nem találtak mást, mint nyúlnyomokat. Már vissza akartak fordulni, amikor Ahpea hirtelen karon ragadta a fiát, és intett, hogy bújjanak le. Alea is lekuporodott, és az apja tekintetét követte. Igen... ott a part felett, a domboldalon valami mozog.

- Mi az ott, atata? - kérdezte sűgva.

- Vidrák. Ha nem vesznek észre, megközelítjük és puskavégre kapjuk őket. Ott laknak valahol a partodvakban. Ne mozduljatok, amíg jelt nem adok, de akkor aztán futás!

Ő is suttogott, mert tudta, hogy a vidrának éles a füle, messziről is meghallja a hangot. Lélegzetüket visszafojtva lesték a négy állatkát, ahogy játszanak, kergetőznek a lejtőn. Fényes, sima szőrük hasonlított a fókáéhoz, de hosszú farkuk is volt. Felkapaszkodtak meg leszaladtak, csupa multságból.

Alea betapasztotta a száját a tenyerével, hogy a nevetést elfojtsa. Még ilyet! Felmásznak, lecsúsznak, meghemperednek a mély hóban. Olykor feltartották a fejüket, komikusan összenéztek, aztán folytatták a hancúrozást. Ahpea úgy számított, hogy ha megelégették a játékot, majd lejönnek a patakra halat fogni. Így is történt.

Bumm! Bumm! Két lövés dörrent, és jóformán ugyanabban a pillanatban két kis vidratest úszott a vízen a széttöredezett jégdarabok közt. Ahpea talpra ugrott, és szaladt oda, hogy kihalássza őket. A gyerekek utána eredtek, a két másik vidra elmenekült.

- Lesz még két szép bőrünk - modta elégedetten Ahpea. - A másik kettőt nem érdemes hajszolni. A vidra okos állat, jó sokáig nem jönnek most elő.

Aznap este Alea szokatlanul csendes volt. Apjuk a bőroket tisztította, és úgy elfoglalta a munka, hogy nem ért rá másra figyelni.

- Vidrát most lőttem először életemben - mondta Kupah.

- Jó lövés volt, fiam.

Alea a nagy kesztyűjét terítette éppen a tűz mellé száradni, de egy árva szót se szólt. „Mi lelte ezt a lányt? - tanakodott magában Kupah. - Nem olyan, mint máskor. Csak nem beteg?” És amikor látta, hogy máris lefekvéshez készül, komolyan kezdett aggódni.

- Velünk jössz holnap vidralesre, Alea?

Alea nemet intett a fejével.

- Miért? Kifáradtál, vagy mi bajod?

A kislány hirtelen eltakarta kezével az arcát, és keserves sírásra fakadt. El nem tudták gondolni, mi lelte.

Ahpea megölelte, magához vonta.

- Mi baja a mi kis asszonykánknak? Nagyon is keményen megdolgoztattuk talán? - kérdezte gyengéden.

- Nem, dehogyis.

- Hát akkor?

- Olyan boldogok voltak, futkostak a lejtőn, játszottak, és most halottak.

Ahpea úgy meglepődött, hogy szólni se tudott. Erre aztán igazán nem számított. Hogy azért sírjon valaki, mert két szép vidrabőrt sikerült szerezniük? Mit mondjon a lányának, hogy értesse meg vele, hogy a vidrákat nem kell siratni? Szuna bizonyosan megmagyarázná neki, hogy az állatok húására, bőrére szüksége van az embernek, ha élni akar.

De Alea csak sírt. Siratta a két szép kis állatkát. Úgy nézett a bátyjára, mintha segítséget kérne tőle, de az még a száját is eltátotta ámulatában. Megsiratni a vidrákat? Mit szól majd, ha medvét lőnek? Sehogy se értette a hűgát.

- Ha enni akarunk, vadásznunk kell - próbálkozott a magyarázattal az apa. - A bőrkkel, prémekkel fizetünk a kereskedőnek. A húsukat megesszük. Azért öljük meg őket, mert különben mi magunk halnánk éhen. Ezen a nyáron sok bőrt kell majd a telepre vinni, hogy kifizethessük a sok drága holmit, amit kaptunk.

- De olyan kedvesen játszottak - szipogott Alea.

- Minden állat játszik néha... a medve, a farkas, a róka is.

Alea hirtelen felkapta a fejét.

- Játszik? A farkas meg a medve is játszik?

- Igen, kislányom. Néha azok is játszanak.

Alea megtörölte a szemét. Miért, miért nem, de ettől megvigasztalódott. És Ahpea most már nyugodtan dolgozhatott tovább.

Kupah egy árva szót se szólt. Látszott rajta, hogy még mindig egy mukkot sem ért az egészből.

- Veletek megyek holnap - mondta Alea kicsit bizonytalanul, mert most már attól félt, hogy nem viszik magukkal.

Kupah nagyot lélegzett, mint akinek nehéz kő gurult le a szívéből.

- Felhajtjuk azt a komát, amelyik Aleát megríkatta. Én kiverem a tóból, ki én! - fogadkozott mókás képpel.

De nem váltotta be a szavát, mert az okos állatkák ügyesen elmenekültek, csak a puha hóban maradt nyomaik mutatták, hogy szaporán szedték a lábukat. A vadászok jól tudták, hogy kutyaszán nélkül hiába próbálnák utolérni őket.

- A kutyaszánt nem nélkülözhetjük - mondta Ahpea. - Ha Aiviktokban leszünk, majd érdeklődöm. Akad olyan vadász, akinek több kutyája van, mint ahány kell neki.

Ez az első tél, amit Szuna nélkül töltöttek el, hamar elmúlt. Tele volt a két kezük munkával mindennap. Aztán megenyhült az idő, közeledett a tavasz, éjjel még fagyott ugyan, de nappal már megolvadt a hó.

Egyik este Ahpea az eltört dárdáját próbálta helyrekalapálni, Kupah lucskos csizmájával bajlódott, és mikor kifordította, észrevette, hogy az öreg folt leválik. Bosszúsan motyogta maga elé:

- Ejnye, ez a vén folt el akar búcsúzni a csizmámtól. Akkor pedig befolyik a víz, még megérem, hogy lefagy mind az öt ujjam, úgy ugrálok majd, mint a háromlábú róka.

Alea ijedten kapta fel a fejét.

- Add ide, Kupah, megfoltozom. Nem engedem, hogy lefagyjon a lábad. Add ide. Most mindjárt hozzálátok!

Kupah hiába erősködött, hogy nem olyan rossz az a csizma, ő csak tréfált. Alea valósággal lelkifurdalást érzett, nem is nyugodott, amíg el nem készült a csöppet se könnyű munkával. Lefejtette a régi foltot, újat varrt rá. Késő éjszakáig dolgozott. De szívesen csinálta. Mit meg nem tenne a bátyjáért!

Amíg Szuna élt, minden ilyen rossz munkát magára vállalt. Aleának is megmutatta, hogy kell bánni a kemény, vastag fókabőrrel, de bizonyosan nem gondolt rá, hogy kislánya ilyen korán hasznát veszi majd a tudományának.

Azon a télen Alea nagyot nőtt, sok mindent megtanult, és legfőbb öröme az volt, ha segíthetett az apjának, bátyjának a vadászatban meg az otthoni munkában. Jókedvűen dolgozott mindig, pótolni igyekezett az anyját, hogy ők ketten, akik annyira szerették, ne érezzék olyan nagyon a hiányát.

7. AIVIKTOK

Megjött a tavasz és a tavaszi napsütés. A jégről eltűnt a téli hótakaró, a fókák kifeküdtek a sima jégre sütkérezni. A három vadász örökösen nyomukban volt, de a fóka ravasz és éber, elég, ha megreccsen lábuk alatt a jég, vagy elköhinti magát valamelyikük, már bottal üthetik a nyomát. Sokszor bizony hiába fáradtak, zsákmány nélkül vetődtek haza. Ritka volt az olyan nap, amikor szerencsével jártak.

Aztán hasadozni kezdett és lassan egészen eltisztult a vízről a jég. Ahpea és Kupah megvizsgálták a csónakot. A fagytól támadt repedésekbe kátrányt öntöttek, aztán forró vassal elsimították a töméseket.

Alea szótlanul figyelte őket. Szerette a kátrány szagát meg a fenyő és a zsenge fűzfalevelek friss illatát, ami a nyár közeledtét jelenti. Nemsokára a pacsirtákat is hallja majd meg a verebeket, amint hangos csiviteléssel rakják fészkeiket a sziklarepedésekbe vagy magas ágakra.

- Amint rendben lesz a csónak, indulunk a telepre - újságolta Kupah.
- Tudom - mondta Alea. - Atata nekem is mondta.

Négy nappal azután vízre eresztették a csónakot, és örömmel látták, hogy a fenéke száraz maradt, sehol sincs rajta lék vagy repedés. Felkészültek hát az utazásra. Lehordták a becses prémköteget. Annyi nem volt, mint tavaly, de remélték, hogy az adósságra azért elég. Ahpea boldog volt, hogy megérhette ezt a napot. Nem bánta, hogy tenyere kerges a munkától. Az a fő, hogy elindulhat a prémjeivel a kereskedőtelepre, leróhatja adósságát a derék embernek, aki bajában segített rajta.

Egész úton szembekapták a szelet, és keményen meg kellett markolni az evezőt. A vitorlát megint nem használhatták. Éjszakára behúzódtak egy védett öbölzugba, még a hálót is kivetették, és fogtak három lazacot. Alea sikoltozott örömeiben, mikor meglátta, milyen nagyok. Megtisztították, feldarabolták a halat, és megfőzték vacsorára. Kupah meglepte őket még egy második fogással: egész halom pompás palacsintát sütött egy lapos kővön lassú tűz fölött. Sötét szeme csak úgy szikrázott az örömtől, mikor apja megdicsérte. Loppal Aleára pillantott, és boldogan látta, hogy a hal még előtte van a tányérnak szolgáló kődarabon, de száját már megtömte palacsintával. Ez többet mondott száz dicsérő szónál.

Nem ők voltak az elsők a telepen. Ahogy a kikötőhöz közeledtek, látták, hogy egész sor kajak és csónak áll már ott. És mikor őket észrevették a partról, többen lesiettek elébük.

A vadászok felesége, lányai mindig kiöltöztek erre az alkalomra. Mindegyiken volt valami új ruhadarab, amit az érkezőkkel meg akart csodáltatni. Az évenkénti aiviktoki találkozó valóságos divatbemutató volt. Kölcsönösen megbámulták egymás új szerzeményeit, meghallgatták egymás híreit.

Alea ugrott ki elsőnek a partra. Sok ismerős volt az odagyűltektől, olyan is akadt, akit szeretett. De ő nem öltözött ki. A bátyja tavalyi nadrágja, zubbonya volt rajta, mert a maga holmiját régen kinőtte. Aki nem ismerte, fiúnak nézhetne. De erre egyáltalán nem gondolt. Nem érdekelte az öltözködés.

Jó volt hallgatni a megszokott üdvözléseket, beszélgetéseket.

- Jaj de örülök, hogy magukat is itt látom!
- Hol voltak abban a cudar viharban télen? Micsoda bolond vihar volt!
- A csapdáimat mind betemette a hó. Egyet sem találtam meg olvadás előtt.

Egyszer csak látják, hogy Jamiesonné is ott van, lejött a partra, hogy üdvözölje őket.

- De megnőttél, Alea drágám! - Megölelte Aleát, és eszkimó nyelven beszélt hozzá. - Úgy látom, a férfiak gondodat viselték, nem voltál elhagyatott.

- Nem én - mondta Alea. - Jaj de örülök, hogy találkozunk! Hát Jamieson bácsi hol van?

- Körülnéz fönn a telepen, hogy mi kapható. Nekünk is be kell szereznünk a télirevalót.

Míg apjuk felvitte a prémköteget a boltba, Kupah és Alea rég nem látott barátait látogatták meg a sátrakban.

Négy napot töltöttek a telepen, és Ahpeának csakugyan sikerült a megmaradt prémekért egy szánt és négy fiatal kutyát cserélni. Nagyon örült a szerzeménynek, tudta, hogy a kutyák tanulékonyak, és most már hamarosan meglesz a pompás kutyafogat. Könnyű volt a lelke, mert kifizette minden tartozását, és eleségre is maradt valamennyi prémje. A csónakra ugyan nem futotta már a téli vadászcsákmányból, de Jamieson megnyugtatta, hogy ő szívesen vár jövő nyárig, és akkorra biztosan együtt lesz a prém, hiszen Ahpea most már kutyaszánnal vadászhat.

Úgy gondolták, hogy másnap reggel ők is visszatérnek a téli tanyájukra, mint az ott levők legnagyobb része. De a régi szokáshoz híven ezen az utolsó estén a telepvezető bált adott a vadászoknak és hozzátartozóiknak, hogy legalább egyszer évente kimulassák magukat. A tágas csónakházat rendezték be táncteremnek. Egy fiatal prémvadász, Bill Anderson, aki tolmácként is szolgált a fehér vadászok és az angol nyelven járatlan eszkimók közt, elhozta a harmonikáját, hogy talpalávalót muzsikáljon a táncolóknak.

A nők a legélénkebb színű ruhájukat vették fel a nagy alkalomra, varkocsukba tarka pántlikákat fontak. A skót táncokat meg a négyest járta öreg és fiatal késő éjszakáig. Kupah örömmel táncolt; ahány lány és asszony csak volt a helyiségben, azt mind megforgatta, sohase vétette el a lépést. Repült erre-arra, és tetszéssel nézték mindenünnen, szerették az ötletes, vidám, ragyogó szemű fiút.

Ahpea a lányával egy sarokban ült, onnan nézték gyönyörködve a táncot, és örültek Kupah sikerének. Alea égő arccal, boldog izgalommal bámulta bátyját. Minden érdekelte, mindent megfigyelt, de arra nem is gondolt, hogy ő is táncolhatna.

Jó későn, már a multság vége felé, a párcserénél a rendező elkiáltotta, hogy még két hölgyet kér. Egyik pár nélkül maradt táncos kilépett a sorból, és körüljártatta szemét a helyiségen.

Egy csinos félvér lány lépett oda hozzá, és karon fogta.

- No, gyere, Jorgke, én leszek a párod!

De a fiú félretolta a kezét, tovább nézelődött.

- Ne, ne, várj, Tamanna, keresek valakit.

És ahogy Aleát meglátta, odament hozzá.

- Nem táncolnád velem a négyest? - kérdezte.

- Nem - ingatta a fejét Alea. - Nem tudok táncolni.

- Jöjjön csak, legalább próbáljuk meg. És ha csakugyan nem megy, nem erőltetem. No, jöjjön! - Karon akarta fogni.

- Mondom, hogy nem lehet. Nem is öltöztem tánchoz.

Jorgke csak most látta, hogy fiúruhában van. Csodálkozott, de elismerte, hogy így csakugyan nem állhat fel a négyeshez.

Odakiáltott a táncosokhoz:

- Kezdjétek csak, rám ne várjatok! A négyest majd csak nézem.

Tamanna pár lépésről követte. Kíváncsi volt ki az, akit helyette fel akart kérni. Ő volt a legkapósabb és legjobban öltözött lány a telepen. Bosszantotta a váratlan mellőzés. Ajakbiggyesztve nézte a fiúruhás lányt, és félhangosan megjegyezte:

- Ezt kerested annyira? Kár, hogy nem táncol veled, a ruhája éppen a négyeshez való. Anyám azt mondja, vadon nő fel, mint a rókák, egy magányos öbölben két férfival. Csak vigyázz, hogy meg ne harapjon! - Azzal gőgösen fölemelt fejjel továbbment.

Alea nem hallotta a csúfondáros megjegyzést, de bántotta, hogy a fiú őmiatta elmulasztja a táncot.

- Igazán nem akar táncolni? Nem sajnálja?

Jorgke a szemébe nézett.

- Nem én. Szívesebben beszélgetek magával. De miért nem öltözött fel, ha már idejött? Láttam, hogy itt ül a sarokban egy hordón, azt hittem, ha valaki felkérné, szívesen táncolna.

- Jobban értek a vadászathoz, mint a tánchoz. És ezen a télen igazán nem értem rá ruhákkal foglalkozni.

- Ne mondja! És szeret így élni? - A fiú fürkészve nézte. „Különös teremtés - gondolta. - És van benne valami megható. Félig gyerek még, furcsa, hogy milyen tartózkodó. A tekintete komoly és érett, ha a szemébe nézek, valahogy idősebbnek látom.”

- Igen, az idén jó telünk volt ott az öbölben. Sok prémet gyűjtöttünk apámmal meg Kupah bátyámmal.

- És az édesanyja hol volt a télen? Most itt van magukkal?

- Anyámat elvesztettük a múlt nyáron - felelte Alea halkán.

A fiú egy percig gondolkodott, aztán megkérdezte:

- Szuna volt az édesanyja?

Alea nem szólt, csak bólintott.

Jorgke most már tudta, kivel beszél. A szerencsétlenségről mindenki hallott annak idején. Ők jó messze laktak Aleaéktól, de hozzájuk is eljutott a hír.

Ahpea közben felállt a hordójáról, és ide-oda járkált. Véletlenül hallotta, amit Tamanna Jorgkének mondott. A gúnyos megjegyzés furcsa módon hatott rá. Inkább megdöbbenést érzett, mint haragot. Egy kicsit bizony igaz, Alea nem olyan, mint más fiatal lány, mert csak férfiak vannak körülötte. Mielőtt idejöttek, megkérdezte, nem akar-e táncolni. Ruhát is szívesen vett volna neki. De azt mondta, nem kívánczik mulatságba. Márpedig ez nincs rendjén. Minden fiatal lány előbb-utóbb mégis feleség és anya lesz. Hogy találja meg a helyét, hogy töltsse be családanyai hivatását, ha nem arra nevelték? Igen, igen, a Tamanna anyja jól mondja: Alea vadon nő fel, mert nincs mellette anya.

Otthagya a tánchelyiséget, meg akarta keresni a barátait, hátha azok tudnak valami okosat mondani. Még eddig sohase fordult hozzájuk hiába.

Jamieson éppen olvasott, mikor belépett hozzá a sátorba. Tréfával fogadta:

- Te itt vagy, Ahpea? Miért nem táncolsz inkább a jóképű kislányokkal?

- Téged se láttalak a táncosok között - adta vissza Ahpea a kölcsönt.

Jamieson tenyerét a szája elé tartva, jó hangosan suttozta, hogy a felesége is hallja:

- Én csak egyszer mentem el a bálba, és mindjárt bekaptam a horgot.

Erre odajött az asszony, megállt előtte, két kezét a csípőjére téve.

- Füllentesz, barátom. Nem volt ott semmilyen tánc. Egy heringeshordó fenekét bámultad olyan keserves képpel, hogy azt hittem, el akarod ölni magad. Azért mentem hozzád, hogy megmentsem az életedet.

Jót nevettek mind a hárman, de hamar abba hagyták a mókázást, mert Ahpea megmondta, hogy tanácsot akar kérni tőlük.

- A lányomról van szó. Én nem tudom eldönteni, mit tegyek.

Jamiesonné megdöbben.

- Csak nincs valami baj vele?

- Baj éppen nincs, Alea egészséges, jókedvű, csak éppen ...

- Csak éppen? ...

Ahpea elmondta, hogy beszélt róla a félvér lány ott a bálban, és ha mégúgy fáj is neki a gúnyos megjegyzés, kénytelen belátni, hogy van benne igazság. Alea nem kívánczik mulatságba, jobban érzi magát fiúruhában, nem olyan, mint más fiatal lány.

Mrs. Jamieson egy darabig gondolkodott.

- Tudja mit? - mondta azután. - A legjobb lesz, ha odavesz a házába egy rendes házaspárt. Természetes, hogy Alea most jobban szeret vadászni, mint táncolni, úgy viselkedik, mint egy fiú. Mert nincs körülötte más, csak maguk ketten. Csak asszonytól tanulhatja meg, amit lány létére tudnia kell. És mindig vannak itt a telepen olyanok, akik szívesen elszegődnek egy-két évre. Inkább másnak dolgoznak ellátás meg valami kis fizetség fejében, mint hogy a maguk erejéből, függetlenül éljenek. Itt van például ez a Paliszir. Nem nagy vadász, az igaz, de a felesége remek asszony. Úgyesen varr, és nagyon tiszta. Ha még nem egyezett meg mással, talán rá tudja venni, hogy magukkal menjen.

Jamieson megvakarta az állát, és kellenül dörmögte:

- Nem mondom, az asszony tipp-topp, de az ember nem valami híres. Igaz, hogy nektek úgyszint az asszonyra van szükségetek, és azt biztosan megszereti a lányod. Szóval én is azt mondom, ha még szabadok, próbálj megegyezni velük.

Ahpea elbúcsúzott. Most már könnyebb volt a szíve. Gondolta, nincs miért halogatni a dolgot, most mindjárt megkeresi azt az embert. Hallani hallott már róla, tudta, hogy félig indián, félig francia. A prémeért nem töri magát, inkább a más házában húzza ki a telet. Szóval szeret lógni. Mindegy, akármilyen az ember, ha az asszony olyan, amilyennek Jamiesonék mondják, magával viszi őket.

Paliszirékat a csónakházban találta meg. A táncot nézték. Az asszony első látásra megnyerte Ahpea szívét. Jóképű, takaros kis eszkimó asszonyka volt.

Barátságosan üdvözölte őket, és kertelés nélkül előállt kérdésével:

- Mi lenne, ha velünk jönnének holnap és az én házában töltenék a telet?

- Meglátjuk - felelte az ember anélkül, hogy ránézett volna. A tánc jobban érdekelt. - Mikor indul? És mit fizet?

- Holnap korán reggel indulunk. - Ahpea röviden elmondta, hogy és mint gondolja a dolgot, milyen szolgáltatásokat kíván, és mit hajlandó adni érte. Meg is egyeztek.

Az asszony nem szólt közbe. Megszokta, hogy az történik, amit az ura akar. Most is így lesz, holnap reggelre összekészíti a cókókót, és beül az Ahpea csónakjába.

Alea és Kupah viszont egyáltalán nem örült a hírek. Különösen Alea tiltakozott. Az apja hiába magyarázta, hogy éppen őmiatta szánta el magát erre a lépésre.

- Én nem akarok semmit se megtanulni, amit tőletek nem tanulhatok meg. Nekem jó így, ahogy van. Szeretem, hogy fiús vagyok. Nem akarok más lenni.

De Ahpea kitartott az elhatározása mellett. Igaz, hogy titokban némi aggodalommal gondolt a reggelre, amikor a gyerekeit majd össze kell ismertetnie Paliszirékkal.

8. ÖTEN A CSÓNAKBAN

Alea és Kupah bizalmatlanul méregették a két idegent, akik már a csónaknál álltak a motyójukkal, mire ők leértek. Tudták, hogy ők azok, akikről apjuk beszélt. Most majd beszállnak velük a csónakba, egész télen velük lesznek, talán tovább is. Ahpea érezte, hogy a többiek ezt nem helyeslik, és már attól félt, hogy felborítják tervét. Szerencsére Alea, mikor a

kutyákat meglátta, minden másról megfeledkezett. Gyöngéden veregette a nyakukat, és ez tetszett a fiatal kutyusoknak, boldog farkcsóválással feleltek a hízélgésre.

- Kupah, ide nézz! Mindene fekete, csak a lába fehér, mintha csizmát húzott volna. Ez meg vörös, még az orra is vörös. Lehet, hogy a szeme is, de azt nem hajlandó kinyitni, úgy látszik, álmos szegény.

- Jó vér mind a négy, remek fogatunk lesz nemsokára. - Ahpea örömmel tapasztalta, hogy a kutyák jóvoltából eloszlott a kínos feszültség.

A csónak alaposan lemerült. Rakománya meggyarapodott a szánnal meg a kutyákkal, utasa is kettővel több volt, mint odajövet. És megint evezni kellett majdnem az egész hosszú úton. A levegő alig mozdult.

Paliszir is ledolgozta a maga részét az evezőpadon, valahányszor rákerült a sor. Általában készségesnek mutatkozott.

Ahpea sehogy se tudta megérteni ezt az embert, aki lemond a függetlenségéről, másnak dolgozik, ahelyett, hogy magának vadászna. Pedig milyen jó erős keze van, hogy megmarkolja az evezőt. Sötét arcszínét, vékony ajkát, a széles pofacsontokat indián anyjától örökölte, meg keskeny vágású fekete szemét.

Hirtelen elszégyellte magát, Paliszir nyilván észrevette, hogy figyelik, mert még keskenyebbre húzta a szemét. Nem illik így megnézni valakit.

- Késő van. Azt hiszem, kikötünk ott, abban a védett zugban - mondta, és örült, hogy megtörheti a csendet. - Mára elég volt a robotból. Eltesszük magunkat holnapra.

Kupah ugrott ki elsőnek a partra, kihúzta a csónakot. Felállították a két sátrat, és odahordták a holmit. Paliszirék sátra kisebb volt, de arra elég jó, hogy megvédje őket a szélről meg az esőtől, mert közben eleredt az eső. Alea még hallotta, hogy az apja kimegy, megerősíti a csónakot, de az eső kopogása jó altatódal volt. Mire Ahpea bejött a sátorba, ő már mélyen aludt.

Két napig tombolt a szél, szakadt az eső. Csak harmadnap indulhattak tovább. Aleának az utolsó napon már nehezebbre esett az evezés. Azzal próbálta elnyomni a kínzó fáradtságot, hogy a csónak barázdáját figyelte. Ha egy helyben állnának, a csónak nem szántana barázdát a vízen, de ők haladnak! Persze hogy haladnak. Akkor hát rajta, húzzunk! Még egy csapás. No még egy ...

Egy kéz ereszkedett az övére. Ijedten nézett fel, de csak Paliszir felesége állt mögötte.

- Most Szelalu evez. Alea már régen dolgozik, pihenjen egy kicsit.

Átadta a helyét, és apja mellé ült a csónak farába. Az asszony most először szólt hozzá. Bizonyosan azért, mert ő olyan tartózkodóan viselkedett. Figyelni figyelte, de beszélgetni nem akart vele. Tulajdonképpen még eddig nem döntötte el, hogy tetszik-e neki vagy nem. A nevét is csak most tudta meg. Szelalu... Szép név, és ő maga is szép. Jó ránézni. Az arca kerek, a szeme kedves, meleg. A haja, ruhája mindig rendes. És nem fecsegő, csak akkor szól, ha kérdezik. Igen, Szelalu kedves asszony. Meg lehet szeretni.

Ahogy hazaértek, első dolguk volt kivágni néhány fát, mert meg kellett toldani a házat egy szobával, hogy Palisziréknak is legyen hol aludni. Ajtót vágtak az új szobából a tágas nappaliba, amelynek egyik sarkában Alea ágya állt elfüggönyözve. Azt a kis sarkot a maga külön szobájának tekintette, és sem az apja, sem a bátyja nem lépett a függönye mögé. Hogy Kupah is ott aludt, a másik elfüggönyözött sarokban, az egyáltalán nem zavarta.

Igazi fából készült ajtó csak egy volt, a bejárat. De azt se zárták be soha. Aki be akart jönni, meghúzta a zsinórt, és benyitott. Ebben a házban mindenkit szívesen láttak.

Mostantól fogva hát Paliszirék is az öbölparti családba tartoztak. Velük vadásztak, halásztak, és minden más munkában is osztoztak velük. Rossz időben Alea otthon maradt Szelalual, aki megtanította foltozni, szabni, varrni. Nemsokára maga varrta a ruháit, sőt az apjának, bátyjának is varrt nadrágot, zubbonyt.

Nagyon megszerette a kis eszkimó asszonyt, meleg barátság szövődött köztük. Szelalunak tetszett a kislány vállalkozó kedve, tartózkodása, szerénysége. Ő nem volt olyan merész, sokszor bizony aggódott Alea miatt, ha órákig nem került haza. Kivált, ha közben zivatar támadt. És amikor végre beállított, úgy ajnározta, mint egy édesanya. Levergette róla a havat, jéghideg kezét a keze között melengette. Alea meg hálából mindent elmesélt, ami a kiránduláson történt vele. Aztán kimentek, és a kutyákkal hancúroztak.

Ahpea most már nem kételkedett, hogy helyesen cselekedett, amikor a házaspárt odahozta. Igaz, hogy a férfi sem a vadászaton, sem a vadfogásban nem tünteti ki magát, napokig feléje se néz a csapdáinak, úgyhogy eljegesednek, a róka felfalja a csalétket, és utána odébbáll.

Kupah meg is kérdezte egyszer, amikor Paliszir panaszkodott, hogy ebben az évben, úgy látszik, nincsenek rókák:

- Mondja, mikor nézte meg utoljára a csapdáit? Ma véletlenül láttam az egyiket, olyan vastag jég van rajta, hogy a medve se tudná levenni.

Paliszir zokon vette a tréfát.

- Én nagyon tudom, hogy kell a csapdát kezelni. Nem kell engem tanítani.

Kupah vállat vont, és nem szólt hozzá többet. Nem túlságosan tetszett neki ez a félindián.

Eltelt a tél úgy, mint a többi. És eltelt a következő is meg a harmadik. Váltakoztak az évszakok, az egyformaságot csak a pár napos aiviktoki utazás szakította meg minden nyáron. Alea nagylány lett közben, de női ruhát nem viselt. Olyan volt, mint egy szép növésű fiú. Semminek se örült úgy, mint egy jól sikerült lövésnek. És semmitől se félt. Sőt még kereste is a kalandot. De társaságban elfogódott volt, majdnem félszeg, az aiviktoki összejöveleteket ezért nem is szerette túlságosan.

És Paliszirt egyre kevésbé szívelhette. Nem árulta el senkinek, de észrevett sok mindent, ami aggasztotta és bántotta. Lassanként befészkelte magát a gyanú, hogy ez az ember nem becsületes. És ami a második télen történt, az bizonyossággá érlelte gyanúját.

Egy szeles, havas napon felment a közeli dombra, hogy messzelátóval vizsgálja át a környéket, szarvasnyomokat keresett. És akkor történt valami. Nyomokat nem fedezett fel, de messze lenn a völgyben feltűnt egy alak, és éppen akkor emelt ki egy rókát a csapdából. Mégpedig Kupah csapdjából. Alea előbb nem merte bizonyosra venni, hogy Paliszir az. A sűrűn örvénylő hó zavarta a látást. De mikor egy percre elcsitult a szél, az ember újra felbukkant, és most már határozottan ráismert. Igen, ő az. És hogy siet, majdnem fut a kimúlt rókával a kezében!

Furcsállotta a dolgot, de aztán arra gondolt, hogy talán segíteni akart. Jó, ha mennél hamarabb megtalálják a csapdába esett vadat, mert előfordul az is, hogy csak megsántul, és elmenekül. De mikor az apja a pompás fogást dicsérte, Paliszir egy szóval se mondta, hogy a rókát Kupah csapdjából emelte ki.

Alea önkéntelenül kibökte:

- Láttam, amikor valaki kivett egy rókát Kupah csapdjából. A nagy hegy tetején álltam a messzelátómmal, szarvasnyomokat kerestem.

- A csapdákat a nagy hegyről nem lehet látni, a másik oldalon vannak - vágott szavába dühösen a félindián.

- Láttam, mondom. - Alea elharapta a szót, mert Paliszir szemében fenyegetés villant.

Ahpea rámosolygott.

- Káprázott a szemed, kislányom. Nem is csoda abban a hóföregtetegben.

Kupah később jött haza, és panaszkodott az apjának, hogy amagok, a farkas megelőzte, és kilopta a zsákmányt a csapdából. Meg nem foghatja, hogy, de beférközött, a csapdát nyitva találta, és vérnyomokat is látott a hóban.

Alea most már nem kételkedhetett. Sokáig álmatlanul hevert az ágyán, és tanakodott. Szóljon? Ne szóljon? Az apjának szörnyen kínos volna. És ha Paliszir letagadja, nem bizonyíthatja rá.

Lopással vádolni valakit! Rettenetes. Soha életében nem találkozott még rossz emberrel. És ez a Paliszir, akivel egy fedél alatt él, rossz ember, tolvaj. Kupah nagyon haragudna, ha megtudná. Neki éppen ezért nem mondhatja el. Szóváltás lenne belőle, és az ilyen rossz embertől kitelik, hogy verekszik. Nem, nem, senkinek nem árulhat el semmit. Titkolóznia kell. Szelalunak se szólhat. Nagyon fájna neki, ha megtudná, hogy a férje tolvaj. És Szelalu jó lélek, nem szabad fájdalmat okozni neki.

Ment hát minden tovább úgy, mint addig. Alea vadászott, vagy otthon dolgozott, de Paliszirt amennyire lehetett, kerülte. Talán el is felejtette volna az egész kínos esetet, ha néha észre nem veszi, hogy az ember lopva figyel. És valahányszor elkapta egy ilyen sanda pillantását, újra feltámadt benne a gyanú és félelem.

Teltek a napok. Közeledett és végül megjött újra a tavasz. Vörösbegy, pacsirta fészkel a fákon meg a sziklahasadékokban. Kupah is felnőtt. Szép szál fiatalember volt, de megőrizte kisfiús dévajkodó kedvét. Egy napon kijelentette, hogy megnézi, nem jöttek-e vissza a libák a tóra. Korán elindult hazulról, mert a tó jó messze volt a belső vidéken. És csak egyedül ment. Alea valami okból nem tartott vele. Napközben otthon dolgozott, délután meg madártojást szedett. Még késő este is a domboldalon járkált, fészket keresve. Hirtelen reccsenést hallott és hátrafordult. Megdöbbenésére Paliszir vigyorgott rá a bozótból.

- Jöjjön, jöjjön haza. Több fészket úgyse talál. Mindjárt sötét.

Alea nem szólt. Mit keres ez itt? Szíve bolondul vert. Szeretett volna elfutni, de uralkodott magán, és lassan mozgott. A férfi nézte, hogy próbál utat tömi az ágak, gallyak sűrűjében. Tudta, hogy nem szívelheti, és meg akarta mutatni, hogy itt most ő az erősebb. Nem tűri, hogy ez a lány keresztülnézzen rajta. Mert most nem menekülhet, a keze közt van!

Utána eredt, elállta az útját. Pontosan tudta, miért veti meg a lány: látta, amikor kilopta a rókát Kupah csapdájából. Csak az nem fért a fejébe, hogy miért nem árulta el.

Alea menekülni próbált, de a férfi utolérte, megragadta a karját.

- Várjon, no! Miért sietni? Beszéljünk kicsit.

- Menjen innen, hagyjon békén! - kiáltott rá Alea, szemében harag szikrázott, de szívét elszorította a félelem.

- Miért, csak nem fél Paliszirtól? - kérdezte csúfondárosan. - Talán gondolja, eszkimó lány külön, mint indián férfi?

Alea le akarta rázni, de hiába erőlködött, képtelen volt kitépni karját az erős marokból. És a férfit ez csak mulattatta. Tovább gúnyolódott:

- Hehehe... Így csinálja róka is csapdában.

Erre a szóra Alea valósággal megdermedt. Abbahagyta a birkózást, és tágra nyílt szemmel bámult rá. Paliszir kitalálta, hogy miért. A rókára gondol, amit ő kilopott Kupah csapdájából.

A férfi arca elfeketedett a dühtől. Rekedten mormogta:

- Ha egy szót szól a rókáról, Paliszir lepuffantja mindenki. Érteni? Azt se kibeszél, hogy Paliszir itt volt bokorban! Érteni?

Olyat lökött rajta, hogy hanyatt esett.

- Kupah, Kupah, segíts! - kiáltotta kétségbeesetten, bár tudta, hogy bátyja messze van, nem hallhatja meg. Soha még ennyire nem hiányzott neki, soha még ennyire nem érezte, hogy csak hozzá folyamodhat segítségért.

Paliszir szinte átszúrta gonosz tekintetével, és újra megragadta, de kénytelen volt elereszteni, mert Alea a kezébe harapott.

És akkor - csodák csodája - Kupah hangja hallatszott a bozótól túlról:

- Alea! Hoi... oi... A... le... a!

- Kupah! - Inkább sikoltotta, mint kiáltotta. - Kupah!

Paliszir gyorsan körülnézett, és még egyszer megfenyegette:

- Szót se! Megérteni? Mert akkor megölök őt! - Azzal eltűnt a sötétben.

- A ... le ... a! Hoi ... oi! - hallatszott most már jóval közelebről, de a bokroktól nem láthatták egymást.

Alea nagy nehezen felállt, le akarta győzni a könnyeit meg a remegését. Nem szabad, hogy Kupah észrevegyen valamit, mert akkor faggatja, és nem mondhat el neki semmit. Paliszir, amilyen gonosz, még beváltja fenyegetését.

De mielőtt rendbe szedhette volna az arcvonásait, a fiú már előtte állt.

- Mi történt veled, Alea? Elestél? Megsérültél? Már fönn, a tetőn hallottam a sikoltásodat. Lezuhantál a szikláról, vagy farkast láttál? Beszélj már!

- Nem... nincs semmi bajom... megijedtem... Most vettem észre, hogy túl messze vagyok hazulról, és sötétedik... Nem is tudom...

- Éppen te vagy az, aki ilyen semmisség miatt segítségért kiáltasz! Miért nem mondod meg az igazat?

Alea megfogta a kezét, és égő arcára szorította.

- Jó, hogy itt vagy... Korábban értél vissza, igaz? Nem is reméltem... De jó... most már nincs semmi bajom... Megijedtem, nem is tudom...

Kupah átfogta a vállát, és a szemébe nézett. Tudta, hogy elhallgat valamit, de nem faggatta tovább. Most az a fő, hogy megnyugodjék. Később talán elmondja. Ha pedig nem, úgymint hiába erőltetné. Szoroson fogták egymás kezét egész úton.

Ahpea felpillantott, mikor beléptek a szobába.

- Hát a liba? Hol a liba, amelyikért olyan messze utat tettél?

- Elrepült - felelte Kupah, és nevetett.

Szelalu is ott ült a szobában, szokása szerint szorgalmasan varrogatott, és boldogan mosolygott rájuk. Paliszirt sehol se látták.

Alea gyötrődött. Félelemben kell élnie, és ami a legrosszabb, egy olyan ember miatt, akit az apja jó barátjának hisz. És aki Szelalu férje! Senki se tudja róla, hogy gonosz, csak egyedül ő, Alea, és nem árulhatja el. Titkolóznia kell, ha nem akarja nagy bajba dönteni azokat, akiket a legjobban szeret. Egy fedél alatt élnek egy rossz emberrel...

9. MEGINT ELTŰNIK VALAMI

Ezen a nyáron, amikor Ahpeáék a telepre értek, a londoni áruszállító hajó már elment. Nagyon sajnálták, hogy ezt a minden évi nagy eseményt elmulasztották. De mit volt mit tenni? Bevásárolták a télirevalót, és úgy gondolták, hogy másnap hazaeveznek.

Az utolsó estén Ahpea megint sokat töprengett. Meghányta-vetette magában Alea nevelésének kérdését. A vadászok közül egyik-másik iskoláztatta a fiait, lányait, ő is szeretne volna, ha Alea legalább angolul írni-olvasni megtanulna. De Labradoron nem volt megfelelő iskola, a fiatalokat Londonba kellett küldeni. Mikor hazakerültek, és elmesélték, mi mindent láttak, hallottak az angol hajósok országában, a labradoriak tisztelettel néztek fel rájuk. Jorgke, akivel pár évvel ezelőtt a táncmulatságon megismerkedtek, szintén Londonban tanul.

Alea „vaden nő fel, mint a rókák” - mondta Tamanna, helyesebben Tamanna anyja. És Ahpea nem akart több ilyen gúnyos megjegyzést hallani a lányáról. Elnézte, hogy játszik egy pufók csöppséggel, vezetgeti, és közben édesen kacag. Hiába, Alea már nem kislány. Lassan asszonnyá érik. Ha taníttatni akarja, nem vesztegetheti az időt, máris intézkednie kell. Igaz,

hogy neki tetszik a vadászélet. Szívesen jár fiúruhában, és ha rajta állna, bizonyosan nem változtatna az életmódján. Ügyes, értelmes, de ha még írni-olvasni se tud, mégiscsak lenézik a tanultabb fiatalok.

Sok jó prémet gyűjtött azóta, hogy Szunát és a csónakot elvesztette. Most is maradt még egy szép köteg, miután minden szükségeset beszereztek. Az utazásra nem is kellene költeni. Jamiesonék azt mondják, hogy a londoni hajóval mehetne. Az csak áruszállító, nem is áll meg sehol Aiviktok és London között, és a kapitány szívességből elvisz néha egy-két embert. Ha egyedül nem akar utazni, ami valószínű, esetleg ő is elkíséri. Szóval... legkésőbb jövő nyáron.

Eszébe jutott, hogy Alea tegnap ezzel a kijelentéssel lepte meg: „Atata, Paliszirékre most már igazán nincs szükségünk. Maradjanak itt.”

Ő nagyot nézett és megkérdezte:

- Miért mondd ezt, hiszen Szelalut igazán megszeretted, talán Paliszir ellen van kifogásod?

Alea nem mindjárt felelt, mintha keresné a szavakat, és nem is nézett a szemébe. Végül azt mondta:

- Sokkal jobb volt, amikor hármásban éltünk ott az öböl partján.

Ahpea nem értette a lányát, de a bonyodalmakat nem szerette. És kínos lett volna csak így egyszerűen tudtára adni Paliszirnek, hogy tovább nincs szüksége rájuk, így aztán megint öten szálltak a csónakba.

Mikor hazaértek, mindjárt nekiálltak a nyári munkáknak, amit a telepi kirándulás megszakított. Tulajdonképpen örültek, hogy otthon vannak megint, és folytathatják megszokott életüket.

Lassanként őszbe fordult az idő. Egy reggel arra ébredtek, hogy vékony jég fedi a sziklákat, de napközben elolvadt a jég. Alea örült, ha a férfiak magukkal vitték az öbölbe halászni. Viharos napokon otthon maradt Szelalival. Varrogatott, foltozgatott, és türelmetlenül várta a telet, amikor megint vadászni lehet majd, és kutyaszánon száguldoznak a jégen.

Egy napon messzire kivezett, és jó halas helyet talált, sok tőkehalat fogott. Boldog volt, hogy ilyen szép zsákmánnyal térhet haza. Szelalival megtisztítják a halakat, és felakasztják száradni a napra.

Váratlanul éles fütyentést hallott a partról. Most látta, hogy Paliszir ül ott egy kövön, és őt figyeli. Hát ez meg mit keres itt? Még szerencse, hogy csónakja nincs, nem jöhet utána. De minden öröme odalett. Felhúzta a zsinort, és evezni kezdett. Az ember röhögve kiáltott utána:

- Hova siet, hé? Nem kell sietni. - De Alea hátra se fordult.

Aznap este Paliszir olyasmit mondott Ahpeának, hogy a csapdáját szerette volna megtalálni, amelyik tavaly télen elveszett, de még nyoma sincs.

Alea tudta, hogy hazudik, hiszen az öbölparton üldögélt, és a csapdák nem ott vannak. Szeme elárulhatta gyanakvását, mert az ember görbén nézett rá.

Előfordult, hogy Paliszir a nagy szobában matatott, amikor ő már lefeküdt. Ilyenkor szinte reszketett félelmében. Fejére húzta a takarót, és lélegzeni se mert. Elhatározta, hogy áttelepíti az ágyát a belső szobába.

Ahpea egy este, mikor hazajött, csodálkozva látta, hogy az asszonyok nagyban cipekednek. Alea ágyát viszik be az ő szobájába.

- Szeretnék itt aludni veled, atata... Nem jó ott egyedül a nagy üres szobában.

- Ha jobban szeretsz itt, kislányom, miért ne? Majd segítetek. De mi jutott eszedbe? Kicsi korod óta mindig odabenn aludtál.

Csodálkozott, de hát Aleának máskor is voltak olyan ötletei, amelyeket nem értett. Hiába, a nők esze járása más. A két vidrát is hogy megsiratta. Az a fő, hogy jókedvük van. Most is milyen jól mulatnak cipekedés közben.

Kupah felkiáltott meglepetésében, mikor hazajött.

- Hé, te lány! Hová tűnt az ágyad?

- Úgy horkolsz, hogy nem tudok aludni tőled - incselkedett vele Alea. - Beköltöztem atatához.

- Ne bolondozz. Legalább mondd meg, miért hurcolkodtál ki! - A fiú gyanakodott, hogy nem ez az igazi ok. Nem tetszett neki a dolog, szinte bántotta szemét az üresen maradt sarok, az egész szoba idegen lett. Alea érezte, hogy meg kell nyugtatnia.

- Ha te vadászaton vagy, és odakünn fűtyül a szél, olyan nagy és üres ez a szoba...

Kupah tudta, hogy elhallgat valamit. Egyre kevésbé értette a hűgát. Akárhányszor ártatlan játék, hancúrozás közben hirtelen rémület ül ki a szemébe, pedig nincs ott senki idegen, Paliszirék a családhoz tartoznak, és Szelalu a legkedvesebb barátnője.

Télen Alea is ritkán jutott haza sötétedés előtt. Hócsizmájában mérföldeket gyalogolt, nap mint nap végigjárta a csapdáit. Olykor hozott is egy rókát, fogolymadarat vagy sarki nyulat, de néha bizony üres kézzel tért haza, nyakig lucskosan.

Viharos napokon pedig ki se mozdulhattak. Vadászatra gondolni se lehetett. Egy este Szelalu meg a két gyerek a kutyák hámszíját javította. Nehéz munka volt, de jókedvűen dolgoztak, mókáztak, tréfáltak közben. Kupah maradt fönn legtovább. Alea már félálomban volt, mikor hallotta, hogy a másik szobában megveti az ágyát. Odakint tombolt a szél, csomókban vágta a falhoz a havat. De végre mégis sikerült elaludnia.

Késő éjszaka felriadt, mintha mocorgást hallott volna. Felkönyökölt és fülelt. Az apja egyenletes, mély lélegzése megnyugtatta, és már-már újra elaludt, mikor ismétlődött a gyanús nesz. Igen, igen, valaki járkal a szobában. Óvatosan félrehúzta a függönyt, és kilesett.

Sötét árnyék mozgott az ajtó felé. Alea majdnem felsikoltott rémületében. Paliszir! Ő az! De mit keresett itt, mit akart? Kihaszználja a vihar zúgását, tudja, hogy most nem könnyű meghallani a benti neszeket! Milyen óvatosan lopakodik kifelé!

Képtelen volt újra elaludni. Reszketett félelmében. Elmondja az apjának? Nem lehet. Ez az ember gonosz és veszedelmes. Paliszir megfogadtatta vele, hogy nem árulja el.

Kupah, mikor meglátta reggel, azt hitte, beteg.

- Mi bajod, Alea? Mitől ilyen gyűrött az arcod? - kérdezte.

- Nincs semmi bajom, csak nem tudtam aludni.

- Aztán miért, te? Miért nem aludtál?

- A szél nem hagyott. Nagyon lármázott odakint.

Alighogy kimondta a szavakat, hideg futott végig a hátán. Észrevette, hogy Paliszir odafülemel, az arcát fürkészi. Szeretné leolvasni róla, hogy látta-e őt az éjjel vagy nem. De Kupah elhitte, amit mondott. Örült, hogy nincs ok aggodalomra, és mindjárt tréfálni kezdett.

- Tudom már, tudom, mi a bajod. Növési fájdalmak. Van ez még a kutyáknál is. A mienk is, tudod, a vezér, a derék Akbek, hogy vonított néha tavaly télen! A másik három nem alhatott miatta. És más baja nem volt, csak hirtelen nőtt, az fáj nekik.

Jóízűen nevetett a saját tréfáján. Jókedvét Aleára is átragasztotta. De hirtelen elkomolyodott.

- Mit szólnál ahhoz, ha kettesben elmennénk szarvasra.

Alea kapott a szaván. Ez már igen!

- Gyerünk, Kupah! Máris induljunk!

- Azt éppen nem. - Kupah kifelé mutatott. - Most még erős a szél, de lassan csendesedik.

Holnap szép idő lesz. A szarvasok éhesek, vihar után lejönnek a laposokra, ahol van egy kis rágcsálnivaló.

Szarvasra vadászni kettesben a bátyjával! Ennél jobbat el se tudott képzelni. Szelalu segítette megvarrni a kihasadtt hálósákokat, a hámszíjjavítást is siettek befejezni, hogy Alea korán lefekhessen, és holnapra kialhassa magát.

Nagyban dolgoztak még, amikor Ahpea bejött a másik szobából, és megkérdezte, nem látták-e a töltényes dobozát. Az ágya felett a polcon áll mindig, tegnap még látta, de most nincs ott.

- Talán te hoztad ki, Alea?

- Nem én, atata. Miért hoztam volna ki? - Alea felugrott, hogy ő is megnézzze, de mindjárt visszajött. - Igaz, atata, nincs a helyén.

Ahpea zavartan ráncolta a homlokát.

- Mondom, hogy nincs ott. És határozottan tudom, hogy tegnap este még ott volt. Mit csinálok, ha nincs töltényem? Se szarvasra, se medvére nem mehetek.

Tűvé tették a szobát. Szelalu darabonként átvizsgálta az ágyneműt, de hiába. A töltényes doboz eltűnt nyomtalanul. Akkor pedig Ahpea csak a sörétpuskájával vadászhat, nagyvadat nem lőhet. Az ő puskája más méretű, se Kupah, se Alea töltényeit nem használhatja. Nem csoda, ha nagy izgalomban volt az egész család.

Paliszir sopánkodott a legjobban:

- Bizony baj, nagy baj. Ahpea talán téved, talán már tegnap se volt ott a doboz.

Őrá nem gyanakodtak. Alea tudta az igazat. Hát ezért lopakodott be éjjel. Meg is találta, amit keresett. Az apjának persze eszébe se jut gyanúsítani. Inkább elhiszi, hogy rosszul emlékszik, vagy máshová rakta a dobozt. Egyedül ő, Alea tudja, hogy tolvaj van a házban!

10. SZARVASVADÁSZAT

Másnap tiszta, hideg idő volt. A vihar elmúlt; Kupah és Alea korán keltek, és boldog izgalomban készülődtek a vadászatra. Felrakták a szánra a hálósákokat meg egy-egy váltás ruhát, és gondosan leszíjazták a terhet.

A kutyák körülöttük ugráltak. Ezen a viharos éjszakán is kinn aludtak a hóban, és most lerágták a bundájukra tapadt jégdarabokat, s türelmetlen vakkantásokkal sürgették gazdáikat, hogy induljanak már, fogják be őket.

- És ha én is velük tartanék? Hátha sikerül egy szarvast lelőni - mondta Paliszir Ahpeának.

Alea éppen a hosszú istrángot erősítette a hámfára, de ahogy ezeket a szavakat meghallotta, elállt a lélegzete, kezéből kicsúszott a szíj. Az apja háttal állt feléjük, nem vett észre semmit, de szerencsére nem helyeselte az ötletet.

- Nem, nem, a két gyerek ilyenkor nem szívesen lát bennünket, öregeket. Szarvasra kettesben mennek inkább, nagyon összeszoktak. Mi meg majd rókát próbálunk fogni. Igyekeznünk kell azzal is, mert ha megenyhül az idő, a prémje megfakul, és fabatkát sem ér.

Paliszir kurtán felnevetett. Amit Ahpea nem látott meg, az az ő éber figyelmét nem kerülte el.

- De ne maradjatok nagyon sokáig, gyerekek. És vigyázzatok, nehogy a lavina elkapjon.

A vadászok felkapaszkodtak a szánra.

- Ujszt! - kiáltotta Kupah a kutyáknak, de azoknak nem kellett sok nógatózás, mindjárt nekirugaszkodtak. Alea még sokáig integetett az apjának.

Hajtottak majdnem egész nap, míg a sziklás hegyek lábához nem értek. Onnan már csak gyalog juthattak tovább. Kupah körülbelül tudta, hol tanyázik ilyenkor a szarvas.

- Jó messzire kell ám mennünk - mondta. - És elég rossz úton. A hegyeken túl, a nagy laposokon van most a karibu.

Alea elnézte a messzeségben kéklő hegyeket, de nem ijedt meg a sokmér földes vándorlástól.

Mentek tovább, hegynek föl, völgybe le, amíg Kupah úgy nem gondolta, hogy mára elég volt, letanyáznak. Nagy hókockákból egykettőre megépítette a félgömb alakú iglut. Mikor megjelent az ajtóban, tetőtől talpig fehérén, Alea nagyot nevetett.

- Kész a házunk. Te állítsd fel bent a lámpát, Alea, én addig megetetem a kutyákat.

Alea bevitte a két hálósákot, és a hóágyra terítette, hogy odaülhessenek. Aztán elhelyezte és megerősítette a kőlámpát, beleöntötte a fókaolajat, és eligazította a száraz

mohából sodort kanócot. Sokáig vesződött, míg sikerült meggyújtani, de mire Kupah bejött, jó meleg volt a házuk, és a lámpa gyönyörűen égett.

- Pepszit kérsz vagy nepkót? - kérdezte, és kicsomagolta a szárított halat és szárított húst, amit Szelalu készített nekik az útra.

- Pepszit kérek, egy egészet - mondta Alea. - Olyan éhes vagyok, hogy még a csontokat is megeszem. - A pepszi, a különleges módon szárított pisztráng kedves ételük volt.

Kupah somolygott, mert ő is ezt választotta volna. Letelepedtek a hóágy szélére, és jóízűen csámcsogtak mind a ketten. Remélték, hogy holnap friss szarvashússal egészíthetik ki vacsorájukat.

Korán lefeküdtek, mély csend borult a házra, de késő éjjel Kupah hallotta, hogy a kutyák nyugtalankodnak, és kiment. Hosszú, elnyújtott üvöltés hallatszott a távoli erdőből. Farkasok! Ezt érezték. Nem csoda, ha nyugtalankodnak. Lecsillapította őket, és visszament a házba. Alea összekuporodva, édesen aludt. Azt se tudta, hogy ő közben kiment meg bejött.

Reggel is nyugodtan aludt, amíg a prémkesztyűvel arcul nem legyintette. Akkor végre kinyitotta a szemét, és csodálkozva látta, hogy Kupah már felöltözött, útra készen áll, és éppen hozzá akarja vágni a másik kesztyűjét.

- Mozogj már, te álomszuszék! Indulj! Ma elejtjük a karibut. Farkast hallottam az éjjel, és a farkas a szarvas nyomában jár. Befogom a kutyákat, amíg elkészülsz.

Alea magára kapkodta a ruháját, jóleső izgalom remegtette. Bekapott pár falatot, és nagyokat kortyolt a friss hideg vízből. Aztán kivitte, felrakta a szánra a hálósákokat, elemóziás tarisznyákat.

Késő délután látták meg az első szarvasnyomokat. Kupah megállította a szánt, hogy kézzel megtapogassa, alaposan megvizsgálja a nyomokat.

- Ma már nem lesz hozzájuk szerencsénk - mondta. - Tegnap vonultak erre. A hó egészen megkeményedett a lábnyomokban. Azóta túl járnak a hegyen. Késő is van. Itt meghálunk, és holnap majd üzőbe vesszük őket.

Megépitették az iglut úgy, mint előtte való este, megetették a kutyákat, és elkészítették a fekvőhelyüket. Bebújni bebújtak a hálósákokba, de még sokáig mókáztak. Alea boldog volt. Paliszir meg a sok gyötrelmem, amit átélt miatta, mintha nem is lett volna valóság, csak rossz álom. Kupah még nem aludt, amikor húga már mélyen, egyenletesen szuszogott. Gyengéd, simogató tekintettel nézte egy darabig. Eszébe jutottak Szuna utolsó szavai: „Kupah, vigyázz Aleára...”

Szívesen vállalta a feladatot. Most, hogy boldognak látta a hógát, ő is boldog volt. De hirtelen elborult az arca. Máig se tudja, mi történt akkor ott, a sziklás hegyoldalon, amikor Alea segítségért kiáltott. Azóta se mondta meg, mitől rémült meg annyira. Pedig nagy dolog lehetett, mert Alea igazán nem olyan lány, aki megijed a saját árnyékától. Mikor a lavina elsodorta, halálos veszedelemben volt, és fel se vette. Nevetett az ő ijedségükön. Meg amikor a sarki medvével találkozott! A lehető legokosabban viselkedett. Mozdulatlanul állt, míg a hatalmas medve körülszaglászta. Ha menekülni próbál, esetleg feldühíti. Így meg, miután megállapította, hogy nem veszedelmes, a mackó egyszerűen otthagya, nem is törődött vele.

De akkor egész testében reszketett, és azóta is furcsa néha... Hirtelen megváltozik az arca, szeme tágra nyílik, és nem lehet tudni, miért. Mint tegnap reggel is, mikor éppen indulni akartak. Bizonyos, hogy éjjel is sírt. Mi bántja? És miért nem mondja meg? Miért titkolózik? ... Sokáig töprengett, de végül belátta, hogy egyelőre semmit se tehet, akkor pedig okosabb, ha megnyugszik, és kialussza magát.

Másnap délután Alea a szánál maradt, és Kupah felment egy domb tetejére, hogy onnan körülnézzen, és jó hírrrel jött vissza.

- Ott vannak! A dombon túl! Láttam őket. A kutyákat itt hagyjuk. Hozd a puskádat, és kerülj arra. Én meg erről az oldalról jövök majd, és feléd terelem őket. Így talán mind a ketten elejtünk egyet.

Egyik erre, másik arra indult. Hamarosan Alea is megpillantotta a csordát, a völgy fenekén eszegették a mohát. Jó messze voltak, a lövéssel még várni kellett. Közelebb nem akart menni, tudta, hogy akkor észreveszik és elinalnak. Szíve bolondul vert, de remélte, hogy a keze azért elég biztos, és a lövés jó lesz.

Bumm! Bumm!

Kupah elsütötte a puskáját. Egy állat megtántorodott, majd felágaskodott, és menekülő társai után igyekezett. Mikor elég közel érték hozzá, Alea célba vette a sebesültet, és egy lövéssel leterítette. A csorda eszeveszetten menekült, a föld is reszketett a lábuk dobogásától.

Mire Kupah odaért a kimúlt szarvashoz, Alea is ott állt már.

- Oioi! - ujjongott. - A sebesültet céloztad meg. Jól tetted, különben még elmenekült volna. Neki is jobb így. Szép zsákmánnyal érkezünk haza. Oioi!

Alea tapsolt, ugrált örömeiben.

- Ma este finom velőt eszünk a nepkóhoz, az agancsából meg új dárdát farag nekem apa, amivel pisztrángot foghatok.

- Eredj le, hozd fel a szánt, én addig megnyúzó. Mert ha ráfagy a bőr, nem boldogulok vele.

Alea hamarosan ott volt a kutyafogattal, és segített a nagy állatot feldarabolni. Nem volt könnyű munka, és sietni kellett vele. Ujjaik elgémberedtek a hidegben, de nem panaszkodtak. Örültek a szép zsákmánynak.

A májat a kutyák kapták. Fel is falták nagy mohón egy szempillantás alatt. Aztán még friss hússal is teleehették magukat, és lakmározás után nyugodtan lefeküdtek.

Oda három nap alatt tették meg az utat, de visszafelé négy nap kellett, mert a rakomány súlyosabb volt, és a kutyák kevésbé frissek.

Ahpea és Paliszir még nem voltak otthon, mikor ők hazaértek. Szelalu boldogan sietett elébük, és persze rögtön meglátta a feltornyozott rakomány alól kiálló agancsokat.

- Karibut hoztok, jaj de jó! Szelalu az inának örül a legjobban. Annál erősebb fonál nincs a világon. Most megvarrhatom a szakadt csizmákat. Remélem, nem dobtátok el az inát?

- Nem, dehogy. Azt eltettük - felelte Alea büszkén és boldogan.

Ahpea örült a zsákmánynak, de még jobban annak, hogy a gyerekek otthon vannak. Mert aggódott miattuk.

- Jó, hogy nem maradtatok tovább. Ha megenyhül az idő, az a vidék nem biztonságos. Gyakori a hógörgeteg. És máris melegebb a szél, érzem. Jó, hogy itt vagytok. No meg pecsenyénk is lesz ma, remek.

Kupah mesélt, tréfált, és Alea nagyokat kacagott a mókáin. Azon az estén öröm és békeség volt az öbölparti házikóban és lakói szívében.

11. MÁR NEM KELL FÉLNI

Aztán megint fáradtságos napok következtek. A hó elolvadt, és a latyokban, sárban nehéz volt járni. A két nő egész nap csizmákat szárítgatott, javítgatott, sokszor még késő este is dolgoztak, mikor a férfiak már lefeküdtek.

Egy reggel, mikor kiléptek a ház elé, fülledt melegnek érezték a levegőt. A patakok széttörték jégpáncéljaikat, és zúgva rohantak, sziklákat, jégtömböket görgetve.

Akkor hát vége a fókavadászatnak. Már is ott vannak a sötét foltok a jégen, ami annyit jelent, hogy nagyon kell vigyázni. Ma talán még sikerül egy fókabőrt szerezniük, de ez az utolsó nap. Jó lesz mielőbb indulni.

Kupah azt mondta, neki most sürgősen dolga van, a rókacsapdáit akarja felszedni. Ahpea és Paliszir az öbölre készült. Alea segített befogni, és a pártról utánuk nézett, mikor a kutyák eliramodtak a szánnal. Akbek, a vezér vígan ugrándozott legelöl a hosszú hámrangján, és hátra-hátratekingetett, kurta vakkantásokkal biztatta a másik hármat, hogy iparkodjanak.

De hirtelen szétugrattak. Megérezték a veszedelmet, még mielőtt a jég kettéhasadt. De a szán, Alea rémületére, tovább siklott.

- Kapaszkodj a számba! - ordította Ahpea Paliszirnek, de az bolond fejével kiugrott a jégre, futva próbált menekülni. Alig tett pár lépést, eltűnt, csak a feje állt ki a hasadékból.

- Fogózkodj! Maradj! - kiáltott neki Ahpea, miközben a kutyákat biztatta. Sikerült is baj nélkül átjutni a veszedelmes helyen, és megállni ott, ahol még szilárdabb volt a jég. Akkor felállt és visszanezett. Paliszir görcsösen kapaszkodott a jégtábla szélébe, és segítségért ordított.

Mit tegyen? Ha odamegy, alatta is beszakad a jég. Csónakot kell hozni, másként nem, férhet hozzá. De bírja-e addig a szerencsétlen?

Hirtelen elállt a szíve. Alea már ott kanyargott az öböl jegén kis szánkójával. A lékhez akart jutni! Őrütséggel!

- Alea! Fordulj vissza rögtön! - kiáltotta teli torokkal. - Rossz a jég! Vissza, nem hallod?!

Alea először életében nem fogadott szót az apjának. Óvatosan kerülgette a rossz helyeket, de rendületlenül igyekezett előre.

Paliszir feje hol eltűnt, hol felbukkant, bizonyosnak látszott, hogy legfeljebb percekig bírhatja még. Alea most nem gondolt arra, hogy gyűlöli, mert gonosz és veszedelmes, csak azt tudta, hogy kötelessége megmenteni egy emberéletet, ha teheti. Mikor úgy látta, hogy tovább nem merészkedhet, megállította a szánt, és feltartotta a magával hozott kötélkarikát.

- Kapja el! - kiáltotta, és jóformán abban a pillanatban, mikor a kötelet kidobta, másik végét gyorsan a derekára erősítette.

Az ember szót fogadott, elkapta a kötelet, de hiába próbált felhúzódkodni a jégre, mindig visszacsúszott.

Alea már azt hitte, derékban kettévágja a kötélet, úgy megfeszült a visszazuhanó nehéz férfitest súlyától. Lábát egy jégtömbnek vetette, és összeszedte minden erejét.

- Ne álljon fel! Fekve hemperedjen ide. Ha feláll, nem bírom el!

Paliszir félholt volt a kimerültségtől meg a jéghideg víztől, de nagy keservesen elvergődött hozzá. Zihálva feküdt a lába előtt, szájából is, ruhájából is dőlt a víz.

Ahpea egy percig némán, megkövülten állt, de aztán észbe kapott.

- Ne mozduljatok! Csónakot hozok.

És a part felé hajtott.

Néhány perc múlva ott is volt a szánnal és a szánon a csónakkal.

Besegítették a félholt embert, és szerencsésen kijutottak a partra mind a hárman. A kutyák is megérkeztek az üres szánnal. Szelalu odaszaladt hozzájuk, betámogatta férjét a házba, lerángatta róla a lucskos ruhát, lefektette, és visszament Aleához.

- Mindent láttam innen a partról. Bátor vagy, Alea. Megmentetted a férjemet, pedig te is úgy járhattál volna, mint ő.

- Ha szót fogad atának, nem lett volna semmi baj - mondta Alea. Most, hogy Paliszir már biztonságban volt, nem is titkolta ellenszenvét.

Szelalu egy pillanatig gondolkodott, majd kimondta halkán:

- Pedig nem szeretted.

- Nem, nem szeretem - csúszott ki Alea száján az őszinte szó. De mikor látta, hogy Szelalu kedves arca fájdalmasan megrándul, átölelte, és a fülébe súgta: - De Szelalut szereti Alea. - És tréfálni próbált. - Úgy feküdt ott a csónakban, mint egy ázott fóka.

Mire felértek a házba, mind a ketten nevetgéltek. Paliszir morgott is.

- Szegény Paliszir majdnem halott, asszonyok meg nevetnek.

Előbb elkomolyodtak, de aztán megint elnevettek magukat. Olyan komikus volt ott a hálósákban, a csimbókokba tapadt lucskos hajához annyira nem illett a harcias tekintet.

- Hát nincs igazam? Nem olyan, mint egy fóka?

Szelalu bólintott, aztán összeszedte a vizes holmit, és kivitte, hogy felterítse száradni. Alea utána akart menni, de Paliszir visszahívta:

- Alea...

Mit akar? Igazán semmi kedve beszélgetni vele... Mikor másodszor szólította, mégiscsak hátrafordult. Nem tehet úgy, mintha nem hallaná, elvégre beteg szegény.

- Alea megmentette indián embert. Indián ember soha nem bántja senkit, nem lopja semmit.

Alea végighallgatta, és szó nélkül megfordult, hogy kimenjen, de az embernek még mindig nyomta valami a lelkét.

- Miért húzta ki engem vízből? Miért nem hagyta megfulladni?

- Mert fókának néztem. Megmondtam Szelalunak is: azt hittem, egy vén fóka csapkod ott a vízben.

Nevetve nézte az ázott-fázott alakot, és fel nem foghatta, hogy félhetett tőle valaha is. És hogy ezután akármit csinál, nem fog megijedni tőle, azt bizonyosan tudja. Szeretni most se szeretne jobban, mint azelőtt, de elárulni se volt kedve. Csak tartsa meg a titkát, ha akarja. Szelalunak is jobb lesz, ha nem tudja meg, milyen ember a férje.

Mosolygó arccal lépett ki a szobából, sietett az apjához, akivel jóformán nem is beszélt még.

- Reszkettem érted, kislányom. Beszakadhatott volna alattad is az a gyenge jég. De Paliszir bizonyosan megfullad, ha te ki nem húzod. Nem bírta volna, amíg én a csónakkal odaérek. Bátor a szíved, kislányom.

Alea a vezérkutya fejét simogatta, és ahelyett, hogy apjának felelt volna, hozzá beszélt:

- No, ma kinyargalhattátok magatokat. Jólesett, mi? De ha elolvad a jég, most majd egész nap csak heverésztek, ellustultok és elhíztok. Úgy bizony! Na gyere, fussunk egyet! - És eliramodott a kutyával.

Ahpea aznap este, mielőtt lefeküdt, egy percre megállt Alea elfüggönyözött ágyánál, és hallgatta az alvó nyugodt lélegzését. Be is nyúlt a függöny mögé, megigazította a takarót. Boldog mosoly volt az arcán, mikor végre elnyújtózott az ágyán. Megköszönte a jó szellemeknek, hogy ezt a napot, amelyik olyan könnyen végződhetett volna szerencsétlenül, épségben túlélték mindnyájan, és ő most nyugodtan hajthatja álomra a fejét. Nehéz nap volt.

12. A NAGY ELHATÁROZÁS

Beköszöntött a nyár, és Ahpea csónakja ismét a kereskedőtelep felé tartott. Mióta Paliszirék is velük éltek, és a két gyerek is rendesen meg tudta markolni az evezőt, nem volt olyan nehéz az út. Ha elült a szél, és a vitorlát nem használhatták, sűrűn váltották egymást az evező-padon.

Mikor megérkeztek, az angol hajó még a kikötőben állt, és javában folyt a cserebere a matrózok meg a vadászok közt, akik jó prémeket adtak különféle haszontalan csecsebecsékért.

Ahpea szilárdan eltökélte, hogy a londoni utazást nem halogatja tovább. Aleának meg kell tanulni írni-olvasni, hogy ha felírást lát, ő is megértse a jelentését, Tamanna ne nézhesse le a tudatlansága miatt.

Jó ideje készült már a terv megvalósítására. Titokban minden nélkülözhető fillért félrerakott, és most már együtt volt anyyi, amennyi Jamiesonék szerint a londoni tartózkodásra és tanulásra kell. Gyerekeinek nem árulta el, de tájékozódott, kikérdezte az eszkimó szülőket, akik gyerekeiket Londonban taníttatták. Szóval mindent előkészített.

De Kupah is, Alea is szenvedélyesen tiltakozott, mikor elhatározását közölte velük. Főleg Alea lázadozott.

- Nem megyek Londonba! Engem nem visz el az a hajó! Nem és nem!

Ahpea mosolyogva nézte kihevült arcát.

- De hiszen éppen a te javadat akarom, kislányom. Miattad határoztam így. Meg kell tanulnod írni-olvasni, és itt nincs megfelelő iskola.

- Minek, azt mondd meg! Tudom, amit kell. Tudok csizmát varrni, csapdát felállítani, fókát löni. Miért kell nekem írni és olvasni? - Keményen szemébe nézett az apjának, de aztán félrehajtotta a fejét, és tréfára fordította a dolgot: - Talán úgy gondolja az én atám, hogy a kislányának hibás az esze, és azt csak Londonban tudják megjavítani?

Ahpea jót nevetett.

- Nem, nem, az eszeddel nincs semmi baj. De többet kellene tudnod.

Most Kupah is közbeszólt:

- Igen, igen, meg kell javítani az eszét, hogy szarvast is tudjon löni.

- A tiédet kell megjavítani! - vágott vissza Alea. - Vagy talán nem én lőttem le azt a szarvast? Te éppen csak megsebezted!

Ahpea mulatott a civódásukon, de nem állt el a tervétől. Végül mégis a két gyerek engedett. Megbeszélték, hogy Kupah Paliszirékkal visszatér az öbölbe, Ahpea pedig elkíséri Aleát Londonba.

Egyelőre nem kellett beszerezni semmit. Az úton jó lesz az eszkimó ruha, és Londonban, mielőtt megérkeznek, megvásárolják az angol ruhát, cipőt, ahogy Mrs. Jamieson tanácsolta.

A hajón való ellátásukat, hálóhelyüket illetőleg könnyen megegyeztek a kapitánnyal, mert az szívesen fogadta az eszkimó utasokat a hajóján. Jóformán észre se vették, és máris felvirradt az indulás napja.

Aleának vörös és dagadt volt a szeme a sírástól, mikor a hajóra szállt. Szíve is majd megszakadt, ha arra gondolt, hogy bátyjával egész télen nem találkozik. De hát az apja akarja így, nem tehet mást, mint hogy szót fogad.

Éppen eleget hajókázott már a tengeren, mégis tengeribeteg volt hosszú napokig. Ez a nagy hajó egész másként hintázott, mint a csónak. Felkavarta a gyomrát. De mikor végre felment a fedélzetre, és meglátta a gyönyörű sötétkék eget és rajta a puha, gyapjas kis báránnyelűket - boldogan fellélegzett. Boldogsága sajnos nem sokáig tartott. A hajó megint dülöngélni kezdett, a felcsapó hullámok tajtékcsomókra estek szét a fedélzeten, és ő megint

úgy érezte, hogy minden háborog körülötte és benne. Már-már elfogta a rosszullet, mikor meglátott valamit. Valami feketeség bukkant fel a vízből, és mintha szökdekl volna. Szaladt, hogy megkeresse az apját, és szerencsére rá is talált a hajó másik oldalán, a korlátnál.

- Atata, gyere hamar! - kiáltotta izgatottan. - Mutatok valamit.

Ahpea örömmel követte. „Csakhogy végre érdeklődést látok - gondolta magában. - Mióta hajóra szálltunk, ez a makacs gyerek olyan, mint egy rakás szerencsétlenség.”

- Ott, ni! Látod?

- Barna delfinek, drágám. Kisebbek, mint a mi fehér delfinjeink, és sötét a színük.

- Delfinek? De hiszen akkor jó a húsup.

- Mi megennénk szívesen - mondta Ahpea. - De a matrózok aligha nyúlnának hozzá. Furcsállják a gusztusunkat már azért is, mert a fókát megesszük.

Alea az orrát fintorgatta.

- Én meg azt nem értem, hogy eheti meg valaki a borsólevest meg a sózott disznóhúst. Brr! - És ahogy a sózott disznóhústra gondolt, megint háborogni kezdett a gyomra.

Ahpea nevetni akart, de gyorsan rendbe szedte arcvonásait, mert látta, hogy Alea rosszul van. Karon fogta, és leültette egy székre a hajó tatjában.

- Ül le itt, kicsikém, és gondolj a delfinekre. A sózott húsup meg a borsólevest verd ki a fejedből.

Most már nyugodtabban teltek a napok, többször nem kerültek viharba. Alea is kiheverte a tengeribetegséget, és a kapitány meg a legénység mindent elkövetett, hogy a két utas jól érezze magát a hajón. Meséltek nekik a sok nagyszerű látnivalóról, ami Londonban várja őket. Angol tudásukat is iparkodtak gyarapítani, úgyhogy mire kikötöttek, apa is, lánya is törte a nyelvet.

Mikor feltűntek előttük az angol partok, a kapitány megkérdezte Ahpeát, hogy van-e szállásuk Londonban.

- Van - felelte ő, és megmutatta a cédulát, amelyre Jamieson a címet felírta neki.

A kapitány bólintott.

- Igen, ezt a penziót ismerem, én is úgy tudom, hogy ott szívesen látják a labradoriakat. De ha még sohasem jártak Londonban, talán nem árt, ha egyik emberem elkíséri magukat. Igazán örömmel segítünk.

Ahpea hálásan mosolygott. Titokban félt az idegen nagyvárostól, el se tudta gondolni, mihez fog majd, ha ott partra teszik őket. De persze aggodalmát nem árulta el a lányának. Így most a kapitány jóvoltából ez a kérdés is megoldódott.

- Ön igazán jó hozzánk, nagyon köszönjük. Persze hogy nyugodtabban vágunk neki a városnak, ha valaki elkísér bennünket.

Éjszaka volt, mikor a hajó a rakodóparthoz állt. Alea már aludt. London még mindig nem érdekelte. Mindegy volt neki, hogy milyen az a város, otthon úgyse lesz ott soha. Többet érte minden írás-olvasásnál, ha Kupah itt lehetne.

De mikor reggel felkelt, és felment a fedélzetre, mégis elámult. A látvány felrázta egykedvűségéből. Mennyi nagy ház, mennyi ablak! Meg a rengeteg csónak, hajó itt a vízen! És a nyüzsgés, elevenség, sürgés-forgás!

Asszonyok, lányok is tolongtak a parton, és Alea, először életében, restellte eszkimó ruháját. Hol a maga fókabőr csizmáját nézte, hol az idegen nők lábbelijét. Megtanulhat-e valaha is ilyen cipőben járni? És bőrnadrág van rajta meg kurta zubbony. Szépnek szép, az természetes, de itt senki se visel ilyet. És nadrágban, úgy látszik, csak a férfiak járnak. Rémiület fogta el a gondolatra, hogy mindenki - megbámulja, és bolondnak nézi.

Ahpea kitalálta, mi bántja, és meg akarta nyugtatni.

- Gondolj arra, mit mondott Mrs. Jamieson. A kikötőből egyenest a penzióba hajtunk, és aztán mindjárt megvesszük a városi ruhát.

Aleának ez nem volt elég vigasztalás.

- Jó, de most így lássanak, ebben a csizmában?

Végül is a humora segített rajta.

- Annyi baj legyen. Furcsa szerzet leszek - jelentette ki nevetve, és Ahpea örült, hogy megjött a kedve.

Megreggeliztek a hajón, aztán elbúcsúztak a kapitánytól, matrózoktól, és kísérőjükkel kocsiba ültek. Alea rémülten meresztette szemét a nekirugaszkodó lóra, Szörnyen félelmesnek látta. A farkasok, amikkel az öbölparton néha találkozott, ehhez képest jámbor teremtmények. Igyekezett titkolni félelmét, ökölbe szorított kézzel, szótlanul és mereven ült az egész úton. Ahpea viszont kíváncsian nézelődött, és figyelmesen hallgatta, amit a matróz London érdekességeiről mesélt.

Nemsokára megálltak a penzió előtt. Mrs. Matson, a tulajdonos nő szeretettel fogadta őket, és megmutatta a szobájukat; két csinosan berendezett, egymásba nyíló szobát adott nekik. A matróz kellemes londoni tartózkodást kívánt, és elbúcsúzott. Pár perc múlva megjelent egy takaros kis szobalány, törülközőket hozott, és noha megjegyzést nem tett, Alea érezte, hogy kíváncsian vizsgálja az öltözékét. Megkérdezték tőle, hol van a legközelebbi ruhásbolt, mert itteni ruhát szeretnének vásárolni maguknak.

- Egy pillanat - mondta a lány, és kisietett, hogy behívja Mrs. Matsont.

Ahpea annak is elmagyarázta, amennyire angol tudományából telt, hogy mi a kívánsága, Háziasszonyuk megértően bólintott.

- Igen, igen, eszkimó vendégeimnek mindig ez az első dolguk itt. Az áruház egészen közel van, és Anne majd elkíséri önöket.

Anne segítségével hamar megtalálták a boltot, és a vásárlásnál már nem volt szükségük segítségre. Amint beléptek, odajött hozzájuk egy barátságos fiatalember, és mihelyt megtudta, mit akarnak, mosolyogva intett.

- Erre szíveskedjenek.

Alea kiválasztott egy tarka szövetruhát meg egy blúzt és egy fekete szoknyát. Az elárusító nő segítségével fel is próbált mindent. A szoknya furcsán csiklandozta a lábszárát, és mikor megnézte magát a tükörben, nagyot kacagott. Ahpea fellélegzett. Attól félt, hogy megint tiltakozni fog.

A kalapkérdés viszont már nem volt ilyen egyszerű. Alea kereken kijelentette, hogy ő „ilyet” nem tesz a fejére. És mivel az apja mégis becsomagoltatta a kalapot, durcásan hátat fordított neki. Hát még a cipő! Annak ellenére, hogy kényelmes, lapos sarkú cipő volt, és az eladónő szerint nagysága is éppen megfelelő, Alea erősködött, hogy szűk és kemény, fáj benne a lába.

- No de Alea, azt akarod, hogy mindenki bennünket nézzen az utcán? - intette gyöngéden az apja. - Te is tudod, hogy itt nem járhatunk fókabőr csizmában. Nem próbálnál inkább megbarátkozni vele?

Alea végre beletörődött sorsába, és attól fogva egy szót se szólt. Túrte, hogy megvegyék neki a fehérneműt és a női öltözék egyéb kellékeit, engedelmesen követte az eladónőt a fülkébe, levetette eszkimó ruháját, és felvette az angolt. A cipőt is a lábára húzta. Ahpea öltönyt, kalapot, cipőt is vett. Mindent, ami kellett neki.

Annyi bizonyos, hogy mikor az utcára kiléptek, hónuk alatt a szépen becsomagolt régi ruhájukkal, a járókelők nem fordultak meg utánuk.

- Na látod. Most nem bámulnak meg. És nem is olyan rossz ez az öltözék, csak nekünk furcsa. Meg kell szokni.

Alea az apjára nézett, és most végre megértette, hogy annak se könnyű, és hogy az ő kedvéért teszi, amit tesz. Szívét melegség öntötte el. „Drága jó atatám - gondolta -, ezentúl nem ellenkezem veled. Amíg Londonban vagyunk, legyen minden úgy, ahogy te akarod.”

- Sohase fogom megszeretni ezt a cipőt - mondta most már sokkal szelídebb hangon. - A mi csizmánk százszor jobb és szebb. De igazad van, itt csak járunk mi is úgy, mint mindenki más.

13. TANÁRNŐ ÉS NÖVENDEK

Másnap Ahpea elmondta háziasszonyuknak, hogy miért jöttek Londonba. Szeretné, ha a lánya megtanulna angolul írni-olvasni. A derék asszony azt tanácsolta, hogy érdeklődjenek előbb a közeli iskolában, mert a hölgy, akinek címét Jamieson felírta nekik, elég messze lakik.

- Hátha felveszik a lányát itt. Mégiscsak kényelmesebb volna. - És az ablakból megmutatta az iskolát. - Itt van mindjárt mellettünk. Megkérdezni mindenesetre érdemes.

Alea, hogy apjának örömet szerezzen, az új szövetruháját vette fel, hosszú fekete haját koszorúba tűzte. Tudta, hogy ez a frizura illik keskeny kis arcához, és érettebbnek mutatja a koránál. Csak a kalappal nem tudott megbarátkozni. Mire az utcára ért, nem is volt a fején. Mert amikor Ahpea - nem figyelt rá, titokban lekapta a gyűlöletes holmit, és a kapufélfára akasztotta. Még szerencse, hogy a szobalány később megtalálta, és felvitte a szobájukba.

Korán értek az iskolába, az épület majdnem üres volt még. Zavartan álltak meg mindjárt a bejáratnál, nem tudták, merre induljanak. Pár perc múlva egy fiatal tanítónő közeledett feléjük a folyosón, és megkérdezte, nem segíthet-e valamiben.

- De igen - mondta Ahpea. - Szeretném, ha a lányom megtanulna írni-olvasni ebben az iskolában. A tengerentúlról jövünk.

- Úgy érti, hogy be akarja íratni növendéknek? - kérdezte meglepetten a tanítónő.

Ahpea nem tudta, mi az a növendék. Bizonyosra vette, hogy a kedves arcú fiatal hölgy helyesli a tervét, és ott tartja Aleát. Igennel felelt hát a kérdésre.

- De hiszen ebbe az iskolába kisgyerekek járnak, kezdők. Ekkorák - mutatta, és kezét a padló fölé tartotta, hogy a gyerekek nagyságát szemléltesse.

- A lányom is kezdő - mondta Ahpea.

- Értem - bólintott a tanítónő. - Jöjjenek velem, kérem.

Az igazgatónő irodájába vezette őket.

- Látogatói vannak, Mrs. Furness. A tengerentúlról jöttek. A lány meg akar tanulni írni-olvasni. Segíthetünk nekik?

Ahpea megütközéssel hallgatta a bejelentést. Miért tanakodnak annyit? Talán nem akarják befogadni Aleát? Ő azt hitte, hogy most mindjárt kezébe adnak egy könyvet, és elkezdheti a tanulást.

Megpróbálta elmondani az igazgatónőnek is, hogy ők labradori eszkimók, náluk nincs olyan iskola, ahol írni-olvasni tanítanak, és az eszkimó szülők közül többen Londonba küldik a gyerekeiket, hát gondolta, ő is így tesz. De miért ne maradhatna máris itt? Mennél hamarabb nekikezdd, annál jobb.

- Nem, uram, a lánya ebbe az iskolába nem járhat. Mi csak kisgyerekeket tanítunk - mondta a hölgy barátságosan, de határozottan. - Nézze, kérem, ezek a mi növendékeink. - És kinyitotta az ajtót, hogy Ahpea is lássa az érkező hat-hétéves csöppségeket. - Az ön leánya nem kisgyerek. Egészen másként is kell majd tanítani. Lehet, hogy az írás-olvasásban kezdő, de máskülönben felnőtt. Nem is érezné itt jól magát!

Ahpea szomorúan nézett a lányára, mert érezte, hogy a hölgynek igaza van. Alea nagylány, nem gyerek. Termetre sem sokkal kisebb, mint ő. Ráadásul vonzó és eszes lány.

Ahogy most itt ül a széken, kicsit merev és ünnepélyes, az igaz, de ha megfelelő helyen lesz, bizonyosan feltalálja magát, és megjön a tréfás kedve is.

Ebben a pillanatban Alea arckifejezése hirtelen megváltozott. Az ünnepélyesség eltűnt a szeméből, és öröm villant fel a helyén.

- Gyerünk, atata - mondta vidáman. - Gyerünk haza az öbölbe. Ezeknek én nem kellek.

- Nem, nem, kislányom. Nem akarom, hogy tudatlan maradj. Tanulj csak meg angolul írni-olvasni.

- Minek az nekem? Tudom, amit kell. És nem szeretek itt lenni. Ne maradjunk itt, utazzunk haza.

- Ha akarja, megmondom, kihez vigye a lányát - fordult újra feléjük Mrs. Furness.

Ahpeának most jutott eszébe, hogy Jamieson felírta neki egy angol hölgy címét, aki már több eszkimó lányt és fiút tanított. Elővette a cédulát, és odanyújtotta az igazgatónőnek.

- Ni csak! Miss Palmer! Éppen őt akartam ajánlani. Személyesen ismerem. Kitől kapta a címet?

Ahpea mondott pár szót Jamiesonékról, de aztán látta, hogy a hölgy feláll, és ebből megértette, hogy nem tartóztatják tovább. Megköszönte a szívességét, és elbúcsúztak. Ahogy az utcára értek, odaintettek egy bérkocsit, és a megadott címre hajtottak.

Miss Palmer maga nyitott ajtót nekik, és mikor megtudta, mi járatban vannak, bevezette őket a fogadószobájába. Eszkimó fogalmak szerint nem is szoba volt, ahol ültek, hanem óriási, tágas terem. A rengeteg bútor és megszámlálhatatlan apró tárgy egyszerűen elképesztő.

Ahpea úgy-ahogy tudott, válaszolt a hölgy kérdéseire, de Alea némán, lehajtott fejjel ült a széken. Miss Palmer tetszéssel nézegette titokban, és szerette volna tudni, hogy beszél-e egyáltalában angolul. Mert egyik-másik növendékét előbb az angol nyelvvél kellett megbarátkoztatnia, mielőtt elkezdhetette velük az írás-olvasást. Megkérdezni nem akarta, félt, hogy zavarba ejti. Majd kiderül, gondolta. Különben is előbb az apával kell megbeszélni a dolgokat.

Felajánlotta, hogy ő megy el majd hozzájuk a penzióba, és holnap délelőtt tíz órakor meg is tarthatják az első órát. Ahpea boldogan fogadta az ajánlatot.

- Örülök, hogy ezentúl magát is a barátaim közé számíthatom - mondta melegen Aleának, mikor búcsúzóban megszorította a kezét.

Alea angolul köszönte meg a kedvességét.

- Thank you - mondta, és alig észrevehetően elmosolyodott.

Miss Palmert valósággal elbűvölte a bájos eszkimó lány, és annak is örült, hogy az angol nem teljesen ismeretlen előtte. Ha csak pár szót tud, az is megkönnyíti az indulást.

Másnap reggel Alea a szobája ablakából látta, hogy tanárnője benyit a kiskapun. Sietett az ajtóhoz, hogy bebocsássa. Már is megszerette az őszülő hajú, de könnyű mozgású angol hölgyet. Kiolvasta a szeméből, hogy jó és megértő lélek.

Örömmel üdvözölte, és bevezette a szobájába. Miss Palmer minden magyarázkodás nélkül elővette a könyvet, és fellapozta az angol ábécét.

- Ezek itt betűk, Alea - mondta. - Tudod, mi az a betű?

Alea igent intett.

Ahpea nesztelenül kiment a szobából. Úgy érezte, jobb, ha Alea és a tanárnő kettesben maradnak, ő meg addig sétál egyet.

Ahogy múltak a hetek, Alea mindinkább élvezte a tanulást. És bár honvágya nem szűnt meg, örült az angolóráknak. Miss Palmert mind jobban megszerette, és a betűk másolása is érdekes mulatság volt neki. Óra után alig várta, hogy megmutathassa apjának, mit tanult aznap. Nemsokára már rövidebb szavakat is le tudott írni. Ahpea néha megkérdezte, mit jelent ez vagy az a szó, és ő bevallotta, hogy nem tudja. Ezen aztán jót nevettek mind a ketten. De szépen haladt. Lassanként a szavak jelentése is kibontakozott előtte. Miss Palmer büszke volt rá.

A számtan ellenben sokkal kevésbé érdekelte. Eleinte megpróbálta összeszedni az eszét. Elvégezte az összeadásokat, kivonásokat úgy, ahogy tanárnője kívánta, de szentül hitte, hogy a feladat értelmetlen, és lassanként valósággal meggyűlölte a számokat.

Egy szép napon letette a ceruzát.

- Nem értem, mire jó ez. Ha két fókát látok, tudom, hogy most két fókát látok. De miért kell ezt a papirosra is leírni, mikor itt nincsenek fókák?

Miss Palmer belátta, hogy a számtannal nem érdemes kínlódniuk. Fontosabb, hogy Alea megtanuljon angolul beszélni és helyesen írni, olvasni. Örült, hogy ebben elég gyorsan halad, és könnyen tanul, kitűnő a memóriája. Néha elkalandozik, elmereng óra közben, de nem nehéz felébreszteni álmodozásából, csak valami érdekes históriát kell mesélni neki. Különösen Alea humorérzékét méltányolta.

Így aztán a téli napokat Alea kellemesebben töltötte, mint az apja. Mert az bizony elég sokat volt egyedül. Zsebkésével farigcsált a szobájában, és ha unta is a babrálást, ki nem ment. A ködbe takart Londont nem szerette, meg didergett is a városi ruhájában. Néha vágyott a jó meleg fókabőr nadrágja, zubbonya után, de tudta, hogy ha felvenné, közfeltűnést keltene az utcán. Ha el is ment hazulról, hamar visszafordult. És jobb foglalkozás híján az ablaküvegen alágördülő esőcseppeket nézte.

A penzió vendégei mind nagyon barátságosak voltak, de Ahpea nem találta fel magát a társaságukban. Túl gyorsan beszéltek, nem értette őket. Igen, Ahpeának nagyon hiányzott az öbölparti ház és kivált a fia, Kupah, a drága jó Kupah.

Mrs. Matson biztatására, és néha vele együtt, megnézték ezt vagy azt a londoni nevezetességet. De mivel az angol történelmet egyáltalában nem ismerték, ezek a kirándulások legfeljebb némi változatosságot jelentettek. Akkor már a kikötő jobban érdekelte őket. A nagy tengerjáró hajók rakodását szívesen elnézték.

Végre kitavaszkodott. Azokon a napokon, amikor Aleának nem volt angolórája, kocsit fogadtak, és valamelyik parkba vitették magukat. Ott töltötték az egész napot, távol a város zajától, nyüzsgésétől. Alea tanult, az apja szótlanul ült pipával a szájában. Arcán néha szomorúság suhant át, ahogy elnézte a szép fiatal lánykát maga mellett. Hol van már a fiúruhás Alea, aki fókát hajszol, kutyaszánon repül a jégen, ostorát pattogatva...

Az otthonukról nemigen beszéltek, mert akkor megfájdult a szívük. De Kupah nevét sűrűn emlegették. Hogy milyen jó volna, ha ő is láthatná ezt vagy azt itt Londonban, milyen nagyokat nevetne, ha velük lenne most. Hírt nem kaptak felőle, mióta eljöttek, de emiatt nem bánkódtak, tudták, hogy Labradorról csak a hajó hozhat üzenetet, amikor visszaérkezik Londonba.

Az otthonuk nagyon messze volt. Vajon mikor látják meg újra? Hazakerülnek-e ezen a nyáron? Alea reménykedett, de Ahpea még nem döntött. Nem tudta, eleget tud-e már a lánya. Beérhetik-e ennyivel? Ez a kérdés százszor is megfordult gondolataiban.

14. A VENDÉGSÉG

Mikor nyárba fordult a tavasz, Miss Palmer elhatározta, hogy meghívja otthonába a növendékeit és azok barátait. Eredetileg korábban akarta megrendezni a vendégséget, de aztán úgy gondolta, hogy vár, amíg valamennyien - Aleát is beleértve - folyékonyan beszélnek angolul.

Ahpea örült a tanárnő tervének, de Alea nem kíváncsított társaságba. Nem értette, miért kell neki idegenekkel megismerkedni. És titokban remélte, hogy a terv csak terv marad, és Miss Palmer előbb-utóbb elfelejti.

De nem így történt. Tanárnője egy reggel közölte vele, hogy ma délután megveszik a ruhát, cipőt, mert a jövő hét elején lesz a vendégség.

Az áruházban egy fehér fodros kék selyemruhát választottak.

- Azt hiszem, ez jól illik az arcodhoz - mondta Miss Palmer.

Alea felpróbálta a ruhát, és mikor tükörbe nézett, bevallotta, hogy neki is tetszik. De a magas sarkú, kivágott cipővel már baj volt. Erősködött, hogy ő abban nem tud járni, de végre Miss Palmer rábeszélésére beleegyezett, hogy megvegyék.

A vendégség estéjén Anne, aki nagyon megszerette az eszkimó lánykát, és meg volt győződve, hogy ő lesz a legcsinosabb, segítette az öltözködésnél. Úgyesen rásegítette a kék estélyi ruhát, és bekapcsolta hátul. Tetszéssel nézte az izgatottságtól kipirult arcocskát, a ragyogó, tüzes fekete szempárt. Alea szeme most még erősebben fénylett, mint máskor, hiszen ez lesz a bemutatkozás, angol társaságban még sohase volt.

Aleának határozottan tetszett a lány, akit a tükörben látott. Gyengéden végig simította a csipkefodrokat, büszke volt a szép ruhájára is. Nem érzett semmi bizonytalanságot, féltékenységét.

- És most húzzuk fel a cipőt - mondta Anne.

Alea jót nevetett, mikor felállt, és látta, mennyivel magasabb lett egyszerre. De mégsem érezte jól magát. Nem, járni nem lehet ebben a cipőben. Százszor jobb a fókabőr csizma, még az a lapos sarkú félcipő is, amit rendszeren visel. Bicegve indult el a szobában,

- Várjon, ne így. Nem kell ilyen hosszúkat lépni. Ide nézzen! - dirigálta Anne, és addig gyakorolta vele a magas sarkon járást, hogy mire az apja beszólt, már valamennyire megszokta, nem félt, hogy orra bukik.

- A kocsi már vár, kislányom. Megadtam a címet, és később majd érted megyek. - Ahpea büszkeségtől csillogó szemmel nézte a lányát. - Mulass jól!

Miss Palmer örömmel üdvözölte.

- Akaszd be a köpenyedet ide a fürkébe. Már együtt van a társaság.

Aleát elkápráztatta a csillárfény. Ugyanaz a szoba volt, ahol Miss Palmer fogadta őket annak idején, de most, hogy a hatalmas karos csillár égett, kivilágított teremnek látszott.

Egész sereg lány és fiú ült már ott, és olyan lármát csaptak, hogy Alea önkéntelenül a sirályokra gondolt. Miss Palmer éppen oda akarta vezetni hozzájuk, hogy bemutassa, mikor kihívták.

- Várj meg itt, Alea, rögtön visszajövök. Én magam akarlak bemutatni.

Egyedül maradt. A fiatalok úgy elmerültek a beszélgetésben, hogy őt észre se vették. Hirtelen elfogta a félelem. Legszívesebben elszökött volna a sok idegen elől, de érezte, hogy nem teheti. Miss Palmer meg az apja nagyon rossz néven vennék.

Elfogultságát akkor se tudta levetni, mikor a háziasszony visszajött, és bemutatta a vendégeinek. De azt is érezte, hogy a fiatalok szívesen fogadják. És mikor játszani kezdtek, mindjárt szabadabban érezte magát. Sokat nevettek, különösen a székjátéknál. Mulatságos volt, mikor egy fiatalember annyira sietett a székfoglalással, hogy a földre huppant.

Később félretolták a bútorokat, hogy táncolni lehessen a szobában. Egy fiú a zongorához ült, egy lány melléje állt a hegedűjével. Elkezdődött a tánc, a párok könnyedén siklottak, forogtak a parketton a zene ritmusára.

Aleát nem zavarta, hogy ő csak néző. Mikor Miss Palmer kiment, hogy frissítőkről gondoskodják, leült az ablaknál, ahol majdnem egészen eltakarta a függöny. Gyönyörködött a látványban.

Hirtelen felbukkant benne egy másik táncmulatság emléke. Fiúruhában, a bátyja ruhájában látta magát. Akkor is csak néző volt. Éppen így ült egy sarokban... Nem, nem

éppen így, gondolta, és tekintete végigsiklott a kék selyemruhán. Elfogta a honvágy. Kupah után vágyódott, meg az otthoni barátai és az öbölparti házikó után. Azon kapta magát, hogy sír. Egyik könnycsepp a másik után hullott a kezére. Kupah nagyon megvetné, ha így látná. Szégyellte magát. El akart bújni. A függöny mögé húzódott, és az ablaknak dőlt, de az csak be volt támasztva, és most hirtelen kinyílt. Alea levegő után kapkodva hátraesett, egyenesen a virágokra. Mikor felcihelődött, megállapította, hogy semmije se törött el, csak alaposan megijedt, és ami még rosszabb, tönkretette Miss Palmer virágait. Most mit csináljon?

Az ablak magasan volt, bemászni nem tudott. De örömmel hallotta, hogy a tánc és muzsika zavartalanul folyik. Úgy látszik, senki se vette észre az ő eltűnését. Okosabbat nem tehetett, hát a bejárathoz került. Egy fiatalember éppen ott állt a lépcsőkoriáthoz dőlve, az eresztette be.

- Hello, csak most jön? - kérdezte.

- Nem, már régen itt vagyok - felelte Alea, és furcsa volt neki, hogy a fiú olyan ismerős, pedig bizonyos, hogy sohase látta. Hol is láthatta volna?

- Sétált odakint?

- Nem én. A virágokon ültem az ablak alatt.

- Hogy mondta? A virágokon?

- Igen. Mind összenyomódott.

A fiú olyan ijedten nézett rá, hogy elnevette magát.

- Kiestem az ablakon - magyarázta.

- Kiestt? És nem történt semmi baja?

- Nekem, azt hiszem, nem, csak szegény virágoknak.

Nagyot nevettek mind a ketten.

- És miért nem táncol? - kíváncsiskodott tovább a fiú.

- Nem tudok. Hát maga miért nem táncol?

- Eh, ezekhez az itteni táncokhoz nem értek. Más az, ahogy nálunk otthon járnak.

- Otthon?

- Igen, Aiviktokban.

- Mit beszél? Aiviktok... Labrador... Csak nem?

- De igen. És maga honnan tudja, hogy Aiviktok merre van? Itt hírét se hallotta senki.

- Ott születtem Aiviktok felett az öbölben.

A fiú most jobban megnézte, és hirtelen karon fogta.

- Alea! Maga az? Még ilyet!

- Alea a nevem.

- Hát nem ismer meg? Jorgke vagyok. Apám ide küldött két évvel ezelőtt. A tanáromnál lakom London mellett. Hogy megnőtt! Nem ismertem volna meg ebben a ruhában, hiszen akkor... - Elharapta a szót, és zavartan hebegte: - Úgy értem...

A fiúruhás lányra gondolt, és arra, amit Tamanna mondott róla. „Csak aztán vigyázz, nehogy megharapjon...”

Alea félig-meddig kitalálta a gondolatát, és dacosan hátraszegte a fejét.

- Nem baj. Ugyanaz vagyok most is. Jobban szeretem a fiúruhát, mint ez a csipkés. Jobban tudok vadászni, mint táncolni, és inkább a szarvasokat számolnám a tisztáson, mint hogy papiroson számoljak valamit, ami nincs.

- Helló, ti ketten ott, miért nem táncoltok?! - kiáltotta egy lány az ajtóból.

Jorgke kérdően nézett Aleára.

- Táncolni most se tudok, de nézni szeretem.

- Nem tud táncolni? Hát ez meg hogy lehet? Még sohase táncolt? - kérdezték most már többen is kíváncsian.

- No de ilyet! - csodálkozott egy sovány fiatalember.

Jorgke látta, hogy Aleának kínos a nagy érdeklődés, segíteni akart rajta.

- Engedjétek meg, barátaim, hogy bemutassam nektek a legjobb aiviktoki vadászunkat, régi pajtásomat, Aleát. Tudom, hogy ti is álmodoztatok ilyesmiről titokban, hát úgy nézzetek erre a lányra, hogy nagyvadra vadászik, mióta fel tudja emelni a puskát.

Alea egy szót se szólt, az arcokat figyelte. Mi lesz most? Kinevetik?

A meglepetés egy pillanatra elvette a szavukat. De aztán egy lány megkérdezte:

- Nem tréfál? Igaz, hogy vadászni jársz? El tudod sütni a puskát?

Alea nyugodtan, tisztán válaszolt:

- Igen, megszoktam kicsi korom óta.

Most már körülfojták, kíváncsian kérdezték:

- Jaj de izgalmas! És milyen ott az élet? Nem mesélnél valamit?

- Nincs mit mesélni - mosolygott Alea -, és Jorgke is vadász.

Egyszeriben megfélemlítettek a táncról, csak a sarkköri élet érdekelte őket. Feszült figyelemmel hallgatták, amit Jorgke a vadászatokról, hókunyhóépítésről és más eszkimó foglalkozásokról mesélt. Nem tudtak betelni vele.

Aleának, ahogy a fiút hallgatta, megfájdult a szíve. Egyre kínzóbb honvágyat érzett.

- Alea! Te is mesélj az otthonodról! - unszolták egyre hangosabban. De Miss Palmer félbeszakította őket:

- Most előbb talán iszunk és harapunk valamit. Aztán majd rávesszük Aleát, hogy beszéljen nekünk Labradorról.

Teát és süteményt szolgáltak fel. És maga az, hogy olyan sokszor járt körbe a tálca, elég bizonyossága volt az összejövetel sikerének.

Miss Palmer azon törte a fejét, hogy mivel tudná eloszlatni Alea zavarát. Mert ha ilyen mereven ül a széke sarkán, és úgy nézi a csészéjét, mintha félne, hogy kilötytven a tea, bizonyosan cserbenhagyja majd az angol tudománya is. Valamivel le kéne győzni ezt az elfogódást.

A vendégek most már nem nyughattak. Mindenáron Aleát akarták hallani. Miss Palmer tapsolt, elcsendesítette őket, és akkor azt ajánlotta, hogy menjenek át a másik szobába.

Közben, míg a társaság átvonult, karon fogta Aleát, és megkérte, éppen úgy, mint az órán szokta, hogy meséljen valamit az otthoni életükről.

Alea az ablakban állt, a fiúk, lányok meg körülötte.

- Igazán nem félsz a puskától? - kérdezte egy lány.

- Már hogy félnék? - nézett rá őszinte csodálkozással Alea. - Az ember sokkal nyugodtabb, ha puska van nála.

- És hogy éltek ott, mivel foglalkoztok?

- Az öböl csúcsában van a házunk, ott élünk hárman apám, Kupah meg én.

- Ki az a Kupah?

- A bátyám.

- Csinos fiú? - kérdezte valaki, mire többen elnevettek magukat.

- Hogy csinos-e? Nem tudom. Erre sohase gondolok. Csak azt tudom, hogy a legjobb testvér a világon - mondta Alea olyan csendesen, hogy azt hitték, egészen elhallgat.

- Ne hagyd abba, kíváncsian hallgatjuk - biztatták. - Beszélj a bátyádról.

- Kupah jó és nagyon okos. Mindig tudja, mit kell tenni. És mindent tud a Nagy Vadászcsillagról is.

- Nagy Vadászcsillag? Az meg mi? - kérdezték egyszerre többen.

Jorgke Aleát nézte. Rajta felejtette a szemét. Egyre jobban érdekelte ez a lány. Mintha nem is ugyanaz volna. Egy cseppet se elfogódott. Észre se veszi, hogy ő a társaság központja. Boldog, hogy a bátyjáról beszélhet.

- Gyertek ide, az ablakhoz, nézzétek az eget - mondta most Alea, és félrehúzta a függönyt. - Ott nálunk nagyobbak és fényesebbek a csillagok, meg közelebb is vannak. És a legnagyobb mind közt a Nagy Vadászcsillag. Kupah azt mondja, hogy jó is, nemcsak nagy. A

fénye is erősebb, mint a többié, mert nem fél egyiktől se, még a holdtól se fél. Tudja, hogy nem árthat neki. Ő a legboldogabb valamennyi közt. Jóságosan hunyorog miránk is. Ha vadászaton vagyunk, sokszor az erdőben kell éjszakáznunk. Mikor besötétedik, felnézünk rá, és ő mintha mosolyogna, és biztatna bennünket, hogy „csak bátran, gyerekek, nem lesz semmi baj”. Kupah azt mondja, azért olyan fényes, mert belül csupa jóság és bölcsesség.

Bátran, szabadon beszélt, elmerült a szép emlékeiben. Hangja tisztán csengett, és a szeme úgy fénylett, mint a csillagok.

Elragadóan bájos volt, ahogy ott állt a vörös plüss-függöny mellett a csillárfényben, fején a sötét hajkoronával.

A kis társaságot valósággal elbűvölte nemcsak a történet, hanem az is, ahogy Alea beszélt. Jó ideig némán bámultak rá, de amikor egyikük felocsúdott és megszólalt, a többinek is megjött a szava.

- De szépen mondtad...
- Jó volt hallgatni...
- Szeretném ismerni a bátyádat. Nem jön Londonba?

Alea akaratlanul elnevette magát. Kupah Londonban!

- Nem, nem jön ide. Kupah vadász, aligha szeretné ezt a nagyvárost. Én se szeretem. Apám akarta, hogy megtanuljak angolul írni és olvasni, hát igyekeztem a kedvében járni. De nagyon vágyódom már haza. Bárcsak rá tudnám venni, hogy a legközelebbi hajóval hazavigyen.

- Tudnotok kell, hogy Labradorra évente csak egyszer megy hajó - szólt közbe most Miss Palmer.

- Még ilyet! - kiáltott fel valaki. - Képzeljétek... Olyan helyen lakik, ahol évente egyszer köt ki hajó!

Egy fiatalember tréfásan megjegyezte:

- Mindegy, annak alapján, amit látunk, bizonyos, hogy a lányok elég csinosak azon a vidéken. Jorgke is oda való, és elég jóképű fiú, ami azt illeti, csak nagyon zárkózott. Nehéz kiismerni.

Miss Palmer is gyönyörűnek találta Alea történeteit, és boldog volt, hogy ilyen jó a hangulat.

Ahpea túl korán jött a lányáért, és mikor látta, hogy még együtt van a társaság, nem akart zavarni, inkább a kertben maradt. Hallotta Alea történetét, és kiérezte hangjából a honvágyat. Ő maga is nagyon kívánczolt már az otthona meg a fia után; tudta, hogy valójában ott van a helyük, az az igazi életük. A nagyváros se neki, se Aleának nem való. Elhatározta, hogy amint lehet, hazatérnek.

Csendesen ültek egymás mellett a kocsiban. Ahpea nem akarta útközben elárulni a tervét, de mihelyt a szobájukban voltak, átölelte Aleát, és mélyen a szemébe nézett.

- Hazamegyünk, Alea, nemsokára.

Csak ennyit mondott, és választ se várt. Alea felragyogó szeme és boldog mosolya eleget modott.

15. HAZATÉRÉS

Így történt, hogy mikor a londoni hajó befutott az aiviiktoki kikötőbe, Ahpea és Alea is partra

szálltak. Izgatottan keresték szemükkal a fogadásukra sietők közt Kupah kedves alakját. De nem aggasztotta őket, hogy nincs ott. Jó lett volna máris meglátni őt, de könnyen lehet, hogy csak holnap vagy holnapután ér ide. Jamiesonék viszont ott voltak, örömmel fogadták őket, és alig várták, hogy londoni élményeikről beszéljenek.

Megérkezésük után három nappal Alea nagyon korán kelt, és kilépett a sátor elé. A boldogságtól szinte mámorosan nézte a homokos partot, csillogó vizet. Megint nadrág és férfizubbony volt rajta, mint egy évvel azelőtt, amikor itt hajóra szállt. A kék selyemruháját meg a többi holmit, amit Angliában vettek, jól eltette a zsákba.

Karját széttárva, mélyen beszívta a levegőt. De hirtelen abbahagyta a lélegzést, szeme kerekre nyílt. Egy fiú lépett ki az egyik sátorból lenn a parton, és egy kikötött csónak felé indult. Alea repült, mit a kilótt nyíl, egyenest a nyakába.

- Kupah! Kupah!

A fiút váratlanul érte a támadás, ijedten dadogta:

- Mi ez, kérem? - De akkor ráismert. - Alea! Hát itthon vagytok! Ahaila! - hahotázott, és előre-hátra döntögette a vállánál fogva, szokása szerint. Kitörő jókedvükben felverték a partot.

Ahpea is meghallotta a lármát, és lesietett hozzájuk.

Egyszerre beszéltek mind a hárman. Egyik se értette, mit mond a másik.

- Ide hallgass, Kupah - mondta Ahpea, mikor valamennyire lecsillapodtak. - Hazajöttünk, és most már itthon maradunk.

Kupah örömeiben hanyatt vágta magát a földön, és lábával kalimpált a levegőben.

Sokáig ültek ott, elmeséltek egymásnak mindent, ami tavaly nyár óta történt velük. Az enyhe tél miatt a vadászatról Kupah nem sok jót mondhatott. A róka későn páرزott, a tavasz korán jött.

- És Paliszir silány vadász. Lusta. Nem bánja, ha csapdáit betemeti a hó, vastagon lepi a jég. Alig egy-két prémet szerzett.

- Én azt hiszem, gyerekeim, hogy most már megleszünk nélkülük. Szelalu jó asszony, de nincs rá szükségünk. Alea el tudja látni magát és bennünket is.

Apa és fia megbeszélték a dolgot, de nem kellett hozzá sok szó. Elhatározták, hogy ezúttal Paliszirék nélkül eveznek vissza.

Ahpea a lányára pillantott, aki bár figyelmesen hallgatta a beszélgetést, nem szólt egy szót se. Csodálkozva látta, hogy az arca csak úgy sugárzik az örömtől. Nem értette Aleát, miért örül annak, hogy Szelalutól meg kell válnia? Bizonyosra vette, hogy keserves sírással fogadja majd a hírt, és tessék. Ragyog az arca, szeme, alig tudja elfojtani ujjongását. Hát igen. Nem tud belelátni. Ezt máskor is tapasztalta. Sebj, az a fő, hogy boldognak látja.

Pár nappal ezután indulásra készen álltak a csónakjuk mellett. Szelalu búcsúzóban még egyszer megölelte Aleát. Mikor Ahpea megmondta, hogy tovább nincs rájuk szüksége, az asszony kedves szemében nyoma se látszott megbántódásnak. És most lejött a partra, hogy még egyszer elbúcsúzzon tőlük, és integessen, amíg a csónak el nem tűnik a szeme elől. Akkor lassan megfordult, visszaballagott a sátorba, és ott leült, elővette a varrását, de nem varrt. Két kezét ölébe ejtve, szótlánul bámult maga elé.

Ez a néhány év ott fönn az öbölben szép volt, jó volt... Aleát látta, ahogy benyit, megjön a viharból, ruhája csupa hó, arcát kicsípte a hideg és a szél. De boldogan kacag. Ő meg levergeti róla a jeget, havat, és közben elmondják egymásnak a nap eseményeit, nagyokat nevetnek. De nemcsak a nevető arca van most előtte. Látja, ahogy hirtelen megváltozik, rémülten tágra mered a szeme, és nem mondja meg, mitől. Magyarázat soha sincs.

Férjére néz, aki hálózsákjában szundikál. Ma még fel se kelt. Miért is kelne fel? Nincs hova mennie. Furcsa az asszony tekintete, mintha gonosz sejtelem lappangana mögötte. Paliszir mindig ott volt a szobában, valahányszor Alea jókedve hirtelen rémületre változott...

Nagyot sóhajt, és felveszi a varrást. Az ura most majd megint elszegődik egy prémvadászhoz, és ő engedelmesen összecsomagolja a holmijukat, követi az urát. Mindig így volt, így lesz most is.

Míg Ahpea és Kupah elhelyezkedtek az evezőpadokon, Alea a partra felfutó hullámokat nézte, ahogy végignyálják a homokot, és mikor visszacsorognak, ott marad a nyomuk. A tenger csendes volt. Így jó, így végre jó. Nemsokára otthon lesznek megint, és csak hárman lesznek a házban... Olyan derűs és csendes volt a szíve, mint a tenger. Ahaila, szép az élet! És most már minden jó lesz.

Észre se vették, és elmúlt a nyár, rájuk tört gorombán a hideg, szeles ősz. Egy szép napon az esőből havas eső lett, és minden kinti munkának véget vetett. Beszorultak a házba, vadászni se mehettek.

Ahpea éppen megtömté a pipáját, hogy kényelmesen elszívja, mikor Alea azzal a meglepő kéréssel állt eléje, hogy szeretné, ha az ágyát átvinnék a nagy szobába.

- Miért vigyük át? - kérdezte csodálkozva.

- Ott akarok aludni megint. Atata úgy horkol, mint egy vén rozmár. És jobb lesz megint a régi helyemen. - Arcát gyöngéden az apja karjához dörzsölte és rámosolygott.

- Nem értelek, kislányom. Azért akartál itt aludni, mert odabent nagyon egyedül vagy. Most talán nem vagy egyedül ott?

- Most nem vagyok - vágta rá Alea olyan határozottan, hogy megneveltette az apját.

- Rendben van. Az ágyadat oda visszük, ahova akarod. Kupah, gyere, szedjük ki a szegeket.

Kupah tiltakozni akart, mikor megtudta, miről van szó.

- Előbb behozatja, aztán kiviteti! Azt hiszed, jót tesz a falnak, ha ilyen sokszor kihúzgáljuk a szegeket? Lyuk marad a helyükön, máris érzem, hogy bejön a hideg - dohogott, és összébb húzta magán a zubbonyt, mintha dideregne.

- A jó munkában majd kimelegszel - évődött vele Alea, és ő is felállt, hogy segítsen.

Az ágy tehát visszakerült a régi helyére. Kupah tulajdonképpen örült, csak tudni szerette volna, miért kellett akkor kivinni. Alea azt mondta, nagyon egyedül volt ebben a szobában. Na, mindegy. Ha megint itt alszik, az csak jó. A szoba megint olyan, mint azelőtt volt, és ők mind a hárman boldogok. A Paliszirék szobáját becsukták, a lakás kisebb lett, és könnyebben bemelegszik.

Ahpea azt se tudta, mibe fogjon előbb, úgy felgyűlt a munka a távollétében. Legelőször a csapdáit hozta rendbe, megolajozta és elrakta télire. Kupah és Alea ugyancsak serényen tett-vett, de munka közben is örökösen járt a szájuk. Ahpea szívesen hallgatta őket, sokszor ő is jót nevetett a mókáikon. Alea nem győzött eleget mesélni bátyjának a furcsa, idegen országról. Elővette a zsákból és megmutatta neki a londoni ruháit, elsősorban a kék selyemestélyit meg a hozzá való magas sarkú cipőt. Mikor elmondta, hogy esett ki az ablakon, Kupah úgy nevetett, hogy könnye is kicsordult.

- Jaj, te... az jó lehetett... Ahaila, de milyen jó!

- És mit gondolsz, kivel találkoztam ott?

- Ho-ho-honnan tudjam? - kérdezte Kupah a szemét törölgetve.

- Jorgkére emlékszel? Aiviktok felett, az öbölben laknak. ő is ott volt.

Kupah nagyot nézett.

- Ne mondd! Mit keresett Londonban?

- Őt is tanulni küldték oda. Mindenfélét mesélt rólam a vendégeknek, és akkor megkértek, hogy én is meséljek nekik. Magam se tudom, miért, de elmondtam, hogy szoktunk vadászni meg mindent.

- Ott is vadásznak? - kérdezte Kupah, és kíváncsian várta a folytatást, de Alea úgy gondolta, hogy mára elég volt, és inkább bolondozni akart.

- Rólad meséltem nekik, hogy milyen ügyetlen vadász vagy.

A fiú harciasan hátrafesztette a vállát, mintha rá akarná vetni magát. Alea a sarokba menekült, két kezét a feje fölé tartva védekezésül.

Ahpea közbeszólása megakadályozta a verekedést:

- Igen, fiam, rólad mesélt nekik, és olyan vágyakozás volt a hangjában meg az arcán, hogy elhatároztam, hazajövünk, mihelyt lehet. Ő nem tudta, hogy én látom, hallom. Az ablak alatt álltam a kertben. Azt is megmondom, hogy nagyon szép volt abban a kék selyemruhában. És a legszebb akkor volt, mikor rólad beszélt.

„Rendben van - gondolta Kupah. - Ha csupa jót mondott rólam azoknak a londoni népeknek, akkor most nem birkózunk.”

Csak Aleának nem tetszett a komoly fordulat. Mindenáron incselkedni akart.

- Nagyon jó formájú gyerek ám az a Jorgke, és ha láttad volna, milyen szépen állt rajta a városi ruha. Ahogy néztem, arra gondoltam, hogy ez a fiú lepipálná futásban az én bátyámat is.

Erre megint fellángolt Kupah harci kedve, és egy perccel később már a földön hemperegtek, hancúroztak.

Hiába, jó itthon - gondolta Ahpea, és örült a szíve.

Az ősz nem kedvezett a labradori vadászoknak. Sokszor olyan sűrű volt a köd, hogy vadászatra gondolni se lehetett. Éhínség fenyegette az egész vidéket. A kutyák is lesoványodtak. Ahpeának se volt könnyebb a sora, mint másoknak. De az a néhány fóka meg vadkacsa, amit sikerült elkapniuk, átsegítette őket a nehéz időközön. Aztán leesett az első hó, érezni lehetett már a közelgő tél metsző hidegét.

- Soha életemben nem láttam ennyi egérnyomot, mint ma - mondta Kupah egy este. - Tele van az egész erdő.

- Én is tapasztaltam - bólintott Ahpea. - És ez elég baj nekünk. Rókanyom is sok van, de a csapdák üresen maradnak, meglátjátok.

A jóslat bevált. Hiába járták meg mindennap a csapdákat, egyetlen rókát se találtak. A rókák kövérré híztak az egérhúson.

A tél nagyon szigorú volt. A hideg áthatolt a legmelegebb ruhán is. És ami még nagyobb baj volt, megnehezítette a vadászatot. A keményre fagyott hó csikorgott a lábuk alatt, és az éber szarvasok messziről meghallották a könnyű neszt, elmenekültek, még mielőtt a vadászok meglátták volna őket.

- Legalább egynapi jó sűrű havazás kéne, hogy betakarja a fagyos réteget - sóhajtozott Kupah, mikor megint üres kézzel tért haza.

- Amíg ilyen erős a hideg, nem lesz hó. Csak ha megenyhül az idő - mondta Ahpea.

Sötétedett már, mikor Alea beállított a nagy újsággal, hogy medve jár a környéken.

- A nanuk nyomát láttam most visszajövet. Ugyanott mentem reggel, de akkor még nem láttam semmit.

- Holnap, mihelyt világosodik, indulunk - mondta Ahpea, és ő is bizsergést érzett a tagjaiban. Azon a télen medvét sem igen láttak.

Alea nagyon fáradt volt, sokat járt aznap, vadászni is próbált. Máskor ilyen nap után rögtön elaludt volna, de most órákig ébren tartotta az izgalom.

Hajnalban keltek mind a hárman. A kutyák boldogan rohantak hozzájuk, alig várták, hogy befogják őket. Alea még le se nyelte az utolsó falat szárított halat, már szaladt ki a szánhoz, szarvasbőr vadászruhájában olyan volt, mint egy jó formájú fiú. Gyorsan felrakták a szánra a vadászszerszözöket, és elindultak.

Alea mutatta az utat. De majdnem dél lett, mire az első medvenyomokat meglátták. Ahpea megtapogatta, és látta, hogy nem frissek.

- Itt tegnap ment el, a nyomokban megkeményedett a hó. Akkor pedig már ott van valahol a hegyen. Fordítsuk meg a szánt, elébe kerülünk.

A hegy felé hajtottak, és alkonytájt csakugyan rábukkantak újra a nyomokra. Ezek már frissek voltak. Ahpea úgy gondolta, hogy most már jobb, ha kutyák nélkül folytatják az utat.

- A szánt ne vigyük tovább. Csendesen kell mozognunk. Alea, te itt maradsz a hegynek ezen az oldalán, és lesben állsz ott a szikla alatt. A nanuk alighanem onnan letről jön majd. De ha meglátod, a világért se lőj rá, amíg bennünket nem látsz. A sebzett medve nagyon veszedelmes.

A kutyák is érezték a nagyvad szagát, és nyüszítettek, szerettek volna velük tartani. Alea lecsendesítette őket, és mikor a férfiak elmentek, ő is megtöltötte puskáját, elfoglalta leshelyét a kiugró szikla alatt, ahogy az apja mondta. A kutyák megértették, hogy csendben kell maradniuk, hát egyetlen vakkantás nélkül néztek utána.

Lövés dörrent a túlsó oldalon, és Alea kellemes borzongást érzett. Szerencsájük volt, gondolta, megtalálták a medvét. Izgatott beszédet is hallott, és egy pillanatig a medve dühös morgását, de aztán csend lett. Remélte, hogy a lövés talált.

Pár perccel később váratlanul egy csomó homok és kavics zúdult le a feje felett kinyúló szikláról. Odább lépett, felnézett, és meghűlt benne a vér. A sziklán ott állt a hatalmas medve, vérző pofával, és kintől eszelősen meresztette rá a szemét. A következő pillanatban dühös morgással hátsó lábaira ereszkedett, hogy ráugorjon.

Alea villámgyorsan a sziklához lapult, a felkavart levegő arcába csapott, mikor a nagy test szorosan előtte a fagyos hóra esett. Előbb megbénította a rémület, mert látta, hogy a medve talpra áll, és újra támadni készül. De aztán gépiesen nekiszegezte a puskáját, és elsütötte. A dörrenés erejét a sziklafal megsokszorozta, úgyhogy majd megsüketült bele. De a medve elterült a földön, és nem mozdult többet.

Abban a pillanatban, mikor a lövés eldőrdült, már Ahpea is odaért, a futástól kifulladásra. Mindent látott. Alea még akkor is a falhoz lapulva állt, kezében a füstölgő fegyverrel, szemét az elejtett állatra szegezve. Apja odaugrott hozzá, magához ölelte.

- Hajszálon múlt, lányom! Ha elvéted a lövést, vagy fél pillanatig késeled, véged van.

Alea egész testében reszketett, de az apja közelsége megnyugtatta. Szinte öntudatlanul húzta el a ravaszt, meglepődött, mikor a dörrenést hallotta, nem is célzott, csak lőtt.

Egy perccel Ahpea után már ott volt Kupah is. Feszült aggodalommal nézte őket.

- Féltettem Aleát, mikor láttam, hogy a nanuk erre rohan. Hú, hogy loholt, akár a róka! És föl a csúcsra. Nekem meg körül kellett kerülnöm, ezért nem tudtam megelőzni.

- Dühös volt, mert én rálöttem - mondta Ahpea. - És mikor Aleát meglátta, őt okolta a bajért. Meg is ölte volna, ha Alea nem mozog olyan gyorsan. A nanuk meg a nagy testével nem tudott rögtön felállni. Bizony, hálásak lehetünk, hogy nem másként történt.

- A térdem mintha vízzé vált volna, mikor megláttam itt a fejem fölött, ahogy tátja rám a száját. Ahaila... most bizony nem voltam jó vadász - restelkedett Alea.

- A jó vadász azt is tudja, mikor kell félni. Pontosan úgy tettél, lányom, ahogy kellett. És a medvét te ölted meg. Én csak meglöttem és feldühítettem.

Megnyúzták, feldarabolták az elejtett állatot, és mindent lehordtak a szánra. Otthon a kutyák jóllakhattak zsigerekkel. Lakmározás után megtisztálkodtak, vagyis meghemperedtek a hóban, aztán lefeküdtek a fal tövébe aludni. A medve húsát, miután kifagyasztották, eltették a szűkebb napokra, bőrét megtisztították, és a szárítódeszkákra terítették.

- Ilyen nagy medvebőrünk még nem is volt - mondta Ahpea.

Örültek a szép zsákmánynak, de míg a két gyerek megbeszélte a nap eseményeit, Ahpea nagyon elgondolkodott. Nem tudta kivenni fejéből, hogy a lánya a halál torkában volt. Ha fél pillanatig vár még a lövéssel, vagy nem talál, a felbőszült medve darabokra tépi. Önkéntelenül abbahagyta a munkát, úgy érezte, el kell szívnia egy pipát, mielőtt lefekszik.

Alea jóízűen kacagott, mert Kupah, szokása szerint, panaszkodott a csizmaszárításnál. Ezt a kellemetlen munkát általában asszonyok végezték, de Ahpea házában mindenki maga fordította ki és rágta puhára a csizmáját. Kupah morgott,

sopánkodott, de inkább csak azért, hogy mulassanak rajta. És Alea is jól tudta, hogy szívesen vállalja a maga részét ebből is, mint minden más munkából.

- Hú, de csúf ez a csizma, most nézd meg! Ha ilyen volna a lábam, hátrafelé lépkednék.

A csizma valóban furcsán állt, szára elcsavarodott a nedvességtől, de tudták, hogy megfelelő kezeléssel helyrehozható. Holnapra olyan lesz, mint az új.

Ahpea már lefeküdt a belső szobában. Áthallatszott hozzá a két gyerek tréfás civódása, és a hangok kellemesen simogatták a fülét. Hálás volt a sorsnak, hogy a borzalmas medvekaland után itt vannak együtt épségben mind a hárman.

Ahaila, jó itthon! Most megint minden úgy van, ahogy kell. Ahaila!

16. NYUGTALANÍTÓ HÍREK

A nyár közeledtével, mint rendesen, felkészültek az aiviktoki útra, majd csónakba szálltak. A tenger nyugtalan volt, sokszor már azt hitték, felborulnak, de a jól megépített csónak, ha lefeküdt is a vízre, mindig újra felállt, és engedelmeskedett a kormányoknak.

A telepen nyugtalanító hírek fogadták őket. A labradoriak nem is igen értették, mi az, amiről a londoni hajósok beszélnek, de arcuk elkomorult. Az ország, ott túl a tengeren, háborúba keveredett. A háború nagyon messze van tőlük, igaz, de a hír mégis rossz hír.

Alea nehezen tudta elhinni az ismerős, kedves matrózokról, hogy emberek ellen harcolnak. És nem értette, mit jelent a különös kifejezés az apja szemében, valahányszor Kupah felé fordul. Ezen az estén, amikor sátrukban lefekvéshez készülődtek, még mélyebb és gond-terheltebb volt apja tekintete. Aleát szorongás fogta el. Mi aggasztja édesapát? Hiszen Anglia messze van tőlük, a háború ide nem érhet el. Akkor meg mitől félnek az emberek?

Ahpea megtömté a pipáját, rágyújtott.

- Miért nézel ilyen sötéten, atata? - kérdezte. - Hiszen az angolok országa nagyon messze van, az a háború ide nem ér el.

Ahpea egy darabig szótlanul szívta a pipáját. Csak aztán felelt:

- Nem, ide nem ér el. De ha sokáig tart, a fiainkat elviszik. Minden fiatal férfit behívnak katonának, hogy harcoljon az országáért, és mi is Angolországhoz tartozunk.

Alea nem fogta fel egészen a szavak értelmét.

- Jó, de hiszen mi nem is ismerjük azokat, akik ott egymással verekszenek. Miért mennénk oda? Miért nem maradhatunk itt, ahol vagyunk?

- Értsd meg, kislányom. Ha a baj nem múlik el hamar, akkor a mi bajunk is lesz. Elviszik a fiatalokat. És Kupah erős, egészséges fiú.

- Kupah? Csak nem hiszed, hogy Kupah fegyvert fog akárkire is? - kérdezte és megborzongott.

Erre már Kupah is felfigyelt. Csodálkozva nézett az apjára.

- Még hogy én? Olyan nem teszek. Azok az emberek engem nem bántottak.

- A háború háború, fiam - mondta Ahpea szomorú mosollyal. - Nem azért harcol egyik nép a másikkal, mert haragszik rá. - Hirtelen elhallgatott. Hogy magyarázza meg, mikor ő maga sem érti? Egész életét ott élte le északi szülőföldjén, kivéve azt az egy angliai évet. Labradoron sohase volt háború. Hogy magyarázza meg, mire jó, miért kell? Mert ez a két gyerek magyarázatot vár tőle, feszülten lesi a szavát. Ő meg csak annyit tud, amennyit Jamieson mondott neki. Hogy ha behívják a fiatalokat, menniük kell. Ezért látni olyan sok

ijedt arcot itt, mióta elterjedt a hír. Felsőhajtott. - Remélhetőleg nem tart sokáig, és akkor nekünk nem lesz bajunk belőle.

Otthon éppen úgy folyt az életük ezekben a hónapokban, mint addig. Se Kupah, se Alea nem gondolt a háborúra. Ahpeának olykor-olykor eszébe jutott, de azzal biztatta magát, hogy azóta már bizonyosan vége van.

A vadászat jó volt azon a télen. Gyakran betöltötte a házat a száradó bőrök szaga. Egész csomó lógott a gerendán a belső szobában. Most, hogy megvolt a pompás kutycsászár, messzire hatolhattak a félsziget belsejébe.

Megjött a tavasz, a jég hasadozni kezdett, nagy táblák úsztak az öböl vizén.

- Ha eltakarodik a jég, csónakba ülünk. Ezen a nyáron szép köteget viszünk majd a telepre - mondta Ahpea, és büszkén emelte le a fehér rókaprémét a szárítódeszkáról. - Ez most kezd sötétedni, nézzétek, ami annyit jelent, hogy hamarosan szép színe lesz.

Másnap a csapdákat szedték fel, hogy eltegyék jövő évre. A vadfogásnak egyelőre vége.

Hatalmas torlaszokban állt még a jég, és ezért nagyon meglepődtek, mikor látták, hogy csónak közeledik a partjukhoz. A két eszkimó evezőst jól ismerte Ahpea, és barátságosan integetett nekik. De az utas idegen volt, és amikor felállt a csónakban, hogy kiszálljon, mindjárt tudta, hogy Angliából jött. Egy belső hang súgta neki: ez a háború.

Az idegen kilépett a partra, kezét nyújtott Ahpeának, és eszkimó nyelven kérdezte:

- Ugye, maga Ahpea?

- Az vagyok.

- Akkor valószínűleg ez az a fiatalember, akit keresek - mondta, és Kupah felé fordult.

- Hát máris megjött a hajó? Ilyen korán? - csodálkozott Ahpea. - Még csak most kezd zajlani a jég.

- Az áruszállító hajó még nincs itt, de egy másik angol hajó áll az aiviktoki kikötőben. Azért jött, hogy elvigye az arra alkalmas fiatal férfiakat katonának a tengerentúlra, mert háború van. A maga fiának is jelentkeznie kell. Engem azért küldtek ide, hogy ezt tudtára adjam. Elvigyem most mindjárt? Vagy inkább maga hozza el a saját csónakján Aiviktokba?

Kupah szótlanul állt mellettük, a meglepetés elvette a szavát.

Alea átölelte, mintha védelmezni akarná.

- Ne, ne engedd, atata! Mondd meg ennek az embernek, hogy Kupah nem megy a háborúba. Ne is beszéljen ilyeneket!

Ahpea kicsit felemelte a kezét, hogy nyugalomra intse, és az idegen felé fordult.

- Igen, inkább majd én viszem be a fiút Aiviktokba. Holnap reggel indulunk.

- Helyes - bólintott az ember, miközben a csónakba szállt. - Néhány napig ott marad a hajó. De többen is vannak még itt az öblök körül, akiket értesítenem kell. Úgyhogy nem is időzöm tovább. Minden jót.

Még integetett is a csónakból, amíg látta őket. Aztán nehéz sóhajtással visszaült a helyére a kormányhoz, és megtömté a pipáját. Ezzel a családdal hát végzett. Most jön a következő. Ott is van egy fiú, akinek el kell hagynia az otthonát, talán örökre. Még sokáig maga előtt látta a három embert, ahogy a parton álltak. Az apa uralkodott magán, mindössze pár szót mondott nyugodt hangon. Pedig nem kicsiség, ami történik vele. Holnap elviszik a fiát Aiviktokba, de a szívének egy darabját is elviszik vele. Derék ember. Ördög vigye ezt a háborút!

Kupah némán, szótlanul állt. Szemével követte a csónakot, amíg el nem tűnt, aztán apjához fordult.

- Igazán meg kell tennünk, amit az idegen mondott, atata?

- Meg. Ez az, gyerekeim, amiről a hajósok beszéltek nyáron. Ez a háború.

Látta, hogy a fiú nem tudja, mit gondoljon. Alea is könnyeivel küszködik, és - szorongva lesi a szavát.

- Csak ott, a telepen tudhatjuk meg, hogy mit kívánnak tőlünk. Oda kell mennünk.

- De én vissza akarok jönni veletek. Az én helyem itt van az öbölben.

Eddig még mindig Ahpea döntötte el, mikor menjenek Aiviktokba. De holnap azért kell odavezetniük, mert egy idegen ember kívánja. Kupah még kicsi korában se hallott parancsszót, az apja mindig kért, sohase parancsolt. Ez az idegen meg egyszerűen rájuk parancsolt.

- Te, fiam, sohase fordítottál hátat a nehéz dolgoknak - kezdte Ahpea mély érzéssel a hangjában. - Mindig szembenéztél azzal, amit tenned kellett. Most is elmegy oda, ahol megtudhatod, mit kívánnak tőled és tőlünk. Én se szeretem, hogy így van, de csak ezt tehetjük.

- Igaz, atata. Tudnunk kell, mit akarnak - bólintott Kupah, és bement a házba, hogy összekészítse a holmiját. Alea utána ment.

Ahpea nem követte őket, lassan elindult a parton, gondolataiba merült. A partfok csúcsán leült egy kőre, és nézte, hogy torlasztja fel a jégtömböket az erős dagály. De kijebb a nyílt víz csendes volt, alig mozdult. A sirályok éles vijjogással csaptak le egy-egy apró halra, kagylóra. Aztán a háza felé fordult. Milyen békésen, nyugalmasan áll ott. De régen volt, amikor építették, ketten Szunával. Sok fát kellett kivágni, tenyerük felhólyagzott a kemény munkában.

Gyengéd mosoly játszott a szája sarkában, eszébe jutott, hogy nézegette Szuna a saját csöpp kezét, aztán az övé mellé tette, és félrehajtott fejjel panaszkodott: „Ejnye, hogy tudtál te ilyen szép kövér hólyagokat szerezni? Az enyémeik milyen hitvány laposak. Na, nem baj, holnap majd becsületesen dolgozom.”

Nevetett is, sírt is a szíve. Hát igen. És most még valaki elmegy innen.

Holnap a telepre eveznek hárman, és Kupah nem jön vissza velük. Talán sohase jön ide vissza. Háború van. Hirtelen összerázkódott. Miért is kell elmennie?

Kupah szép, erős fiú. Nehéz elhinni, hogy ő volt a kiéhezett, félholt kis poronty, akit a sátorban talált. És derék gyerek. Bizony hiányozni fog.

Felállt, két karját magasra nyújtotta. Véletlenül éppen akkor lépett ki a házból Kupah, és meglátta, ahogy ott áll egyes-egyedül, karját az égre emelve. A bölcs és türelmes Ahpea zokszó nélkül viselte mindig, amit a sors ráért. Most se panaszkodik. Pedig tudja, hogy ezentúl már csak a lánya lesz vele. Helyt fog állni továbbra is, mint eddig.

Nem emlékezett rá, hogy valaha is türelmetlennek vagy bosszúnak látta volna az apját. Mindig jóságos volt és nyugodt. Ez a látvány, ahogy most ott állt, szívébe markolt.

Másnap szép idő volt, enyhe parti szél fúj. Berakták a csónakba a prémeket meg Kupah holmiját. Alea, mikor a bátyja ruhacsomagját lehozták, sírva fakadt. És Kupah, a mókamester is szokatlanul csendes volt. Némán dolgoztak, éppen csak a legszükségesebb kérdések, válaszok törték meg a csendet.

Az út nem volt nehéz, hamar odaértek, és csodálkozva látták, hogy milyen sokan vannak már ott. Sátor sátor mellett állt a parton, és feljebb a szárazra húzott kajakok sorakoztak.

A kikötőben ott állt lehorgonyozva az idegen hajó. Füstje sötét pizokfoltot kent a ragyogó kék égre.

- Nézd csak, Ahpea, hát a te fiadat is megtalálták! - kiáltott feléjük valaki. - Azt hittük, be vagytok még fagyva ott az öbölben.

- Már zajlik a jég - felelte Ahpea -, és a parti szél jó darabon eltakarította, úgyhogy ki tudtunk jutni.

Többen is segítettek nekik a sátrat felállítani, aztán kihordták a csónakból, ami éjszakára kellett, de Kupah holmiját otthagyták. Aleának megrándult az arca, mikor a batyura nézett. Megértette, hogy a búcsú most már egészen közel van.

Ahpea elkomolyodva figyelte a két gyereket. Ki tudja, mikor lesznek megint így együtt? De aztán mosolyt erőltetett az arcára.

- No, akkor gyerünk. Lássuk, mit akarnak tőlünk.

Alea nem bírta tovább. Féktelen zokogásban tört ki.

- Kupah, elvisznek azon a hajón! Sohase látjuk egymást! Neked esnek, meg akarnak majd ölni a háborúban...

Egy pillanatig Kupah is azt hitte, megszakad a szíve, de mikor látta, hogy Ahpea kínlódik - Alea sírása talán az egyetlen, amit nem bír elviselni -, leküzdötte fájdalmát. Nem, akkor ő most nem lehet gyenge. Összeszedte erejét, hogy átsegítse apját a nehéz perceken.

- Hogy mondtad? Nekem esnek? Az érdekes lesz. Ilyet még nem pipáltam. Hohoho! - Hirtelen elkomolyodott. - Ide hallgass, Alea. Ha körül nézel itt, másokat is láthatsz, akik nem szívesen eresztik el a fiukat, bátyjukat a háborúba. Mutasd meg nekik, hogy erős a szíved. Vigyázz atatára meg a kutyákra, amíg visszajövök. Talán nem maradok oda sokáig.

- Jól mondod, fiam. Barátaink közül sokan kénytelenek elereszteni a fiukat, testvérüket. Megvárjuk, míg visszajössz hozzánk. És Alea majd megírja neked, mi újság itthon. Jamieson bizonyosan tudja, hogyan juttathatjuk el hozzád a leveleket.

Megköszöri a torkát, és kicsit rekedt hangon még hozzátette:

- Te is vigyázz magadra. És még valamit... mindig rendes gyerek voltál, maradj meg annak, akármilyen.

17. FÜSTJEL

Nagyon megváltozott az életük, mióta Kupah elment. Ahpea sohase volt beszédes természetű, és bár Alea mindig beszámolt a napi eseményekről, és igyekezett csevegéssel felvidítani, mégis nagyon csendes volt a ház a tréfamester nélkül.

Dolog is több volt persze. Aleának sokszor annyi tennivalója akadt a ház körül, hogy a vadfogásról le kellett mondania. Jókedvűen és szívesen végezte az otthoni munkát is, de boldog volt, ha kimozdulhatott. Ha fókát vagy szarvast űzött, néha mérföldeket járt a hóban, és kipirosodva, kimelegedve ért haza. Első dolga volt persze levetni és megszáritani vizes ruháját, hócsizmáját, közben dúdolgatott, és ezzel mosolyt csalt Ahpea fáradt arcára.

Az őszer erős hideget hozott, és korán beállt a fagy. Az északi fény néha tündéri ragyogásba borította az egész tájat. A lágyan vibráló színek hol felvillantak, hol elmosódtak, és a szél nyögése kísérezetét szolgáltatott a csodálatos színjátékhoz. Az emberek gyönyörűségtől remegve bámulták az eget.

„Ahaila! - mondták gyerekeiknek az eszkimó anyák. - Ezt a jó szellemek tették az égre, hogy segítsenek az inuit vadászoknak. Így most a téli hidegben, sötétben is meglátják a karibut. Ahaila. Minden jól van, gyerekek, nincs mitől félni.”

Aztán kitavaszkodott, elolvadt a hó. Az átluggatott jég hegyes tői beleszúródtak a kutyák lábába. Ahpea bőrcsíkokból cipőt fabrikált nekik, és jó erősen rákötözte a bokájukra. Első napon persze le akarták rágni, és valóságos táncot jártak. Alea jól mulatott rajtuk.

A patakok zúgva rohantak, félreszorítva a jégtáblákat, kőtuskókat, hogy vizüket megint a tengerbe önthessék.

És megjött a nyár, a meleg és ragyogó világosság. Az ég kék volt, puha, gyapjas felhőcskék úszkáltak rajta.

Alea a vizesés alatt egy nagy kövön ült, nem messze a házuktól. Itt ültek sokszor Kupah meg ő, ez volt a kedves helyük. Most is rágondolt. Vágyott utána. Vajon hol járhat?

Elnézte a fiatal lazacokat a patakban. Már elkezdődött a vándorlás. A belső vidéki tavakból jönnek, és el akarnak jutni a tengerbe. Megcsodálta csillogó szépségüket, és nézte, ahogy a vizesés felett a szikla peremén egy pillanatra megállnak, mintha nekik se volna

könnyű az elhatározás. De aztán levetik magukat a mélybe, ahol forr, habzik, kavarog a víz, és együtt úsznak a rohanó árral.

Szeretett csendes időben kievezni az öbölbe, és az evezőket a vízbe lógatva vitetni magát. London és ami ott történt, mintha nem is az ő életének egy darabja lett volna, hanem valami mese, amit mástól hallott, ő itt van itthon, ezen a tájon. Ide tartozik. És amit most itt lát, sokkal fontosabb, mint az írás-olvasás. Ni, az a rózsaszínű egy medúza! Érdekes volna tudni, hogy lát-e. Mert a szemet hiába keresi rajta az ember. És lenn, az áttetsző tiszta vízben a sok apró hal, a fenéken kagylók, tengeri csillagok és otromba testű, lomha skorpióhalak.

Nagy élmény volt, amikor nyár derekán az első kardszárnyú delfineket meglátta. Feketén emelkedtek ki a vízből, majd lebuktak, párafelhőket bocsátva a magasba. A kardszárnyút nem bántották az inuitok, minden évben örömmel üdvözölték őket. Mert ezek jelentették, hogy kezdődik a tőkehalfogás. A kardszárnyú elől sekélyebb vizekbe menekült a hal, és az eszkimó horgászok már készen, álltak a fogadására.

Nemegyszer Alea csónakja is mélyen merült a vízbe a nagy fogás terhe alatt. Az apja segített megtisztítani a halat és kiteríteni a napsütötte kövekre száradni. Sok munka volt vele, gyakran kellett forgatni, míg tökéletesen megszáradt, és kötegekbe rakhatták, hogy majd a telepen hasznos cikkeket szerezhessenek érte.

Sokszor az egész napot a vízen töltötték. Alea tenyerét feltörte a horgászsinór, kimarta a sós víz, de azért másnap is ott ült a helyén a csónakban. Ez vele jár, enélkül nincs halfogás. Ahpea néha messzebbre is kivezett a kajakon. De a fóka biztonságosabb vizekre menekült a kardszárnyú elől. Nagy nehezen sikerült kettőt elejteni, de többnyire még színüket se látta.

Egy napon elhatározta, hogy felmegy a Nagyhegy tetejére, messzelátóval átvizsgálja a környéket, hátha vannak már szarvasnyomok. Mielőtt elindult, figyelmeztette Aleát:

- Alighanem vihar készül. Ma ne evez ki messzire, mert visszafelé bajba kerülhetsz.

Alighogy az apja elment, Alea csónakba ült. A tenger csendes volt, úgy látta, egyelőre nincs mitől tartani. Halászatott, aztán csak ringott a vízen, máj darabokat dobált a sirályoknak, és nézte, hogy csapnak le rá, egymás elől kapkodva el a falatokat. Némelyik olyan szédítő gyorsasággal vágott le a vízre, hogy azt hitte, nyakát töri. De nem, csőrébe kapta a zsákmányt, és kecsesen, könnyedén a magasba emelkedett újra, hogy ott nyugodtan elfogyassza a finom falatot.

A csónak hirtelen megingott, Alea felpillantott, és látta, hogy nyakán a vihar. Megragadta az evezőket, és a partnak akart fordulni, de hiába erőlködött, a szél kormányzott helyette, és befelé ragadta, őt magát is majdnem lesodorta az evezőpadról. Kétségbeesetten birkózott a viharral, de hiába. Egyre messzebb került az otthoni partoktól. A csónak úgy táncolt, hogy azt hitte, felborul, és az evezőt be kellett vonni, különben a vad hullámok kitepték volna a kezéből. A sós tajték átáztatta ruháját, a csónak félig megtelt vízzel, és már-már a parti szirtekhez csapódott. De Alea nem adta fel a harcot. Addig vesződött a kormányval, amíg sikerült eltávolodnia a veszedelmes parttól. Csakhogy most már hátha kapta a szelet, és repült, mint a kilőtt nyíl, egyenest az idegen partnak. Ott valamivel csendesebb volt a tenger, valamennyire irányíthatta a csónakot. Egy partfok volt előtte - azt megkerülte, és bemenekült mögéje, a védett öbölbe. Mihelyt partot ért, kiugrott, feljebb húzta a csónakot, és jó erősen kikötötte.

Végignézett magán, és elmosolyodott. Ha Kupah ilyen ázottan látná! Aztán átvágott a partfok túlsó oldalára, ahonnan ellátott a házukig. Igen, ott áll nyugodtan, biztonságban. De köztük van a haragos tengeröböl, a rohanó hullámok dühödt serege. Szerette volna tudni, haza-ért-e már az apja. Nagyon aggódik majd, ha nem találja őt otthon, és látja, hogy a csónak nincs a révben.

Önkéntelenül a nadrágzsebéhez nyúlt, és mikor ujjai megéreztek a kovát, fellélegzett. Hiszen akkor nincs semmi baj. Ha itt a kovája, csak tüzet kell majd rakni, és füstjellel üzenhet az apjának.

Közben visszahúzódott a dagály, a csónak jó magasan volt a homokparton. De majdnem pereméig állt benne a víz. Alea meregetni kezdte a vizet, és látta, hogy a kifogott halak vígan úszkálnak. „Hohó - gondolta -, nektek így jó! De én nem hagyhatom a sok vizet a csónakban a ti kedvetekért.” Egy darabig nézte a fürge halakat, aztán a tengerbe hajította egyiket a másik után. Csak kettőt tartott meg arra az esetre, ha sokáig kellene ott rostokolnia és megéhezne. Apjától tanulta, hogy az innuit nem öl csak azért, hogy pusztítson.

A domboldalon összeszedte a tűzrakáshoz való fát, száraz mohát tett a rakás közepébe, aztán addig ütögette a kovát a ráspollyal, amíg szikrát csiholt belőle. És mikor a moha izzani kezdett, teljes erővel fújta, hogy fellángoljon.

A tűznél megszáritotta a ruháját, le nem vethette, mert nem volt amit felvegyen. De így is majdnem tökéletesen megszáradt rajta minden, és a meleg nagyon jólesett. Később, mikor úgy gondolta, hogy az apja már bizonyosan hazaért, tőzeget dobott a tűzre. A füst kígyózva emelkedett a magasba, és Alea előbb felszította a tüzet, aztán meglocsolta. Ezt a műveletet addig ismételte, míg a távoli túlsó partról válasz nem érkezett. Ahpea füstje is felszállt meg eltűnt többször egymás után; ebből tudta, hogy megértette a jeladást, és most már majd nem aggódik érte.

Beült a csónakba, és hallgatta a szél zúgását. Aránylag védett helyen volt, legfeljebb a kóbor farkasoktól tarthatott, de tudta, hogy ha vigyáz a tűzre, nem mernek közeledni. Egész éjjel csak bóbiskolt, mert időnként fel kellett éleszteni a tüzet. Aztán egyszer félálomban érezte, hogy a csónak lebeg, a dagály emelgeti. Nem ijedt meg, hiszen jó erősen kikötötte.

Még pirkadatkor is ott gubbasztott az evezőpadon, mikor Ahpea kajakja megcsikorgatta mellette a homokot.

- Atata, hogy tudtál ilyen viharban idejutni? - kérdezte csodálkozva.

Ahpea kifújta magát, letörölgette arcáról a tajtékcsomókat.

- Attól félttem, hogy mihelyt virrad, nekivágsz a haragos tengernek. Meg akartalak előzni.

- Hirtelen támadt a vihar - mondta Alea. - Mikor láttam, hogy nem tudok parancsolni a csónaknak, és a szél erre sodor, megkerültem a fokot, és behúzódtam ide.

- Nagy veszedelemben volt az én Aleám, de szerencsére, ha ő maga fiatal is, az esze a helyén van. A tűzre is vigyázott, amint kell. Ma még itt maradunk, gyerekem, holnapig kiadja mérgét a vihar. Na meg nekem se árt, ha pihenek egy kicsit, mert kemény munka volt. Sokszor fejem fölé értek a hullámok, azt hittem, elborítanak. De a kajak mindig felrepült a hullám tetejére.

Boldogok voltak mind a ketten, hogy együtt lehetnek. Ahpea egész éjjel gyötrődött, aggódott a lányáért, és nekivágott a viharos öbölnek, hogy eljuthasson hozzá.

Később Alea elmesélte, hogy amikor ő majdnem a vízbe fulladt, a halak milyen vígan úszkáltak a vízzel telt csónakban. Nagyokat nevettek a történeten. Aki akkor hallja és látja őket, nehezen hiszi el, hogy pár órával azelőtt mind a kettő a halál torkában volt.

Most jó, gondolták. Így jó. Nincs semmi baj. Holnap, ha elül a vihar, szépen hazaeveznek. Ettek, mókáztak, nevettek. Ma szép napjuk van, igen, ez gyönyörű nap.

18. A BALESET

Egy hideg téli napon Ahpea jó későn ért haza, és bosszúsan mutatta a rókabőrcafatot, amit a csapda mellett talált.

- Az amagok éhes, mindig megelőz. Most is, ni. Ennyi maradt a rókából. Megint tönkretett egy szép prémet.

- Az én fehér rókámat is az amagok kaparintotta meg - mondta Alea. - Nekem csak egy lábat hagyott.

Másnap, harmadnap is ugyanúgy jártak. A farkas felfalta a csapdába esett rókát, bundáját is cafatokra tépte.

- Mondok egyet, lányom - emelte fel a fejét Ahpea pár percnyi gondolkodás után. - A farkas a karibu nyomában jár. Ha ilyen sok a farkas, a karibu is közel van. Holnap szerencsét próbálok, hátha rábukkanok a farkára. Legalább jó szarvashúst ehetünk.

Estére nem jött haza, de Alea nem aggódott, tudta, hogy az apja, ha nyomra bukkan, nem fordul vissza, amíg a vadat magát is fel nem hajtja.

Enni adott a kutyáknak, végignézte a vacsora utáni tisztálkodást. Okpek, a kedvenc túl mélyen fúrta fejét a puha hóba, és aztán mérgesen morgott, prüszkölt, mert orrlikai bedugultak. Alea jót nevetett rajta.

- Buta kutyus vagy, tudhatnád, hogy ha olyan mélyen dugod az orrod a hóba, nem kapsz levegőt.

Megveregette a nyakát, de nagyot sikított, mikor a kutya az arcába akart nyalni.

- Nem, nem, fókaszagod van! Előbb mosakodj meg. Így ni. - És meghempergett ő maga is a hóban a kutya gyönyörűségére.

Ahpea most nem üres kézzel jött haza. Szarvashúst hozott meg egy vörös rókaprémet. De a farkas megint kibabrált vele.

- A szarvast már tegnap elejtettem, mindjárt azután, hogy elmentem. De csak ennyit tudtam megmenteni a húsából. A többit felfalta az amagok. Ezt a rókát még szerencsésen megtaláltam ma reggel, de nagyos kevés prémünk van. Okvetlenül szereznünk kell még néhányat. És a kutyákat nem vihetjük magunkkal a csapdák miatt. Pedig elég nagy út lesz. Valószínűleg az erdőben kell éjszakáznunk.

Alea örült a tervnek, és mindjárt összekészített mindent. Korán reggel indultak. Alea erős, fiatal háta meghajlott a teher súlya alatt. Így megpakolva persze csak lassan haladtak, este lett, mire Ahpea táborhelyére értek. Felállították a csapdákat, megépítették az iglut. A fókaszírlámpa be is fűtötte, be is világította a házikójukat. Elkészítették a fekvőhelyet, Ahpea lehúzta prémkesztyűjét, és kiterítette száradni.

Vacsorázás közben Alea észrevette, hogy az apja felfigyel valamire, és az ajtóra néz. Mozdulatlanul ült, várta, mi lesz. Ahpea hallása hihetetlenül éles volt. Most is meghallott valamit, amit a lánya füle nem fogott fel. Puskája után nyúlt, és nesztelenül kiosont a holdas éjszakába. A következő pillanatban lövés dörrent, és mire Alea kiszaladt, az apja már a kimúlt farkast vonszolta a hóban.

- Lestem ökelmét, és hallottam, mikor ellopakodott az ajtónk előtt. Tudtam, hogy ha besötétedett, visszajön. A farkasbőr is ér valamit, a húsa meg jó lesz a csapdába csaléteknek.

Megnyúzta a farkast, aztán bement a konyhába, bebújt a hálósákjába. Örült, hogy eggyel kevesebb csapdafosztogató kóborol a környéken. Nem aludt el mindjárt, Kupah járt a fejében. Sokat gondolt rá. Derék gyerek és bátor. De vajon számít-e a bátorság ott, ahol most van...

Látta, hogy Alea már édesen alszik a másik hálósákban. Ő is befordult hát, és nemsokára mélyen, nyugodtan lélegzett.

Másnap reggel két rókát találtak a csapdákbán. Így hát két prémmel gyarapodott az állomány, de ennyivel be kellett émiük egyelőre.

A második reggelen Ahpea azt mondta, hogy haza kell témiük a kutyák miatt.

- Szükségük lehet ránk. Az amagok ellen más fegyverük nincs, mint a foguk, és az idén sok az amagok.

Bekötözték a tarisznyákat, és hátukra vették. Most még többet kellett cipelniük, mint odajövet. Beletelt egy egész nap, mire hazaértek. A kutyák boldog csaholással rohantak elébük.

Alea egy szót se szólt, mikor az apja kiterítette a három bőrt a szárítódeszkára, de két nappal később, mikor a szőrös felük volt felül, önkéntelenül felkiáltott:

- Hű, de nagy amagok!

Valóban szép darab volt, világosszürke és dús szőrű. Alea arcára szorította a meleg prémet, de hirtelen lekapta, és tettetett rémülettel felszisszent:

- Jaj, jaj, farkasszagot érzek!

- Most már nem is bánom, hogy megette a szarvashúst, ez a prém többet ér - mondta Ahpea.

Alea elmerengett.

- Bárcsak Kupah is látná. Büszke lenne rád, atata.

- Könnyen lehet, hogy mire bevisszük a telepre, Kupah is ott lesz a londoni hajón, és akkor meglátja.

Aznap este is, mint annyiszor, Alea sokáig állt Kupah elfüggönyözött ágya előtt. De csak félrehúzta a függönyt, úgy nézett be az ágyra, mintha Kupah ott volna, és beszélni akarna vele. Ma különösen sokáig állt ott, aztán csendesen behúzta a függönyt, és átment a maga ágyához, lefeküdt. Ahpea figyelte, de nem szólt hozzá. Már kicsi gyerek korukban is tiszteletben tartották egymás „külön szobáját”. Egyik se lépett a másik függönye mögé. Kimondatlan szabály volt ez, amelyet sohase szegtek meg. És Alea, mikor így állt a bátyja ágyánál, olyan elevenen érezte a jelenlétét, hogy szinte látta nevető arcát, hallotta a vidám felkiáltást: „Hojj!”

Másnap Ahpea nagyon fáradtan jött haza a vadászatról, arca megviseltnek látszott, nehezen lélegzett.

- Megcsúsztam, és alaposan megütöttem a mellemet a kőben. Jó darabig nem is tudtam lélegzeni, és még most is fáj a lélegzés. De nem lesz semmi baj, csak pihennem kell.

Lefeküdt, és így persze Aleára maradt az ő munkája is. Ellátott mindent, aztán bebújt a hálószékjába, de nyugtalan éjszakájuk volt. Ahpea sokat köhögött, forgolódott.

Reggel se tudott felkelni. Alea is otthon maradt vele, nem merte magára hagyni. Enni adott a kutyáknak, jeget vágott és olvasztott, hogy ivóvizük legyen, fát aprított, mégpedig több napra valót. Gondolni kellett arra is, hogy az apja másnap se kelhet fel, neki kell végigjárni a csapdákat. Sok dolga volt, de nem aggódott, bizonyosra vette, hogy a balesetnek nem lesz komolyabb következménye. Ahpea többször elaludt napközben, de ezen se akadt fölön, tudta, hogy az éjjel nem pihente ki magát. Nesztelenül járkált, hogy fel ne zavarja.

Reggel korán kelt, mindent elrendezett, megrakta a kályhát, hogy az apja ne fázzon, és lábujjhegyen bement hozzá. Az ágya mellett még ott állt érintetlenül az étel, amit este odakészített. Alea nem akarta felébreszteni, gondolta, ha megéhezik, majd eszik, hiszen minden ott van a keze ügyében. És tovább nem maradhatott, a csapdákat meg kellett nézni és újra felállítani, nehogy eljegesedjenek.

Elég fárasztó volt a mély hóban baktatni egyik csapdától a másikig, a jeget se volt könnyű levakarni. És mindössze egy rókát talált.

Mikor hazaért, örömmel látta, hogy az apja felkelt, és már dolgozgat a nagy szobában. A rókabőrt mindjárt munkába is vette. Alea vidáman fecsegett, elmesélte, mi minden történt vele reggel óta.

- Most sikerült megelőzni az amagokat. Ezt a rókát nem falta fel. Kevéssel azelőtt került a csapdába, hogy én odaértem. Nagyon jó erőben volt még. Meg is akart harapni.

Ahpea nem panaszkodott, de kínosan megrándult az arca minden mélyebb lélegzésnél. Szeme alatt is sötét karikák voltak, szája körül kék árnyékok. Nagyon megüthette magát, gondolta Alea. De ha még néhány napig pihen, bizonyosan helyrejön.

Boldog volt, mikor egy reggel az apja megint elindult vadászni, ő azalatt bejárta a csapdákat, és remélte, hogy most már majd az apja is ellátja a maga dolgát, nem marad minden órá. De este, mikor látta, mennyire kimerült, megértette, hogy nagyobb a baj, mint hitte. Valami megsérülhetett benne. Ahpea is belátta, hogy egyelőre még kímélnie kell magát, nem mozdulhat ki a házból.

Alea nem maradhatott vele, a csapdákat mindennap meg kellett nézni, így is többnyire a farkasoknak jutott a zsákmány. Otthon az apja persze segített neki, amiben tudott, de nem sokat bírt. És Alea egyelőre győzte a munkát. Vadászat után este még fát vágott, havat lapátolt, gondoskodott a kutyákról, de mikor végre lefekhetett, nyomban elaludt, és átaludta az éjszakát, hogy hajnalban felkeljen, és előlről kezdhessen mindent. A kutyák lustálkodtak és elhíztak, de ha nagy néha mégis részt vehettek a vadászaton, nemcsak ők voltak boldogok, Aleának is sokat ért, hogy vele vannak. Hiszen mióta Ahpea nem járt vadászni, csak a négy kutya volt a társasága.

19. SZÖRNYŰ ÉJSZAKA

Alea fiatal háta meggörnyedt a teher alatt. Egy szarvassutát lőtt aznap, amelyik elmaradt a falkától. A két szarvasláb is benne volt a vadásztarisznyában.

Lélegzete megfagyott a metsző hidegben. A szél felkavarta a keményre fagyott havat. Egy pillanatra megállt, leemelte válláról a terhet, hogy kiegyenesítse derekát, kinyújtóztassa elszibbadt karját. Aztán felnézett a csillagokkal teletűzdelt égre. Ahaila! Ott a Nagy Vadászcsillag, kiragyog a többi közül.

Látod azt, aki téged úgy szeret, Nagy Vadászcsillag? Látod őt onnan felülről? Akkor mondd meg neki, hogy szarvast lőttem ma, lesz friss hús pár napig. És... én jól vagyok, de atata megütötte magát és...

Könnyek fojtogatták. Tenyerével végigtörölte az arcát, és vállára vette a tarisznyát. Hirtelen úgy érezte, hogy sietnie kell, és jól kilépett. Az apja arca volt előtte, ahogy aznap reggel látta, mikor bement hozzá elköszönni. Bágyadt volt, mint mostanában majdnem mindig. A szeme sötét karikás. De elmosolyodott, mikor látta, hogy ő aggódva nézi.

- Azt hiszem, ma se kelek még fel - mondta. - Ne menj messzire, kislányom, és vigyázz magadra...

A kutyák boldog vakkantásokkal, farkcsóválással fogadták, mint mindig. Alea a falnak támasztotta puskáját, és belépett a házba. A lámpa gyér fénnel égett, a tűz is alig pislákkolt a kályhában. A belső szobából semmilyen neszt nem hallott.

Levetette a csuklyás zubbonyt, lehúzta a nedves csizmát, és lábujjhegyen ment be, hogy fel ne riassa az apját, ha alszik. Oldalán feküdt, és így az arcát nem látta.

Megérintette a vállát, lehajolt hozzá, és fülébe súgta:

- Megjöttem, atata, itthon vagyok. - És mikor erre se mozdult, meg akarta simogatni az arcát, de rémült sikoltással kapta vissza kezét. Az arc jéghideg volt. Lejjebb rántotta a takarót, hogy jobban lássa, és megrázta majdnem durván. - Atata! Atata!

Mikor hátára fordította, látta, hogy nem lélegzik.

- Ne, ne, atata, ne! - jajdult fel, de olyan idegennek hallotta a saját hangját, hogy önkéntelenül betapasztotta a száját. Lába is megroggyant alatta, le kellett ereszkednie a székre az ágy mellett.

Aztán csak ült mozdulatlanul, tehetetlenül. Hosszú órákig. Odakint vaksötét éjszaka volt, a tűz is kialudt, de Alea azt se vette észre. Olykor megborzongott, de más semmit sem érzett. Egyedül volt a bánatával, sírni se tudott.

Kora hajnalban hosszú, elnyújtott farkasüvöltés tört át a csenden, és a kutyák vonításával folytatódott. Akkor gépiesen felállt, hogy a kutyákat megnyugtassa. Lábát úgy húzta a földön, mint a bénák. Mikor újra bejött a házba, ide-oda járkált, tudta, hogy tennie kell valamit, de mit? Aiviktokban talán segíthetnének, de az több napos út.

Hirtelen megállt. Jamiesonék! Igen, igen, azok jó barátok. Az apja is hozzájuk fordult minden bajával. Elég messze van a házuk, de a kutyák pihentek, hiszen Ahpea balesete óta jóformán csak hevernek.

Nem vesztegette az időt. Felszerszámozta a négy kutyát, aztán jó melegen felöltözött, összecsomagolta azt a kevés ruháját, ami volt, és betolta a hosszú szánt a belső szobába, az apja ágyához.

- Atata, elmegyünk Jamiesonhoz - súgta a fülébe gyöngéden. - Ő majd segít. Elviszlek hozzá... Atata, mindenben úgy akarok tenni, ahogy te mondtad. - Zokogva átölelte, ráborult,

aztán lassú mozdulattal letakarta a vértelen arcot. Ő maga is halálsápadt volt, de addig erőlködött, amíg sikerült áttenni a testet hálósákosan a szánra. Felrakta a saját holmiját, letakarta az egészet egy medvebőrrel, és erősen leszíjazta. Aztán befogta a kutyákat, és azok engedelmesen kivontatták a szánt a ház elé.

Mikor visszament a szobába, hogy eloltsa a lámpát, meglátta a két szarvaslábát. Tegnap volt csak, amikor ezeket hazahozta? Úgy érezte, sokkal, de sokkal régebben. Egy falatot se evett, mióta megjött a vadászatról, nem is kívánta az ételt. De a kutyák megéheznek majd a hosszú úton. Elhelyezte a két szarvaslábát is a szánon, becsukta az ajtót, és elindította a fogatot.

Szép idő volt, a hó is jó kemény. Alea nem ismerte az utat, csak azt tudta, hogy a Jamiesonék házikója délre van tőlük a parton. Ha nem távolodik el a parttól, okvetlenül meg kell, hogy találja.

Igaz, nem volt könnyű a part közelében maradni. Nagyon rossz volt az út. Sokszor úgy kellett tolni hátulról a megrakott szánt; máskor meg az volt a baj, hogy a hosszú hámistráng rátekeredett a kövekre, jégtuskókra. De Alea fáradhatatlanul nógatta a kutyákat, és az első napon elég nagy utat tett meg. Mikor besötétedett, hókunyhót épített magának. Apja lánya volt, bátor és leleményes, most se csüggedt el, hiszen nem magáért teszi, amit tesz, hanem az apjáért.

Az iglu elég kicsike volt, de megvédte a hidegtől. Ő is értette a módját, hogy kell pontosan egymáshoz illeszteni a hókockákat. Meggyújtotta a kőlámpát, aztán a szán köré és fölé is épített egy hasonló házikót. A rakományt nem bontotta meg, csak a hálósákosat emelte le, a kutyákat meg kifogta, és levágott nekik egy darabot a szarvashúsból vacsorára. A kunyhót közben bemelegítette a lámpa, Alea leült, és bár éhséget most sem érzett, evett pár falatot lefekvés előtt. Nagy nehezen mégis elnyomta a fáradtság, és elaludt.

Alig derengett, már talpon volt, és mindjárt látta, hogy ma nehéz napja lesz. Mikor a hálósákosat kivitte, arcába verte a havat a szél. A kutyák ásítózva, nyújtózkodva rázogatták magukról a havat, de mihelyt meglátták, odaszaladtak hozzá.

Remélte, hogy komoly hóvihár azért nem lesz, és elindult. De napközben még erősödött a szél, orra elé is alig látott a kavargó sűrű hóban. Attól félt, hogy nem veszi észre a házat, elmegy mellette. A világot se lassította hát a tempót, tudta, hogy ha sötét lesz, meg kell állnia. Többször leszállt, és futva követte a szánt, mert mozognia kellett, hogy rá ne fagyjon a ruha.

Iglut nem építhetett a hóvihárban, ezért este egy domb tövébe húzódott, hol valamennyire védve volt a szélétől. Megállította a szánt, leolvasztotta a kutyák pofájáról a jeget, magáról is levergette, aztán evett pár falatot a fagyos szarvashúsból, és a maradékot elosztotta a kutyái között.

A viharból fürgeteg lett. De Alea nem adta meg magát. A gomolygáson valamennyire átszűrődött az északi fény, és enyhítette a sötétséget. Arcát felvérezték az éles jégzilánkok, érezni nem érezte, de mikor letörölte az arcát, a kesztyűjén vérfoltokat látott.

Egész éjjel hajtott. Nem is sejtette, milyen messze van a Jamieson-ház, látni se látott a sűrű, gomolygó hótól. Sokszor megcsúszott, elbotlott, mert a friss hó alatt nem vette észre a sima jeget, de kitarzott. A szíjakra kapaszkodott, hogy el ne maradjon a szántól.

Aztán egyszer csak nagyot rántottak a fogaton a kutyák, és hirtelen megálltak. A közelből ugatás válaszolt, és egy ablak kivilágosodott előttük. Aleát a szörnyű feszültség után a hirtelen megkönnyebbülés majdhogyan le nem verte a lábáról.

Jamieson és a felesége már az ajtóban állt. Látták, hogy van valaki a tetejest rakott szán mellett, de nem ismertek rá.

- Jöjjön, jöjjön be, akárki legyen is! - kiáltott ki a jólelkű skót a sötétbe. És mivel az alak nem mozdult, odasietett hozzá.

Meglepetésében egy pillanatra szólni se tudott.

- A kislány! Fönről az öbölből. Hallottak már ilyet!

- Hogy kerülsz ide ebben az ítéletidőben, gyerekem?

Alea felelni akart, de nem jött ki hang a torkán.

- Hát apád? - kérdezte, és karjára tette a kezét. - Apád nem jött veled?

Alea némán a szánra mutatott, és a jó ember most már sejtette, hogy baj van.

- Vidd be a lányt - szólt hátra a feleségének. - Itt valami nincs rendben. Ahpea nem olyan ember, aki a lányát ilyen időben egyedül útnak eresztí.

- Elhoztam... idehoztam... - súgta vagy inkább nyögte Alea, és megint a feltornyozott rakományra mutatott.

- Ő van a szánon? - kérdezte elkomolyodva a vadász.

Alea csak a fejével intett.

Jamiesonné karon fogta, mert alig állt a lábán, és bevezette a házba. Alea engedelmesen tűrte, hogy levetkőztessék, ágyba fektessék. Megitta a meleg levest is, amit a jó asszony adott neki. De nem szólt egy szót sem. Elvégezte a feladatát. Ezek a jó barátok bizonyosan tudják, mit kell tenni... Félig hallotta, hogy az asszony mormog magában:

- Szegény gyerek... Csuda, hogy meg nem fagyott... Ilyen időben egyedül... Rágondolni se jó.

Később bejött a vadász, és elfojtott hangon beszélgettek. Az asszony feljajdult. Az ajtó nyílt meg becsukódott. De Alea most már pihenni akart. Megtette, amit kellett, amit az apja kívánt volna tőle. A többit most már majd elintézi más.

Másnap Jamieson eltemette a barátját. Fönn a domboldalon, egy védett helyen ásta meg a sírt. A szél hóval takarta a frissen hányt földet, és az északi fény puha sugárcékái fehér árnyékokat táncoltattak rajta.

A magas termetű skót vadász sokáig állt ott, cserzett arcát az égre emelve. Ősz fejét hóval szórta be a szél. Némán búcsúztatta barátját, akinek utolsó útja hozzá vezetett. És mikor lefelé jött a domboldalon, könnycsepp csillogott a szemében.

20. JAMIESONÉKNÁL

Pár nappal később Jamieson megvitte a hírt Aiviktokba. Sokat nem mondhatott Ahpea halálának körülményeiről, mert Alea betegen feküdt, nem tudták kikérdezni.

Mr. Wilson, a kereskedő döbbenetesen kérdezte:

- De hát mi történt vele? Erős, egészséges ember volt, és milyen nagyszerű ember. Remek vadász. Nagyon elszomorít a hír. És mi lesz most a lányával? Se anyja, se apja. A bátyját is elvitték. Teljesen egyedül maradt.

- Nagyon megrázta a csapás - mondta Jamieson. - Rossz bórben van ő maga is. Egyelőre ott marad nálunk. A feleségem nagyon szereti. Jó kislány. Elhozta az apját hozzám, egymaga nekivágott a nehéz útnak. Hát most majd velünk lesz. Elférünk hárman a házban.

- Nem mondom, szép dolog, hogy ezt vállalja, Jamieson. De aligha lesz rá szükség. Az anyja rokonai bizonyosan magukhoz akarják majd venni, ha megtudják a hírt.

A vadász összehúzta bozontos szemöldökét.

- Én hozzám jött, és nálunk is marad, amíg ő maga el nem akar menni. A rokonait alig ismeri, miért kell még nehezíteni az életét? Jó helyen van ott, ahol van.

A kereskedő odalépett hozzá, vállára tette a kezét.

- Tudja mit? Gyerünk be a boltba, kevés az az enivaló, ha eggyel többen esznek. Hadd tegyek hozzá még valamennyit.

- No, a lány ugyan nem sok kárt tesz az ételben. Egy madárnak is kevés volna, amit az megeszik. Csak ül, és bámul a világba, szólni se szól, amíg mi nem szólunk hozzá - mondta Jamieson, de azért elfogadta, amit a kereskedő még berakott a zsákjába.

Szájról szájra járt a szomorú hír, és igaznak bizonyult az is, amit Mr. Wilson mondott: Ahpeát sokan meggyászolták, és Szuna rokonai mind magukhoz akarták fogadni az árván maradt lányt, amíg Jamieson szelíden, de határozottan értésükre nem adta, hogy Alea egyelőre az ő házában marad, és majd csak akkor megy máshová, ha ő maga jónak látja.

De mikor egy szép napon valamelyik anyai nagybácsi a kövér feleségével beállított, és egyszerűen fel akarta pakolni Aleát, hogy magával vigye, Jamiesonné kijött a sodrából.

- Miért menne magukkal, szeretném tudni! Talán ő hívta ide magukat? Jól megvan ő nálunk, amíg békén hagyják.

Két kezét széles csípőjére téve, olyan kihívóan nézett a jövevényekre, hogy az ura megsokallta.

- Csendesebben, te asszony. Jó lesz, ha féket teszel a nyelvedre. A lány itt marad a mi fedelünk alatt, amíg akar. De ezt megmondhatjuk szépen is.

Hogy a látogatókat kiengesztelje, kevésbé kényes dolgokra terelte a szót. Elbeszélgetett velük úgy, hogy azok kellemesen érezték magukat, és örültek, hogy rokonuk ilyen jó helyre került.

Vagy egy héttel később Jorgke állított be az apjával. Megkérdezték, nem segíthetnek-e valamiben. Jamiesonék kedvelték ezt a családot, tudták, hogy szorgalmas, derék emberek, de mind a ketten csodálták, hogy Jorgke nem katona. Jamieson meg is kérdezte, miért nincs egyenruhában, hiszen a labradori fiatalokat mind besorozták. Mire Jorgke félrehívta, és bizalmasan elmondott neki annyit, amennyit elmondhatott.

- Jorgke tolmács volt Londonban - közölte később Jamieson az övéivel. - Nagyon jó szolgálatokat tett az országnak, és most leszerelték, hazajöhetett.

Ezt mindnyájan tudomásul vették, és többet nem kérdezősködtek. Közben majdnem beesteledett, és mivel a vendégek elég messziről jöttek, Jamiesonék megkérdezték őket, nem maradnának-e ott éjszakára. A vendégek örömmel elfogadták a meghívást.

Alea nem vett részt a beszélgetésben. Ülbe tett kézzel ült, pedig ott volt előtte a varrása. Nem is figyelt arra, ami körülötte történt. Egészen elmerült a gondolataiban. Jorgke hosszan elnézte a lányt, de nem szólt hozzá.

- Igen, mindig ilyen - mondta Jamiesonné szomorúan. - Nem szól senkihez, nem is sír. Magába zárkózik.

Vacsora után, mikor a fiú látta, hogy Alea megint kibámul az ablakon a sötétségbe, odament hozzá.

- Hideg az éjszaka, de nem fúj a szél - mondta csöndesen.

Alea meg se mozdult, mintha nem hallotta volna, hogy szóltak hozzá.

- Nincs kedved egyet jární? - kérdezte Jorgke, és meglepetésére a lány igent intett. - Jó, de akkor öltözz fel melegen.

- Ne menjetek messzire - aggodalmaskodott Jamiesonné. - Nagyon hideg van.

Jorgke előrebocsátotta Aleát, hogy vezesse, ahová akarja. Mélységesen sajnálta, amiért így emésztődik, segíteni szeretett volna rajta. Szótlanul lépkedett szoroson mögötte. Alea a domboldalra vezette, és az apja sírjánál megállt. Ott álltak egymás mellett, szemük a kis

halomra tapadt. Jorgke nem tudta, mit mondhatna neki, de érezte, hogy nem szabad, nem lehet ennyire beletemetkeznie a bánatba.

Tiszta, hideg idő volt. Az ég sűrű csillagos. Az északi fény teljes pompájában tündökölt. Alea mozdulatlanul állt, mereven nézte a sirt. Jorgke végre mégis erőt vett magán, megszólalt:

- Alea... az édesapád nem ott van lenn a földben, hanem odafönn, a sok fényben. Most már ő is egy részévé vált a nagy természetnek, a végtelen ég alatt.

Alea felemelte a fejét, és a ragyogó égre nézett, de nem felelt. A fiú megbátorodott.

- Hogy lehetne itt körülöttünk mindenütt ennyi ragyogás, ha az emberek, akiket szeretünk, a földben porladnának? Én ezt sohase hittem. Mindig úgy éreztem, hogy a jó emberek, akik hozzánk tartoztak, amikor itt a földön bevégezték, ott a sok fényben élnek tovább.

Aleából most kitört a keserves sírás.

- Egyedül volt, úgy halt meg, mert én elmentem, egyedül hagytam... Talán akart valamit, és nem volt, aki odaadja neki. Magára hagytam...

- De Alea! Az édesapád tudta, hogy te szót fogadsz neki. Ha azt akarta volna, hogy otthon maradj, megmondta volna. Nem szabad ezzel gyötörned magad. Mindenki tudja, milyen büszke volt a lányára. Tedd most is azt, amit ő kívánna tőled. Semmi se fáj neki úgy, mint ha téged szomorúnak látott. Bizonyosan tudom, most is azt mondja: „Légy boldog, kislányom, és vigyázz magadra!”

Alea felkiáltott:

- Igen, igen, ezt mondta akkor reggel: „Vigyázz magadra, lányom!”

Jorgke két kezébe fogta Alea arcát, és maga felé fordította.

- Nem mondanád el nekem, hogy történt? Mi történt az édesapáddal?

- Megcsúszott egy sziklán, megütötte magát. Én azt hittem, nem történt komoly baja. Különben nem hagytam volna egyedül...

És most már elmondott mindent, akadozva, fel-felsírva közben. A fiú figyelmesen hallgatta, és mikor megtudta, hogy hozta oda az apja holttestét Jamiesonékhoz a hóföregtetegben, elszorult a szíve.

- Most már gyérünk be, nehogy átfázz - mondta, amikor Alea elhallgatott. Elindultak, akaratlanul egymáséhoz igazítva a lépést. - Emlékszel arra, amit Londonban azon az esti mulatságon meséltél Kupah Vadászcsillagjáról? Sokszor eszembe jutott azóta. Az az ott, igaz? Nézz csak fel, ugye, hogy az a Nagy Vadászcsillag? Most is milyen fényesen hunyorog.

Ebben a pillanatban lefutott egy csillag.

- Látod, Alea, még a csillagok is elvesztenek egyet-egyet az övéik közül. De a többi, ami megmarad, tovább ragyog.

Mrs. Jamieson már türelmetlenül várta őket.

- Feküdj le, kislányom, és melegedj meg. Maguknak ott a kályha mellett csináltam helyet, Jorgke. Remélem, elég kényelmes lesz.

Alea szót fogadott, és mindjárt lefeküdt, de Mrs. Jamieson még egyszer bejött hozzá, hogy jó éjszakát mondjon. Alea kinyújtotta a kezét a sötétben, s megsimogatta az asszony arcát.

- Most már rendben vagyok, Mrs. Jamieson. Olyan sok csillag volt az égen, és egy lefutott, de a többi éppen úgy ragyogott tovább. És atata ott fönn van a csillagok közt, nem lenn a földben. Ezentúl olyan leszek, amilyennek ő szeretne látni. Azt mondta, vigyázzak magamra. Úgy is teszek.

- A jóisten áldjon meg, drágaságom. Bizony, sok jó fény van odafönn meg idelelni is. Csak meg kell látni.

Örülök, hogy rendben vagy, de most már aludj, lelkecském.

Másnap Jorgke meg az apja feleveztek az öbölbe, hogy elhozzák Aleának a prémeket és még egyet-mást, amire szüksége lehet. Attól féltek, hogy a farkasok valahogy behatolnak és

tönkreteszik. A többi holmit otthagyták, hogy Kupah, ha megjön, majd csináljon vele, amit akar.

Jorgke útközben elmondta apjának, amit Aleától hallott. Hogy Ahpea elesett, és nyilván súlyos belső sérülést szenvedett.

- Férfinak nevelték ezt a lányt, különben nem mert volna nekivágni ilyen útnak a hóviharban.

Mikor visszatértek, a prémeket jól elcsomagolták, hogy kár ne essen bennük nyárig. Akkor majd elviszik a kereskedőtelepre cserélni.

Alea túljutott a válságon, és most már megtalálta helyét a mindennapi életben. Jeget vágott és olvasztott, meg vadászott, mint azelőtt. Sok hús kellett a kutyáknak is, hiszen két fogat volt.

Jamiesonné jól tudta, hogy megszokta ezt az életet, mégis sokszor aggályoskodott, nem akarta elereszteni.

- Jaj, gyerelem, ilyen hóviharban csak nem akarsz elmenni, igazán nem nőnek való!

Alea átölelte a derekát, bár körülérni nem tudta a karjával. Ránevetett, és már repült is ki az ajtón, bebocsátva a fagyos légáramot.

Egy este a hámisszögöt javította éppen, mikor idegen fogat hajtott az ajtajuk elé. Tamanna lépett be. Az apja kinn maradt a szánon.

- Helló, Mrs. Jamieson! Szarvasinakat hoztam, anyám küldi. Úgy gondolta, hogy most eggyel többen vannak, hát biztosan több a varnivalója.

- Igazán kedves az édesanyjától - mondta Mrs. Jamieson. - A szarvasinakat mindig jól használhatjuk.

Alea felpillantott, de Tamanna nem köszönt oda neki, úgy tett, mintha meg se látná. Csak később, mikor a férfiak bejöttek, és a háziasszony teát meg valami harapnivalót tett eléjük, akkor sétált oda hozzá nagy hanyagul.

- Most itt fogsz lakni? - kérdezte.

- Azt hiszem. Legalábbis amíg Kupah haza nem jön.

- Jorgke itt volt nálatok, igaz?

- Igen, mostanában sok látogatónk van. Ő is eljött az apjával.

- Örülsz, ha jön, mi? Kedveled Jorgkét? - kíváncsiskodott tovább, mert hallotta, hogy a látogatás elég hosszúra nyúlt.

Alea egyenesen a szemébe nézett, és nyugodtan mondta:

- Ki ne szeretné Jorgkét? Éppen olyan jólelkű, mint az apja.

Tamanna hátraszegte a fejét.

- Anyám azt üzeni, hogy ha Jamiesonék rád untak, eljöhetsz hozzánk, de akkor nem járhatsz férfiruhában.

- Ilyent akkor se vennék fel - vágott vissza Alea, Tamanna ruhájára mutatva, mert most már bosszankodott. - Lépni se tudnék ennyi fityegővel.

- Ha végeztél a varrással, lányom, gyere ide. Jó levest főztem a fogolyból, amit tegnap lőttél - szolt oda neki Jamiesonné, hogy véget vessen a kellemetlen társalgásnak.

Később panaszkodott a férjének:

- Hogy beszél az a szemtelen fruska a lányunkkal! Legszívesebben kiporoltam volna azt a fidres-fodros fenekét. Micsoda elbizakodott teremtés!

Tamanna volt az utolsó látogatójuk azon a télen. Később már senki sem zavarta őket. Aleát elhalmozták szeretettel. A sötét vigasztalanság után most megint az élet örömét érezhette. És a jó barátok, akiknek ezt köszönhette, a maguk életét is szebbnek, gazdagabbnak érezték, amióta Alea velük volt. Biztosan hitték mind a hárman, hogy Kupah épségben hazakerül.

21. A KÉK SELYEMRUHA

Végre megjött újra a tavasz. Jamieson rendbe hozta a csónakját az aiviktoki útra, sistergett a kátrány, ahogy a töméseket elsimította a forró vassal. Alea türelmetlenül várta, hogy segíthessen már vízre taszítani a csónakot.

- Bámulatos, hogy ez a lány milyen ügyes és erős - mondogatta feleségének a vadász. - Éppen úgy bírja a munkát, mint egy férfi.

De az asszony másként fogta fel az efféle dicséreteket.

- Elég baj, hogy ennyire férfias. Abban is hasonlít hozzátok, hogy enni jobban szeret, mint főzni.

Mikor Jamieson Aleával a telepre ért, már sokan voltak ott, eszkimók, indiánok, félvérek, köztük sok régi ismerős, jó barát.

Szelalu volt az első, aki Aleát szívére ölelte.

- Hallottuk a szomorú hírt, hogy drága barátunk, Ahpea elhagyott bennünket. Szelalu is megsiratta. Nagyon szeretett volna ott lenni melletted a bánatodban, és segíteni, amiben lehet. De kutyák nélkül nem juthatott el hozzád, csak a szíve volt veled.

Aleát most, hogy maga körül látta megint apja barátait, újra elborította a fájdalom. Tavaly nyáron, amikor utoljára találkozott velük, még apjával volt itt.

A hajó már a kikötőben horgonyzott. Nem sokkal azelőtt érkezett, de máris egész sereg kajak táncolt a vízen, mint megannyi parafa dugó. Sokan kieveztek, hogy mentül előbb megtudják a híreket a legénységtől.

Mihelyt a sátort felállították, Alea is lement a partra.

Leült ott, ahol Kupah meg ő gyerekkorukban ültek mindig, valahányszor a telepre jöttek. Nézte a hajó felfelé kígyózó füstjét, és remélte, hogy ha a kajakok visszajönnek, Kupah felől is hoznak valami hírt. A nap sütött ugyan, de a tengerről fújt a szél, Alea didergett, összebb húzta magán a kabátot. Elábrándozott, és csak a homokra felfutó hullámokat látta.

Hirtelen hátrafordult, mert szapora lépések alatt csikorgott a kavics. Kupah állt ott, ölelésre tárt karral.

- Kupah, Kupah! Most már ne hagyj el, maradj velem! - kiáltotta, és bár szorosan átölelték egymást, nem tudta elhinni, hogy igazán ő az.

- Itthon vagyok, és most már veled maradok. A háborúnak vége.

- De Kupah... atata...

A fiú még erősebben magához szorította.

- Hallottam. Jorgkével beszéltem a hajón, ő hozott ki a partra a kajakján. Jamiesonék sátrában kerestelek, de tudtam, ha ott nem vagy, csakis itt lehetsz. Erről most ne beszéljünk. A húgom bátor lány, oda is vesztetett volna abban a viharban. Később elmondasz mindent.

Úgy érezte, nem beszélhet Aleával az életük komoly kérdéseiről, amíg ő maga tisztábban nem lát. Egyelőre nem tudhatta, vissza akar-e menni vele Alea az öbölbe, vagy inkább Jamiesonékkal marad. És eszerint kellett alakítania a maga téli terveit. Mert az első és legfontosabb, hogy Alea boldog legyen. Fájdalmas ürességet érzett a szívében, amióta megtudta, hogy apja nincs többé, és Alea nélkül el se tudta képzelni az életét. De mindent úgy kell majd intéznie, hogy Aleának jó legyen.

A hazatért fiatalokat kitörő örömmel fogadták. Mindenki boldog volt, hogy vége a háborúnak.

A vadászok elcserélték prémjeiket élelmiszerekre és más szükséges árucikkekre. A kisebb fiúk a rég áhított zsebkésekben gyönyörködtek, a nagyok az új puskájukban, az apróságok maszatos képpel majszolták az édes ráadást, amiről a kereskedő sohase feledkezett meg. Pár napig tart majd a cserebere, aztán ki-ki visszatér értékes rakományával téli vadászhelyére, és azzal biztatja magát, hogy a jövő év jobb lesz, mint az ideje volt.

És elkövetkezett az utolsó nap, amikor táncmulatsággal búcsúznak a teleptől. Az asszonyok a legjobb ruhájukat veszik fel, a férfiak is vagy újat vettek a nagy alkalomra, vagy elhozták a gondosan őrzött régi ünneplőjüket. Az egész nap izgatott készülődéssel telik el, a mulatságban mindenki ott akar lenni.

Most is így volt. A muzsikus elhozta a harmonikáját. Korán kezdték a táncot. Kupah Jorgke sátrában aludt, mert Jamiesonéknál nem fértek el négyen, és mind a ketten korán ott voltak már a tánchelyiségben. Kupah villogó, sötét szemével, törhetetlen vidámságával amúgy is kedves alakja volt a társaságnak, hát még most, hogy katonai egyenruhában feszített.

Alea még mindig idegenkedett a zajos mulatságoktól. Nem is sietett oda. Csak akkor ment be Mrs. Jamieson-nal, amikor már kihallatszott a táncmuzsika, és akkor is a nézők közé ült, akik jobbra öregasszonyok meg gyerekek voltak.

Kupah többször odajött hozzájuk, de nem tűnt fel neki, hogy Alea férfiruhában van. Ő mindig így látta, és inkább azon ütdődött volna meg, ha kiöltözik. Alea legyen csak Alea, az ő testvérkéje, a legkedvesebb testvér a világon. És legyen boldog. Ez a fő. Enélkül ő, Kupah se lehetne soha boldog. Eszébe se jutott, hogy táncra kérje. Pár szót váltott vele és Mrs. Jamiesonnal, aztán repült tovább. Forgott-pergett könnyedén, kecsesen, mint mindig.

Több jóképű katonaruhás fiatalember volt a táncosok közt, de Alea egyiket se látta ilyen szépnek. Igen, igen, Kupah túltesz valamennyin.

- Ez nem jól van, kislányom - csóválta fejét Mrs. Jamieson. - Miért nem mulatsz te is velük?

Alea nagyot nevetett, elébe állt, és megveregette a nadrágja szárát.

- Így menjek talán négyest táncolni? - kérdezte mókásan félrehajtott fejjel.

A jó asszony akaratlanul elmosolyodott, de a válasz nem nyugtatta meg.

- Felvehetted volna valamelyik londoni ruhádat, akkor nem kellene itt csücsülnöd a vénasszonyok között.

Tamanna odapillantott és megjegyezte, mégpedig elég hangosan:

- Miért nem ment el ő is a háborúba a fiúkkal, ha ilyen fiús?

Jorgke nem nevetett a tréfán, úgy tett, mintha nem hallotta volna. De Mrs. Jamieson méltatlankodott:

- Ezt a szemtelen fruskát!

Alea nem értette a szavakat, de jól látta Tamanna arcán a gúnyt. Hogy miért nem öltözött fel? Maga se tudja, hiszen elhozta zsákjában a kék selyemruháját. Az százszor szebb, mint a rikító vörös, ami Tamannán van.

- Várjon meg itt, Mrs. Jamieson, mutatni szeretnék valamit - mondta, és kisietett az ajtón.

Mrs. Jamieson sohase próbált változtatni Alea szokásain. Azon volt, hogy a lány jól érezze magát náluk, és mindent úgy csináljon, ahogy neki természetes. Éppen ezért nem szólt bele az öltözködésébe. De Tamanna megjegyzése nagyon bántotta, és ahányszor eltáncolt előtte a lány, mindig újra feltámadt benne a bosszúság.

Tamanna nagyon biztos volt a dolgában aznap este. Tudta, hogy ő a legjobban öltözött lány a bálban. Ruhája színe éppen olyan kihívó és merész, mint ő maga.

Táncosa mindig akadt, kézről kézre adták, és mindegyikkel egyformán kacérkodott, Mrs. Jamieson megbotránkozására.

Pár percig szünetelt a tánc. A lányok leültek pihenni, a harmonikás kiment egy kis friss levegőt szívni. De nemsokára felhangzott a rendező kiáltása:

- Álljunk fel, kérem, a tánchoz!

Minden fiatalember kézen fogta és elővezette a maga választott párját. Jorgke éppen felállt Mrs. Jamieson mellől, akivel beszélgetett, mikor az ajtóban megjelent egy lány. Minden szem feléje fordult. Kék selyemruha volt rajta, a nyaka és ujjja körül fehér csipkével. Egy pillanattig mintha tétovázott volna, hogy belépjen-e, de aztán elindult könnyű, rugalmas léptekkel Mrs. Jamieson felé, aki úgy bámult rá, mintha jelenést látna.

Jorgke volt az első, aki ráismert, ő már látta ebben a ruhában, és Alea mosolyogva a szemébe nézett.

- Ki ez? Csak nem Alea az öbölből? Komolyan hiszed, hogy ő az? Honnan vette ezt a ruhát? - suttogtak körülötte meglepetten.

Alea ragyogó szemmel, boldogan nézte a csodálkozó arcokat, élvezte a sikerét és főleg azt, hogy annyi szeretettel nézik.

Jorgke kézen fogta, de nem Mrs. Jamiesonhoz vezette, hanem az egyik táncra készülő párhoz.

- Kupah, engedd meg, hogy bemutassam neked egy kedves, régi barátomat, a legjobb vadászt itt a környéken.

Kupah megfélemezett Tamannáról, a táncosnőjéről, és minden egyébről is. Magasra ugrott, és teli torokkal kurjongatott a vendégek mulatságára:

- Hoiioi! Hoiioi!

Tamanna egyszerűen nem hitt a szemének, és valóban nem tudott megszólalni, ami ritkán történt meg vele. Tágra nyílt szemmel bámulta a tüneményt, és hiába tudta, hogy Alea van előtte, nem ismert rá. Honnan a csudából szedte ezt a ruhát? És nemcsak a ruha teszi a különbséget, Alea maga is tökéletesen új! Félénkségnek nyoma se látszik rajta, nyugodtan, otthonosan mozog.

Az elbizakodott lány savanyú képet vágott, mikor megállapította, hogy a teremben kétségtelenül Alea a legvonzóbb lány, őt is túlragyogja. Pedig ha volt valaki, akihez soha semmiben nem akart hasonlítani, akkor Alea az! Nem is tekintette magával egyenrangúnak, nem is törődött volna vele, ha észre nem veszi, hogy Jorgkének tetszik. Igen, ez határozottan bosszantotta, mert Jorgke a legkívánatosabb férjjelölt az egész környéken, és az anyja neki, Tamannának szemelte ki. És tessék! Most egyszerre megjelenik ez a lány, csinos kék selyemruhában, és mindenkit elkápráztat. Amint látszik, Jorgkét is!

Hirtelen felbiggyesztette az ajkát. Sebaj! Ő majd megmutatja, hogy ha mégúgy kicsípte is magát a vadászlány, a táncban esetlen és nevetséges lesz. Valószínűleg soha életében nem próbált még táncolni, ha megforgatják, talán elszédül és elesik, aztán ha kinevették, majd szégyelli magát, és visszasonpolyog a helyére, ők meg zavartalanul folytatják a mulatságot.

- Kezdjük már végre a négyest! Kupah, te vidd Aleát, Jorgke meg velem táncol. Gyerünk!
- Tamanna játékosan meglökte Kupahot.

Alea le akart ülni Mrs. Jamieson mellé, de Jorgke nem engedte.

- Nem táncolnál velem? - kérdezte.

- Nem tudok. Majd inkább csak nézem.

- Dehogynem tudsz. Figyeld, hogy csinálja a többi, én is segítek. No, gyere, megy az, fogadok. Kérlek, Alea!

Felálltak a négyeshez. A zene rákezdte. Aleát jó füle átsegítette a kezdet nehézségein, egykettőre belejött. A párcserénél kézzől kézre adták, de végül Jorgkéhez került vissza mindig, és az olyan ügyesen vezette, hogy akarva se véthette el a lépést. Kék ruhája hol itt, hol ott villant ki a forgatagból, mintha a rikító vörösnek volna ellenpárja.

Mrs. Jamieson büszkén és boldogan nézte. Ez már igen! Így van rendjén. A lány mulasson, amíg fiatal.

Mikor vége volt a táncnak, Alea harmadmagával sétált ki a helyiségből, egyik kezét Kupah fogta, a másikat Jorgke.

- Ma nagylány lett belőle - mondta Jamiesonné a férjének, aki odakinn várta. - Most már majd megtalálja a helyét, és holmi Tamannák nem vehetik a nyelvükre.

Tamanna szüleivel jött ki, és nagyon kedvetlennek látszott. Ránézett Jamiesonékra, de szó nélkül ment el mellettük.

Jamieson sokatmondóan somolygott.

- Úgy vettem észre, hogy ez a fiú, ez a Jorgke is kedveli Aleát.

- Pszt! Ne járjon a szád! - dorgálta az asszony, de mindjárt hozzátette: - Nagyon rendes fiú.

Ez szép este volt. Mostantól fogva Aleának is könnyebb lesz az élete. Ami hiba történt, helyrehozták.

22. MINDEN JÓ, HA A VÉGE JÓ

Alea a két fiúval lement a partra. Jó volt ott üldögelni a köveken, amikor ilyen mélységes csend van, más nesz nem hallatszik, mint a szelíd hullámok csobbanása.

Kupah a régi volt megint.

- Most, hogy ilyen csinos ruhában láttam a húgocskámat, attól félek, hogy hiányzik majd neki a társaság ott a magányos öbölben.

Tovább nem mondhatta, mert Alea nagyot lökött rajta.

- Agyoncsaplak, ha azt mered mondani, hogy csinos voltam! - Úgy nézett körül, mintha csak az alkalmas dorongot keresné.

Jorgke felnevetett, de rögtön elkomolyodott, és másra terelte a szót.

- Láttam ma valamit, amit sehogy se értettem, és szeretnék megérteni. Mikor délután itt jártam, ketten ültek ott azon a kövön, Kupah barátom meg egy helyes kislány. A barátom nagyon komoly arccal mondott vagy talán kérdezett valamit, a lány figyelmesen végighallgatta, de válasz helyett felugrott és elszaladt. És ami a legfurcsább, a barátom nem ment, nem is kiáltott utána, csak ült ott a kövön, és tűnődött.

Ha Jorgke azt hitte, hogy zavarba hozza pajtását, tévedett. Kupah el se fordította tekintetét a tengerről. De Aleát meghökkentette, amit hallott.

- Kupah? Egy lánnyal? És a lány csak úgy elszaladt?
- Igen. Egy kedves lánnyal voltam. Beszélgettünk. Aztán felugrott és elszaladt.
- De miért, te?

Alea már-már haragudott a lányra, aki egy ilyen drága jó fiút egyszerűen otthagyt a kövön.

- Megmondom azt is. Mert arra kértem, hogy legyen a feleségem.
- Hogy legyen... mi legyen? - Alea majdhogy el nem tátotta a száját álmélkodásában, és ezzel megneveztette a bátyját.

- Ismered Sziinát, Perróék nevelt lányát. Ma délben eleveztek, nem várhatták meg a mulatságot, mert pézsmapatkányra vadásznak a Nagyfolyón. Úgy volt, ahogy Jorgke mondja. Ott ültünk azon a kövön, beszélgettünk, és Sziina elszaladt.

- Nem értem. Te csak most jöttél haza, alig ismered. - Alea még mindig azt hitte, vagy inkább remélte, hogy rosszul hallott.

Kupah nagyon vigyázott a szavára, nehogy megbántsa, de azért őszintén elmondott mindent.

- Régen ismerjük már egymást, és ott az idegenben sokat gondoltam rá. Az ő képe volt előttem, amikor holtfáradtan feküdtem a sárban, szakadó esőben. És mikor most találkoztam vele, a legelső pillanatban tudtam, hogy ő vagy senki más. Meg is mondtam ezt neki, de nem válaszolt, mert nem akart téged megszorítani, és azt hiszi, hogy nem szívesen látnád, ha beszállna velünk a csónakba.

Jorgke figyelmesen hallgatta őket, de nem szólt közbe, úgy érezte, ez a két testvér dolga, nem tartozik rá. Alea is hallgatott, mert zavarában nem tudott mit szólni. Az újság valósággal felkavarta. Soha eszébe se jutott, hogy Kupah egyszer majd asszonyt akar hozni a házba, és az is számot tart rá, meg kell osztozniuk rajta. De a Kupah boldogsága mindennél fontosabb volt neki.

Jorgkéről egészen megfeledkezett, pedig az nem vette le róla a szemét, és elszorult a szíve, mikor látta, hogy könnyekkel küszködik. De meglepetésére azt kérdezte:

- Milyen volt a háború, Kupah? Beszélj már valamit arról is!

Kupah kész örömet teljesítette a kérést.

- Messze, idegen országokba vittek bennünket. Sokszor mocsarakban gázoltunk, esőben áztunk-fáztunk, és arra gondoltunk, hogy egyszer majd vége lesz, Sokan gondoltunk erre. Igen, mert más is szereti a békét, nyugalmat... ezt, ami itt van...

Sokáig beszélt egyhuzamban, és főleg egyik bajtársáról volt sok mondanivalója.

- Mike! Micsoda remek gyerek! A leveleidet is ő olvasta el nekem. Aztán megsebesült.

Elmosolyodott, és megtapogatta zsebében pajtása levelét. Most már azt is tudta, mit ír, mert Mrs. Jamieson megmondta. Szerencsésen felgyógyult, és szándéka meglátogatni barátját, sőt mi több, „hajlandó megkóstolni a fókaszonyt is a kedvéért, de éppen csak megkóstolni, többet nem ígérhet”.

- Aztán vége lett a háborúnak, hazaküldték az embereket, hát én is felszálltam az aiviktoki hajóra, és most itt vagyok.

Megint néma csend volt egy darabig, csak a hullámok mormogtak. Alea töprengett. Ha most azt mondaná, hogy jobban szeretne csak kettesben hazaevezni az öbölbe, Kupah engedne a kérésének. Mindent a világon megtesz érte, zokszó nélkül. De vajon boldog lenne-e? És Sziina?

Maga előtt látta az eszkimó lány érdekes arcocskáját. Igen, bájos, aranyos és vidám teremtés. Úgyesen varr, és ad magára, mindig takaros. Szüleit kicsi korában elvesztette, és Perróék nevelték fel... Felugrott és elszaladt, mikor Kupah feleségül kérte, mert tudja, hogy

ők ketten mennyire összeforrtak, és félt, hogy Alea boldogságát zavarná egy harmadik. De nem a maga boldogságáról mondott-e le az ő kedvéért?

Jorgke látta, hogy vívódik magában, meg is értette, mért olyan nehéz neki a döntés. Nagyon megkönnyebbült, mikor Alea a bátyja nyakára fonta karját, és kimondta a nagy szót:

- Hívd vissza Sziinát! Menj utána, és mondd meg neki, hogy jöjjön csak oda hozzád az öbölbe, ne féljen attól, hogy Aleát megszorítja.

Kupah leugrott a kőről, és mélyen a szemébe nézett.

- Anyánk, mikor utoljára láttuk, azt mondta nekem, hogy vigyázzak rád, és egyedül hagytalak, mert elvittek a háborúba. Majdnem ott vesztél a hóviharban, mert én nem voltam melletted. Azt akarom, hogy most már boldogan élhess. Sziina megért téged, várunk, ha neked jobb úgy. A fő az, hogy olyan légy megint, mint régen. Igaz, hogy most már csak én leszek veled ott az öbölben, atata elment, de én mindent megteszek érted...

- Jamiesonék örülnének, ha náluk maradnék - szakította félbe Alea.

De akkor ünnepélyesen felállt Jorgke, és komolyan a lány szemébe nézett.

- Jorgke szíve már régen Aleaé, azóta, hogy először meglátta itt a búcsúmulatságban, egyedül csak őra gondol, és tudja, hogy őhöz tartozik... Szeretnék boldoggá tenni, Alea. És remélem, hogy sikerül, ha te is úgy akarsz.

Alea szótlanul nézte a fiút, érezte a szeméből sugárzó melegséget, és most már megértette, mért tudta neki elmondani azt, amit senki másnak, mért éppen előtte tárta ki szívét gyötörő bánatában.

- Igen, engeddd, hogy Sziina és Kupah boldoggá tegyék egymást. Te pedig velem jössz.

Kezét nyújtotta, és Alea megszorította a feléje nyújtott kezét.

Ebben a pillanatban felragyogott az égen az északi fény, és bevilágította a földet.

- A Nagy Vadászcsillag ilyen boldogan és fényesen még sohase mosolygott rám - mondta Kupah, és magában még suttogva hozzátette: „Mosolyogj Sziinára is, Vadászcsillag!”

Együtt mentek fel a sátorba, és útközben Jorgke elmondta, milyen merész tervei vannak.

- Én nem szeretném itt leélni az életemet. Van egy ország ott fenn, messze északon, ahová a hulló csillagok futnak, és a szép fények legjobban ragyognak... oda vágyom már réges-régen. A nép, amelyik ott él, a miénkkel rokon, nem idegen.

Alea látta a fiú arcán a feszült várakozást, és érezte, hogy az ő vére is gyorsabban kering. Vonzotta a nagy kaland.

- Veled megyek, Jorgke, a szép fények és lefutó csillagok földjére.

A telihold se ragyogott fényesebben, mint a három fiatal szempár. A szívükben eláradó szerelem sugárzott a szemükből, amikor elindultak az új élet felé, amely hívogatóan intett az ismeretlen jövőből.

MÓRA KÖNYVKIADÓ
Tizenhárom éven felülieknek
A kiadásért felel a Móra Ferenc Ifjúsági Könyvkiadó igazgatója
Felelős szerkesztő: Sulyok Magda
A szöveghűséget ellenőrizte: Forgács Marcell
Műszaki vezető: Gonda Pál.
Képszerkesztő: Lengyel János
Műszaki szerkesztő: Wagner Orsolya
44800 példány, 8,8 (A/5) ív, MSZ 5601-59
74.1017/1-15 51 - Zrínyi Nyomda, Budapest
Felelős vezető: Bolgár Imre vezérigazgató
IF 1984 - >e - 7476